

PERU'DA AV

GERARD DE VILLIERS TAY

SAS Dizisi No: 72

© Editions Gerard de Villiers
Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi
Dr. Şevki Bey Sok. 10/3 Türbe - İstanbul
Tel: 516 08 20

**Gerard de
VILLIERS**

SAS

**PERU'DA
AV**

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: CHASSE A L'HOMME AU PEROU

Türkçesi:
E. BUYUKİNAL

Baskı,:Kurtiş Matbaası Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BOLUM

Amerikan elçiliğinin damını çevreleyen taş korkuluğa dayanmış olan CIA'nın görevlisi Tom Burns, dört kat aşağıda bağıra çağıra Arequipa Caddesi'ne doğru ilerleyen kalabalığı tiksinererek seyrediyordu. Binlerce ayağın kaldırdığı toz bulutu arasında kırmızı bayraklar, hükümeti lanetleyen sloganlar farkediliyordu. Kalabalık elçiliğin önüne geldiğinde, yumruklar havaya kalktı ve kalabalık tek bir ağızdan bağırmaya başladı:

— Yankee go home! Viva la lucha armada!
Libertad por el pueblo! *

Parmaklıkların ve kapıların ardında tetikte bekleyen nöbetçiler vardı. Kaldırırma, bombalı araçları engellemesi için beton barikatlar konmuştu. Emniyet-mensupları herhangi bir olaya müdahaleye hazırdı, ama bunca kalabalığa ne denli etkili olabilirlerdi!

Tom Burns sikkın bir tavırla sigarasını yaktı. Bir gün önce havaalanı civarında bir grevci öldürülmüştü. Bu nedenle işçiler çok huzursuzdu. Lima kenti haftalardır süren grevler ve gösteriler nedeniyle felce uğramıştı.

Tom Burns ensesindeki teri silerek elindeki biradan büyükçe bir yudum aldı. Havanın rutubetli sıcaklığı ve tek bir esinti olmaması insanı

* Amerikalılar defolun.Yaşasın silahlı mücadeleyle özgürlük

bunaltıyordu. Güneyde şık villaların bulunduğu San Isidro ve Miraflores mahalleleri kalın bir pus altındaydı. Hiç yağmur almayan Lima'nın altı milyonluk nüfusu toz toprak içinde yaşamaya alışmıştı.

Tom Burns başını çevirdi. Yardımcısı Lester Cross elinde küçük bir telsizle yanına geldi.

— Albay Ferrero geldi, Sir. Aşağı incek mis iz?

CIA büroları binanın mahzen katında bulunuyordu.

— Söyle, yukarı gelsin.

Göstericilerin oluşturduğu uzun kortejin sonu gelmişti. Onların hemen arkasında polise ait su sıkıcı iki panzer vardı.

Tom Burns merdivende beliren adama doğru ilerledi.

— Nasılsınız, albay?

Dircote*'de görevli olan albayın yüzü, üniforması gibi yemyeşil olmuştu. Zorlukla gülümsemeye çalışarak:

— iyiyim, iyiyim Bay Burns, dedi.

Zaten hep böyle derlerdi!

Oysa, ülke büyük bir kargaşa içindeydi. Sole* güneşte eriyen kar gibi hergün değer kaybediyordu. Günde en az bir polis öldürülüyor, elektrik direkleri havaya uçuruluyordu. Ve kentin göbeğindeki sarayında yaşayan Başkan Belunde, kendisinden sonra idareyi ele alacak kişiye huzur dolu bir ülke teslim edeceğinden bahsediyordu.

Ordu terörizm ve uyuşturucu kaçakçılığıyla

* Terörizmle Mücadele Merkezi (Dirección contra el terrorismo)

* Peru parası 85 sole = 14 TL.

aynı anda mücadele edemeyecek kadar zayıftı

Daha çok "Aydınlık Yol" adıyla bilinen Perulu komünist teröristler ise, sallanmakta olan demokrasiyi yıkmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Eylemlerinde Kızıl Khemerler kadar vahşi, Mao Çetung gibi sabırlıydılar.

Sonunda, hükümet Aydınlık Yol ile mücadeleye karar vermişti.

Arequipa Caddesi'nde yükselen sloganların yerini klakson sesleri almıştı.

— Bir bira, albay?

— Memnuniyetle.

Tom Burns adamın birkaç yudum bira içmesini bekledikten sonra:

— Yeni haberler var mı, albay? diye sordu.

Albay Ferrero zoraki bir gülümsemeyle:

— Henüz yok, ama her an bekliyorum. Beni burada bulacaklar.

— Öğleyn buluşacaklarını sanıyordum.

— Bu o kadar kolay olmuyor, dedi Perulu albay. Lima'da çok telefon var. Ama, korkmanıza gerek yok. Bir sonuç alacağız.

Tom Burns'un albaya hiç güveni yoktu. Buluşmaya CIA'dan iki ajan gönderilmişti. Her ikisi de M. 19 adıyla bilinen Kolombiyalı ihtilalci kimliğindeydi. Bunun sağlanması da albayın Aydınlık Yol'a sızmış bir adamı sayesinde gerçekleşmişti. Amaçları, Aydınlık Yol ile uyuşturucu kaçakçıları Narcos'un ne niyetle işbirliği kurmaya çalışmalarını öğrenmekti. Tom Burns'un gönderdiği Peter Ramírez ve Michael Diaz Amerikan vatandaşı olmalarına rağmen çok iyi ispanyolca konuşurlardı ve Güney Amerikalı tipindeydiler.

— Şu "Yoldaş Gonzalo"yu bir ele geçiresek

yeter, dedi albay.

Yoldaş Gonzalo, Aydınlık Yol'un kurucusu ve eski Ayacucho Fakültesi profesörlerinden Abimael Manuel Guzman'dan başkası değildi. Aydınlık Yol'un mükemmel bir kuruluşu vardı. Yüzlerce terörist yakalanmasına rağmen, iş başındaki şefleri ve başkanlarını yakalamak mümkün olmuyordu. Organizasyonun beyni Abimael Manuel Guzman idi ve dört yıldır kaçak yaşıyordu.

CIA'nın Perululara Aydınlık Yol şefini ortadan kaldırmalarına yardımcı olmasının nedeni, bu beladan kurtulduklarında Perulularla daha dostane ilişkileri sağlama almaktı.

— Muhbirinizi gördünüz mü? diye sordu TomBurns.

— Bugün görmedim, dedi albay.

Tom Burns kararmakta olan göğe baktı. Bürosuna inmek için sıkıyordu. Üstelik şu an tedirgindi de. Hava serinlemiş, güneş kaybolmuştu. Yarım saat sonra gece olacaktı. Birkaç dakika sonra Lima'nın merkezi, karınca gibi ortalığa yayılacak sokak satıcılarıyla dolacaktı. TomBurns bir an önce Lima'nın sırtlarında yer alan Montericco'daki kurşun geçirmez camlı evine dönmek, içkisini alıp yerli bir melezle hoş vakitler geçirmek istiyordu.

— Sanırım Alan Garcia başkan olacak, dedi Albay Ferrero.

Tom Burns'un umrunda bile değildi. Yine de susmuş olmamak için:

— Barrantes'ten iyidir, karşılığını verdi.

Barrantes başkanlık seçimlerine aday olmuş bir Marksistti ve Aydınlık Yol'a sempatisi vardı. Peru ordusuna ve Amerikalılara

düşmanlık beslediği herkesçe bilinirdi.

Tom Burns saatine baktı. Artık, iyiden iyiye telaşlanmaya başlamıştı. Adamları sekiz saat gecikmişlerdi.

— Ne yapıyor bu herifler?

Albay Ferrero bira kutusunu yere bırakarak:

— Ben bir telefon edeyim, dedi.

Birden durdu. Korkunç bir patlama havayı titretti. Ufukta tek tük yanmaya başlayan lambalar söndü.

— Tanrı kahretsin! dedi Amerikalı.

Elçiliğin ışıkları hemen yandı. Elektrik kesildi mi, otomatik jeneratör devreye giriyordu. Sokaklarda klakson sesleri arttı.

— Los Terrucos!* diye bağırdı albay.

Aydınlık Yol'un her zamanki şakalarından biriydi. Teröristler elektrik direklerinden birini havaya uçurmuşlardı. Lima yine birkaç dakika ya da birkaç saat ışısız kalacaktı. Yüksek gerilim hattı uzaklardan geliyordu ve bütün hattı kontrol etmek imkânsızdı.

Tom Burns'ün yardımcısı yanlarına yaklaştı. Üzerinde kurşun geçirmez yelek, askeri bir dürbün ve elinde de iki Uzi vardı. Tom Burns dürbünü aldı, gözlerine götürdü. Ayaklan altında uzanan kent karanlığa gömülmüştü. Gecekondu semtlerinde bütangaz lambaları yanıyordu. Sessizliği bir polis arabasının sireni bozdu, sonra o da sustu.

Değişik yönlerden gelen silah sesleri duyuldu. Hükümet görevlileri asayiş sağlamak için havaya ateş ediyorlardı...

Albay Ferrero birden bağırdı:

•Teröristler

— Şuraya bakın!

San Cristobal tepesinin doruğunda yanan bir çekiç figürü vardı: Aydınlık Yol'un simgesiymiş bu.

Tom Burns dürbünü o yöne çevirdi.

Birkaç saniye dikkatle baktı. Ateşe verilmiş çekiç figürünün iki yanında, darağacına asılı iki beden vardı.

— Aman Tanrım! diye mırıldandı Tom Burns boğulur gibi.

Dürbünü Perulu subaya uzattı. Albay Ferrero bir müddet baktıktan sonra dürbünü iade etti.

— Galiba bunlar... Ben oraya gidiyorum.

— Ben de sizinle geliyorum, dedi Tom Burns. Lester Cross hemen atıldı.

— Sir, bu saatte size muhafız bulamayız.

— Gereği yok. Yanına birkaç şarjör al yeter!..

Tom Burns, bir doksanlık boyu, kalın bıyıkları, atletik yapısıyla Perulular arasında bir dev gibi dururdu.

Birkaç dakika içinde dört katı indiler. Albay Ferrero'yu izleyerek kalabalığın arasından geçip Güvenlik Merkezi'nin bulunduğu Avenida Espana'ya çıktılar.

Tom Burns içindeki kötü sezgilerin gerçekleşmemesi için dua ediyordu...

*

Dircote'nin mavi renkli arabası siren çalarak arabaları solluyordu. Tom Burns ile albay arabanın önüne, şoförün yanına sıkışmışlar, arkaya da çelik yelekli, kasklı, tepeden tırnağa silahlı bir düzine adam yerleşmişti.

Tom Burns birden aklına gelen bir ihtimalle irkildi. Bu mizansen bir tuzak olamaz mıydı?.. San Cristobal tepesi gecekondu mahallelerinin bulunduğu bir bölgeydi ve bura halkı yasadışı güçlerden yanaydı.

— Biraz daha hızlı, Tanrı aşkına! dedi Tom Burns.

içindeki korku soluğunu kesiyordu...

Şoför önündeki taksiyi sollayarak daha da hızlandı.

Rimac nehri üzerindeki köprüyü geçip gecekondu mahallesine girdiler. Yol son derece virajlı ve delik deşikti.

Bir meydanı geçerlerken arabanın karoserinde bir patlama oldu. Birileri taş atmıştı. Hiç de güzel bir karşılama değildi bu!..

Tom Burns arkasına dönerek aşağılara baktı. Lima karanlık bir leke gibi duruyordu.

Sert bir virajı aldıklarında tepe belirirdi. Odundan yapılma çekiç hâlâ yanıyordu. Araba otuz derecelik bir meyilde zorlanmaya başladı. Albay Ferrero şoföre bir dirsek atarak:

— Burada dur, dedi. Yaya devam edeceğiz.

Tom Burns hemen yere atladı. Ilık bir rüzgâr esiyordu. Minibüsteki adamlar albayın emriyle yere atlayıp çevreye dağıldılar.

— Tepeyi sarın. Belki bu namussuzlar hâlâ buradadırlar!

Adamlar koşarak tepeye tırmanmaya başladılar. Porselen mağazasına girmiş filler gibi gürültü yapıyorlardı...

Tom Burns tepeye bakarak içinden "dilerim, bizi yukarda beklemiyorlardır" dedi.

Aşağı yuvarlanan çakıl taşlarının ve zaman zaman onlara kadar gelen küfür seslerinden

başka bir şey duyulmuyordu...

— Gidelim, dedi Albay Ferrero.

Tom Burns harekete geçeceği sırada sağ taraftan bir silah sesi geldi. Amerikalı kendini hemen yere attı. Albaya dönerek:

— Kim ateş etti? diye sordu.

— Bizim salaklardan teki, dedi Perulu subay. Bir karaltı görüp düşman sanmıştır...

Çevrede kimseler yoktu. Tepeye ulaştıklarında Tom Burns'ün boğazına bir yumru oturmuştu. Ateş sönmek üzereydi.

Tom Burns darağaçlarından birine yaklaşarak elektrik fenerini tuttu.

— Aman Tanrım!

Bundan başka da edebileceği laf yoktu zaten!

Fenerin beyaz ışığı ayakları yerden bir metre yükseklikte sallanan bir bedeni aydınlatıyordu. Boynundan ince bir iple asılmıştı. Elleri arkadan birbirine bağlanmıştı. Ayak bilekleri de öyle. Yüzü kanla kaplı bir et ve kemik yığınıydı.

— Isa adına!

Albay da darağacına yaklaşmıştı. Adamlarına emir vererek ipi kesmelerini istedi.

Biraz sonra iki ceset yere uzatılmıştı.

Tom Burns mide bulantısını bastırmaya çalışarak cesetlere yaklaştı.

Her iki adamın da gözleri oyulmuştu.

— Bunlar Sendero'ların işi! dedi albay.

Tom Burns doğrularak albaya döndü.

— Şunun adı Peter Ramirez, dedi boşuk bir sesle. En iyi ajanlarımdan biriydi.

Bakışlarında öyle korkunç bir ifade vardı ki, albay ürkerek birkaç adım geri çekildi. Tom Burns ikinci cesete döndü.

— Bu da Michael Diaz. Yirmi sekiz yaşındaydı...

Alevler sönmek üzereydi. Etrafta sinir bozucu gölgeler oluşmaya başlamıştı. Amerikalı albaya yaklaştı.

— Onlara buluşmayı ayarlayan sizdiniz, değil mi? dedi.

Albay Ferrero alnında biriken terleri sildi

— Evet, ama herhalde şey sanmıyorsunuz... Bu vahşiyane bir cinayet... Suçlular muhakkak yakalanacak... Söz ve... scanned by darkmalt1

— Bu rezil ülkede her şeyden kuşkulanmaya hakkım var, diye sözünü kesti Amerikalı... Suçluları bulamayacağınıza dair de bahse girerim... Katiller şu anda yuvalarına dönmüş ve kahvelerini içmeye başlamışlardır.

Çevrelerinde çember oluşturan görevlilerin ağzını bıçak açmıyordu. Amerikalı her an patlayacak bir bomba gibiydi. Başını öne eğerek kendi kendine mırıldandı.

— Tanrı cezalarını versin!

Albay adamlarına cesetleri kaldırmaları için emir verdikten sonra Amerikalıya yaklaştı.

— Polisten yardım isteyip bu bölgedeki bütün evleri tek tek aratacağım. Belki bir şey buluruz... .

Tom Burns omuz silkti.

— Saçmalıklarınızı dinleyecek halim yok. Katilleri bulacağız diye onlarca masumun kanına girmeyin. Katiller çoktan uzaklaşmıştır. Şu an belki de içkiyle zaferlerini kutluyorlar...

— Soruşturmayı bizzat ben yöneteceğim, dedi albay. Ne olup bittiğini mutlaka öğreneceğim...

— Hiçbir şey öğrenemezsiniz... Muhbir

dediğiniz adamınız ikili ajanmış. Sizi atlattı.

Tom Burns konuşacak durumda değildi. Sustu, iki ajanı kırk sekiz saat önce hayattaydı. Şimdiyse, bir hiç uğruna ölmüşlerdi. Tepeden aşağı baktı. Lima hâlâ karanlıklar içindeydi ve hayat orada devam ediyordu.

— Gidelim, dedi albay. Burada kalmak tehlikeli olabilir. Ambulans gelene kadar cesetlerin yanında birkaç adamımı bırakacağım...

— Ben de kalıyorum, dedi Tom Burns. Onlarla birlikte ineceğim.

Langley'den gelecek telgrafları şimdiden görür gibi oluyordu. CIA, Aydınlık Yol'a karşı şu ana kadar hiçbir başarı sağlayamamıştı. Akıntıya karşı kürek çekiyorlardı.

Minibüs hareket etti. Albay Ferrero da Tom Burns ile birlikte kalmıştı. Alevler sönmüş, havanın serinliği hissedilmeye başlamıştı. Birden kent aydınlandı. Elektrik gelmişti. Aynı anda, müthiş bir patlama duyuldu. Yolun alt kısmında bir alev yükseldi. Minibüs havaya uçmuştu. Amerikalı ve albay içgüdüsel bir hareketle kendilerini yere attılar.

— Minibüsü havaya uçurdular. Hâlâ bu civardalar demek ki!

— Hayır. Bu bir mayındı, dedi Amerikalı.

Teröristler orada kalacak kadar deli değildi. Albay elindeki seyyar telsize birtakım emirler vererek yardım istedi. Sonra kendi kendine konuştu.

— Alçak köpekler! Hepinizi geberteceğim.

Gece son derece sessizdi. Uzaklarda bir yerden siren sesleri geldi. Yardım yola koyulmuştu.

Tom Burns ayağa kalkarak albaya yaklaştı.
— Gelin benimle, dedi.

Albayı cesetlerin yanına götürdü.

- Bakın, gözleri oyulmuş ve dilleri kesilmiş.
Bu Gehuva* yöntemidir.

Yoldaş Gonzalo'ya ulaşma hayali, bu tepede trajik ve kanlı bir biçimde son bulmuştu!

Aydınlık Yol vahşiyane bir biçimde müthiş bir darbe indirmişti. Bu da onların Dircote ile CIA'yi hiç mi hiç takmadıklarının kanıtıydı.

Bu sırada az ilerde zırlı bir araç durdu. Araçtan atlayan silahlı adamlar hızla çevreye dağıldı.

Tom Burns derin bir soluk aldı. Peter Ramirez ile Michael Diaz'ın boş yere ölmemiş olmaları için Tanrıya dua etti.

Etti, ama buna kendisi de inanmıyordu!..

*Peru yerlileri

II. BÖLÜM

Mart ayında Washington hiç de çekilir bir yer değildir. Langley'de CIA merkezinin bulunduğu bölgeyi çevreleyen koruluklarda dondurucu bir rüzgâr esiyordu.

Malko elinde olmadan esnedi. Viyana'da av mevsiminin tam ortasında onu çekip almışlar ve uykusuz bir uçak yolculuğundan sonra kendini yine CIA eylem şubesi şefi "İrlandalı" Ronald Fitzpatrick'in karşısında buluvermişti.

Oturduğu koltuktan odanın içinde dört dönen Ronald'ı izliyordu. Amerikalı:

— Her şey çürümüş! diye söylendi.

Masanın üzerinde birçok fotoğraf vardı. işkenceye maruz kalmış cesetlerin fotoğrafları. Malko resimlere bir göz atarak:

— Neyseki sizin şubenin adamları değil, diyerek Amerikalıyı teskin etmeye çalıştı.

Ronald'ın bakışlarındaki ifade daha da karardı.

— Zaten canımı sıkan da bu ya! "Şirket" başkanı benimkilerin yerine onları göndermiş olmama çok içerledi. Oysa, orada hiç adamım yoktu. Doğal olarak işi Lima'daki CIA bölge şefliğine devrettim. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. işin kötüsü, Perulular bizi hâlâ "gringo"* olarak görüyor. Son aldığım emre göre, bu işi bir an önce bitirmem isteniyor. Gerekirse, ben bile oraya gidebilirmişim... Ne

günlere kaldık!..

— Belki bir çare bulunur! dedi Malko sırf konuşmuş olmak için.

Ronald fırsatı kaçırmadı.

- Aydınlık Yol adını hiç duydunuz mu?

— Elbette. Arkalarında Kübalılar mı var?

Aydınlık Yol, Peru'da beş yıldır Kızıl Khemerler yöntemiyle terör estiren bir kuruluştur. Haklarında fazla bir şey bilinmiyordu, ama ülke ekonomisinin gitgide zayıflaması, onları güçlendirmişti.

— Görünüşte Kübalıların izine rastlanmıyor, dedi Ron Fitzpatrick. Böyle bir ilişkinin varlığını saptamak için çok çalıştık, ama bir sonuç alamadık. Militanları son derece tehlikeli. Karşımızda yeni bir Nikaragua bulmak istemiyoruz. Peru güvenlik kuvvetleri Aydınlık Yol'un hakkından gelecek güçte değil. Biz de açık açık yardımda bulunacak durumda değiliz. Ordu güçleri Şili'ye karşı savaş hazırlığı içinde. Bu nedenle teröristlerle uğraşacak ne zamanları var, ne de buna ayıracak araç ve gereçleri. Oraya "danışman" adı altında adam göndermemiz mümkün değil. Çünkü birkaç yıl önce Ruslar kendi tohumlarını ektiler oraya. Peru subaylarının çoğu hâlâ Sovyet yanlısıdır. Bu nedenle çok temkinli olmalıyız...

— Bu nedenle mi Lima'ya buradan adam göndermeyip oradakilerle yetindiniz?.

— Bir bakıma öyle de denebilir, dedi Ron. Hatamız şu oldu: Teröristlerle mücadele eden Dircote'nin sorumluları Aydınlık Yol'a birkaç adam sızdırdıklarını söylediler. Biz de buna kandı. Sonuç da böyle oldu işte...

Malko fotoğraflara bir kez daha göz attı.

— Beş yıldır hiçbir ciddi girişimde bulunmadınız mı?

Amerikalı güldü.

— Bu Latin Amerikalı idarecilerin işiydi. Perulular bir köylü isyanından söz ederek hepsini uyuttu. Bu işte Ruslarla Kübalıların parmağı bulunmadığını öğrendiğimizde biz de kış uykusuna yattık. Fakat olaylar umduğumuzdan daha tehlikeli biçimde gelişti. Bu kanser gibi bir şey. Zamanında önlem almazsak, işimiz bitik...

Malko "Latin Amerika Şubesi"nin hazırladığı rapora göz attıktan sonra, Amerikalıya döndü.

— Görüldüğü kadarıyla rejime yönelik hiçbir askeri tehdit yok, dedi. Teröristlerin elinde ağır silahlar yok, ellerinde kurtarılmış bölgeler bulunuyor ve Peru ordusuyla da hiçbir çatışmaya girişmemişler. Lima'da bile en aşırı eylemleri birkaç ateşli gösteri. Rapora göre halkı peşlerinde sürükledikleri söyleyemez...

Ron Fitzpatrick alaylı alaylı gülümsedi.

— Evet, Latin Amerika Şubesi'ne bakarsanız, bunlar zararsız izci çocuklar... Gelin, size gerçeği göstereyim...

Yan odaya geçtiler. Ron bir düğmeye bastı. Duvarda Güney Amerika'nın ışıklı bir haritası belirdi. Ron bir kolu çekti. Duvarda Bolivya, Şili, Brezilya, Kolombiya ve Ekvator arasına sıkışmış Peru haritası çıktı. Amerikalı parmağını yeşil bir alana koydu.

— Burada üç Peru vardır... Ormanlarla kaplı bir yeşil Peru. Burada az insan yaşar. Afyon dışında hiçbir şey yetiştirilmez. Yolu yoktur. İklim çok serttir...

Parmağı yer değiştirdi.

— And dağlarının ardında kıyı Peru'su vardır. ölden farksızdır. Hiç yağmur yağmaz. Birkaç tarım sahasının dışında ekili alan bulamazsınız. Lima'nın nüfusu altı milyondur. Bunun yarısı dağlardan iş aramaya gelen yerlilerdir. Okuma yazmaları yoktur. Kötü beslenirler. Bundan yararlanan Aydınlık Yol bunları işler. Ülkenin ortasında da Sierra vardır. And dağları üstünde bir plato. Bu da üçüncü Peru'dur. Yükseklik üç ile dört bin metre arasında değişir. Maden bakımından çok zengindir. Gümüş, kurşun, altın, bakır çıkarılır. Inkaların vatanıdır. Başkent Ayacucho'dur. Teröristler burada yerleşmiştir...

Amerikalı eline kalem alıp kuzeyden güneye birçok daire çizdi.

— Bakın... La Libertad, Ayacucho, Huan-cavelica, La Oroya, Cuzco, Arequipa. Teröristler bütün bu bölgelerde ellerinden geleni yapıyor. Köprüleri, madenleri havaya uçuruyor, sanayi üretimini kısıtlıyor, hükümet yetkililerini öldürüyor. Halkın kontrolü onların ellerinde...

— Peki, bu adamların amaçları ne?

— Ülkeyi uçuruma sürüklemek. Peru geliri-nin yüzde ellisi madenlerdendir. Bu kısıtlanırsa ekonomi altüst olacak ve bu zayıflıktan yarar-lanarak yönetimi ellerine geçirecekler.

Sustu ve haritanın ışığını söndürdü. Malko şaşır-mıştı. Bunu gizlemeye çalışmadan Ameri-kalıya döndü.

— Bu durumda benden ne istiyor olabilir-siniz! diye sordu. Size ben değil, koskoca bir ordu gerek. Andların göbeğinde ne işe yararım

ben. İspanyolca bilirim, ama yerli şiveleri bilmem ki!..

Büroya geçtiler. Amerikalı kendini koltuğuna bıraktıktan sonra:

— Meselenin çözümünü klasik yollardan ararsanız, sonuca ancak gelecek yüzyılda varırsınız... Oysa, ben çok daha kısa bir yol düşünüyorum...

Masanın bir çekmecesini açtı. İki kadehle Gaston de Lagrange konyak çıkardı. Kadehleri doldurdu. www.cizgiliforum.com

Anlaşılan, asıl ciddi konuşma şimdi başlıyordu...

*

**

Ron Fitzpatrick konyağından bir yudum alarak öne eğildi.

— Şu andan itibaren anlatacaklarım aramızda kalacak. Bunu kimse bilmiyor. Diğer şubeler bile. Tamam mı?

— Tamam.

— Güzel... önce kısa bir bilgi vereyim. Perulular teröristleri dağıtmayı başaramadılarsa bunun bir tek sebebi var. Teröristler beşer kişilik hücreler halinde çalışıyorlar. Her hücre şefi azami üç yetkiliyi tanıyor. Yani, bir hücre ele geçtiğinde taş çatlasa sekiz İçişleri yakalanmış oluyor. Ayrıca kimse kimsenin adını bilmiyor... Dolayısıyla yakalananlar hiçbir şey anlatamıyor. Çünkü ne silahların yerini, ne bölge şeflerinin adlarını biliyorlar. Bütün bunlardan haberdar tek kişi var. örgütün kurucusu Asimael Manuel Guzman ya da diğer adıyla "Yoldaş Gonzalo"...

— Bu adam ortada yok mu?

— Dört yıldır kayıp. Bir ara öldüğü bile söylendi. Ama benim özel muhbirlerim var. Bunlardan biri onu gördü ve üç ay önce onunla konuştu bile.

— And dağlarında mı?

— Hayır. Lima'da.

— Lima'da mı? Herkes tarafından arandığı halde nasıl orada bulunur?

— Sanırım, oradan geçiyordu...

— Peki bunca insan başarısızlığa uğramışken ben nasıl bir yöntemle sonuca ulaşacağım?

— Çok eski bir yöntemle... Aralarına karışarak...

Malko içkisinden bir yudum aldı.

— Aralarına karışmak için bir başlangıç noktası olmalı, dedi Malko.

— Elbette... Bu işi benim adamım da üstlenirdi, ama Manuel Guzman'ı tanıdığı için olmaz...

— Kim bu?

— Bir gazeteci. Felipe Manchay. Carretas dergisi adına çalışır. Yıllardır bana hizmet eder. Her zaman çok yararlı bilgiler verdi. Onun aracılığıyla, Aydınlık Yol yöneticilerinden biri olduğundan kuşkulandığımız kişiyle temasa geçeceksiniz. Bu kişi Washington Post'un Lima muhabiri Monica Perez'dir. Yarı Amerikalı, yarı Perulu bir kadın...

— Ondan kuşulanmanızın sebebi nedir?

— Washington Post'taki yazıları görürseniz anlarsınız... Aydınlık Yol'dan haber ve bildiri alan tek kişi o Lima'da...

— Hepsi bu kadar mı?

— Hayır. Manuel Guzman'ın böbrek yetmezliğinden yakındığını biliyoruz zaten

adamın Şu an Lima'da saklanmasının nedeni de bu. Ormanda kalsa, hemen nalları diker...

— Bu bilgi yeni olmamalı, dedi Malko. Neden Şimdi harekete geçiyorsunuz?

— Güzel bir soru. Harekete geçmekte bu kadar acele etmemizin nedeni, Manuel Guzman'ın devamlı olarak Lima'ya yerleŐtiğinden kuŐkulanmamız. Bu durumda ona daha kolay eriŐilebilir.

— Yani?

— istediğim Şu. Onu bulacak ve ortadan kaldıracaksınız. nkn orgt onsuz hiçbir Şey yapamaz. Bütün bilgilerin depolandığı tek beyin o.

Ne istek!

Anlatılanlardan sonra adamı aramaya kalkmak kobra sepetine el sokmak gibi bir Şeydi... Bu bürodan her Şey kolay görünüyordu, ama orada işler değışikti... Aydınlık Yol yöneticileri herhalde aptallardan oluŐmamıŐtı...

— Orada size yardımcı olacak biri daha var. Peru haberalma servisinin eski Şefi General San Martin. Size yardımcı olacaktır.

— Umarım, yle olur, dedi Malko... Diyelim ki Guzman'a ulaŐtım. Adam herhalde çok iyi korunuyordur. Bu durumda onu tepelemek için Perululardan yardım istemem gerekecek...

— Buna gerek yok, dedi Ron. Elimde bir koz daha var. Adı John Cummings. Eski bir FBI ajanı. La Oraya'da bir madenin güvenlik sorumlusu. Elinde tepeden tırnağaya silahlı yetmiş adam var. Guzman'ı bulduğunuzda, ondan yardım alacaksınız ve sonra...

— Sonra da Guzman'ın işini bitirivereceğiz. Ne kadar da kolay ve tehlikesiz bir operasyon!..

Malko Amerikalının rahatlığı karşısında sıkılmıştı. Bu tür eylemlerin sonu genellikle kötü olurdu. Bunun kanıtı da iki Amerikalı ajanın sonuydu...

— Siz tanıdığım en iyi ajansınız. Size güveniyorum. Hazırladığım planı bizim general de beğendi...

— Tabii beğenir... Lima'ya o gitmiyor ki!

Amerikalı Malko'nun bu sözünü duymazdan gelerek kendisine bir zarf uzattı,

— Bu zarfta sizin için hazırladığımız paravana' var. Viyana üniversitesinden ayrılmış bir sosyologsunuz. Lima'da bizim yerel şubeyle ilişki kurmayın. Göreceksiniz, Lima çok hoşunuza gidecek... Bu görevi başarırsanız, şatonuzun bütün kiremitlerini altın kaplatacağım... Elimde kimseye hesap vermeden kullanabileceğim bir bütçe var...

— Teşekkür ederim, dedi Malko. Başarılı sağ dönersem dediğinizi yaparsınız... Ölürsem tabutumu altınla kaplatırsınız...

III. BÖLÜM

Malko arabanın penceresinden yer yer büyük binaların bulunduğu gecekondu mahallelerini seyrediyordu.

Taksi ani bir frenle durdu, önlerinde yumrukları havaya kalkmış bir kalabalık vardı. Ateşli sloganlar atarak ilerliyorlardı.

— La Huelga! dedi şoför.

Yani, grev!

Sanki bütün Peru grevdeydi.

Değişik bir ülkeydi ve Perulu yetkililerin bile başaramadığı bir işi nasıl başaracaktı? Ron Fitzpatrick iyimserdi, ama Manuel Guzman'ın ele geçirilme hayali bir rüyadan öteye gitmezdi. Dört yıl boyunca kimseye yakalanmayan bir adam, nasıl olur da yakasını Malko'ya kaptırır-
dı?

Taksi şehir merkezine yaklaştıkça trafik yoğunlaşıyordu. Caddelerin çevrelerini yüksek binalar almaya başlamıştı. Lima büyük bir kenti.

El Condido otelinin holü serindi. Malko otel defterine adını yazarken arkasında bir ses duydu.

— Oiga, Caballero, usted este el Senor Linge?*

Malko heyecanla arkasına döndü. Lima'da

* Senyor Linge misiniz?

bulduğunu bilen yoktu. Karşısında iriyarı bir adam duruyordu. Gözünde kara camlı gözlük vardı. Adam, Japonların Sumo güreşçilerini hatırlatıyordu.

— Evet, dedi Malko.

Adam ona doğru eğildi.

— General sizi bekliyor, senyor. Ben dışarıdayım. Siyah Mercedes'te.

Geri döndü ve çıktı.

Malko bir an düşündü. General San Martin, CIA'nın gönderdiği ajanı tanımak istemiş olmalıydı.

Yazık... Duş alacak vakti bile yoktu.

*

Yüksek duvarlarla çevrili büyük beyaz villa, Pardo Caddesi'nin dip tarafında, okyanusa nazır bir alandaydı.

Mercedes'in şoförü kornaya basınca ağır parmaklıkları kapı açıldı.

Kapının arkasında, makineli tabanca taşıyan üç muhafız vardı. Villanın ilk kat pencereleri kalın demir kepenklerle örtülüydü.

San Martin temkinli bir adam olmalıydı.

Malko arabadan inip çimenliği geçti. Kapıda kendisini çıtıptı bir genç kız karşıladı. Üzerindeki beyaz bluz göğüslerinin iriliği nedeniyle yırtılacak gibiydi. Boyunun kısalığını uzun ökçeli ayakkabılarla gizlemeye çalışmıştı.

— Senyor Linge... Adam Katia. Generalin kızıyım. Sizi karşılayamadığı için babam özür diledi. Birazdan burada olacak. Şöyle buyrun.

Genç kızın tüy gibi yürüyüşü ve kalçalarını oynatışı Malko'nun başını döndürdü. Bir büroya girdiler. Genç kız koltuklardan birine

kurularak bacak bacak üstüne attı. Sıyrılan mini eteği kalçalarını ortaya çıkardı.

Malko ağzının kuruduğunu hissetti. Bu kız bir zamanların ünlü Lolita'sından farksızdı...

Katia iri siyah gözlerini Malko'dan ayırmıyordu.

— Avrupa'dan mı geliyorsunuz? diye sordu. Orayı çok görmek isterdim...

— Evet, oradan geliyorum, dedi Malko. Avrupa'ya gitmem o kadar zor olmasa gerek..

— Zor olmaz olur mu? dedi genç kız. Biz Perulular için çok uzak bir hayaldir bu. Hem sonra babam beni çok küçük buluyor...

— Sahi mi? dedi Malko şaşırarak.

— Evet. Henüz on yedi yaşındayım.

Malko söyleyecek söz bulamadı. Odada kırmızı bir ışık yandı. Katia hemen bacaklarını örttü.

— Babam geliyor. Ben sizi yalnız bırakacağım. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, yardıma hazırım.

Genç kız kapıdan çıkarken, General San Martin içeri girdi.

— Bienvenido, senyor... Bienvenido!.. Ortak dostumuz sizden çok söz etti.

General San Martin kızının tam aksine, iriyarı bir tipti. Göğsü madalyalarla doluydu. Malko adamın bunları nerede kazandığını bayağı merak etti. Şili ile yaptıkları son savaş bir yüzyıl önceydi.

Peru'da madalyalar babadan oğula kalıyor olmalıydı...

Karşılıklı koltuklara yerleştiler.

— Tam zamanında geldiniz, dedi general. Durum çok ciddi.

— Demek öyle! dedi Malko.

— Evet, diye onayladı Perulu subay. Çok önemli bilgiler geçiyor elimize. Aydınlık Yol, başkanlık seçimine katılacak adaylardan birini öldürmeye karar verdiğini açıkladı.

— Bunu neden yapıyorlar?

— Çok basit... Aday Alan Garcia'yı öldürmek istiyorlar. Başarırlarsa, diğer aday Barrantes'in seçilme şansı artacak. Ordu Barrantes'in adını bile duymak istemiyor, istemedikleri bir şey olursa da darbe yaparlar. Buna da halk karşı çıkar ve ortalık karışır. Halk orduyu sevmez...

— Peki, ülkenizin haberalma servisini uyardınız mı? diye sordu Malko.

— Elbette, ama bana inanmak istemiyorlar. Onlara göre Aydınlık Yol bunu becerecek güçte değilmiş. Oysa ben, Manuel Guzman'ın Lima'da bulunduğunu biliyorum. Bu suikastı bizzat yönetecek...

Sessizlik oldu.

Malko Katia'nın vücut hatlarını aklından çıkaramıyordu. ilgisiz görünmemek için aklına ilk gelen soruyu sordu.

— Ben ne yapabilirim?

— Senyor Fitzpatrick'in söylediği şeyi yapın, yeter. Benim artık aktif bir rolüm yok. Size sadece bilgi verme açısından yardımcı olabilirim. Sanırım, sizin başka bağlantılarınız da var burada...

— Öyle söylemişlerdi, demekle yetindi Malko.

General San Martin gülümsedi.

— Kimlerle çalışacağınızı bilmek istemem, dedi. Bizim meslekte bilmemek, en iyi savunma

aracıdır. Ama elde ettiğiniz sonuçları öğrenmek isterim...

— Bu mümkün, dedi Malko. Memnuniyetle.

Perulu general masasına geçip bir şeyler karalamaya başladı.

— Sizi emin birine göndereceğim. Emniyette görevli bir albay dostumun yeğenine. Kızın adı Laura. Aydınlık Yol'a sızmış bir kızdır. Bana ulaştırmak istediği bir bilgi olduğunu haber vermişti. Bu tür ilişkilerde genellikle dostlarımı-zı kullanırım. Bu kez sizi göndereceğim.

Yazdığı kâğıdı Malko'ya uzattı.

— Onu bu gece arayın ve kendisine sadece Pepe tarafından geldiğinizi söyleyin. Size bir randevu verecektir.

— Birbirimizi nasıl tanıyacağız?

General çekmecedен bir fotoğraf çıkardı.

— Bunu yanınıza alın. Elinizde bir República gazetesi olsun. Tanışma işaretimiz budur.

Malko kâğıt parçasıyla fotoğrafı cebine attı.

— General, dedi, Guzman'ın Lima'da bulunduğundan emin misiniz?

— Evet ve ne yazık ki buna inanan tek kişiyim. Bir de dostumuz Ron Fitzpatrick var. Elimde somut kanıt yok, ama çeşitli kaynaklardan aldığım bilgiler bunu doğruluyor. Onu ele geçirirsek, örgütünün de sonu gelir.

Kalktı, Malko'yu kapıya kadar geçirdi. Elini sıkarken:

— Çok temkinli olun, dedi. Burada kimseye güvenilmez.

Bu sırada Katia belirdi. General içeri dönerken:

— Görüşmek üzere, senyor, dedi Katia.

— Bana Malko deyin lütfen. Burada El

Condado Otelinde kalıyorum. Bana Lima'yı tanıtırmanız sevinirim.

Genç kız gözlerini yere indirdi.

— Bizim ülkemizde, senyor, kadınlar erkeklerin kollarına atılmaz.

Davranışlarına bakılırsa, çok daha aşağılara atılıyor olmalıydılar!

Malko kendisini bekleyen siyah Mercedes'e bindi ve otelin yolunu tuttu.

*

*

Otel odasına döndüğünde, generalin verdiği fotoğrafa baktı, iri burunlu, çıkık çeneli, çirkin bir kadındı bu. Numarayı çevirdi.

Uç kez tekrarlamasına rağmen bir sonuç alamadı. Başka bir çare bulmalıydı. Şirket'in adamı gazeteci Felipe Manchay'ı bulmaya karar verdi. Ron onun için çok yararlı bir çocuk demişti. Onu Aydınlık Yol kurucusu Manuel Guzman'a götürecekti tek kişiydi.

*

**

— Felipe mi? Dipteki büroda. Sağdan üçüncü kapı...

Malko işaret edilen kapıyı çaldı.

Cevap yok.

Usulca tokmağı çevirdi, kapı açıldı. Karşısındaki masada başını kâğıtlara yaslamış, uyuklayan bir adam vardı. Pencere açık olmasına rağmen, oda çok sıcaktı. Adam öyle hareketsizdi ki, Malko bir an adamın ölü olabileceğini düşündü.

Yaklaşarak adamı dürttü. Adam sıçradı.

— Rahat yok mu be!

Bir süre gözlerini kırpıştırarak Malko'ya

baktı. Malko'yu seçince yüz hatlarındaki gerginlik yok oldu.

— Felipe Manchay mı?

— Evet, dedi gazeteci.

— Ben ırlandalı tarafından geliyorum.

Adam on saniye kadar hareketsiz kaldı. Cümlelerin anlamını çıkarmaya çalışıyordu. Sonunda, gülümsedi. scanned by darkmalt 1

— Ne güzel bir sürpriz bu böyle! Gelin, birer kadeh içelim. Sıcaktan uyuya kalmışım...

Bir süre Malko'yu seyrettikten sonra sesini alçalttı.

— Buraya Guzman için mi geldiniz?

— Evet. Birkaç ay önce Guzman'a rastladığınız doğru mu?

— Elbette. Bunu o istemişti.

— Neden?

— Siyasi bir bildirisini yayınlamamı istiyordu. Carretas'ta büyük bir başlıkla verdim.

— Onu nerede gördünüz?

— San Isidro'daki şehir parkında. On beş dakika konuştuk. Ayrılırken elimi sıktı.

Adam hâlâ olayın etkisindeydi.

— O adamın Guzman olduğundan emin misiniz?

— Elbette.

— Şimdi Lima'da nerede saklandığını biliyor musunuz?

— Onun nerede olduğunu kimse bilmez. Bu da iyi bir şeydir. Onun nerede olduğunu bilsem Dircote beni konuşturmak için lime lime eder. Onun Lima'da bulunduğunu sanmıyorum.

Adam bir an çevresine bakındı, sonra:

— Sahi, ırlandalı benim iki bin dolarımı

verdi mi size? diye sordu.

— Hangi iki bin dolar?

Felipe omuz silkti.

— Unutmuş olmalı. Neyse, boşverin.

Saatine baktı ve Malko'ya döndü.

— Şimdi çalışmam gerek, dedi. Hayat çok pahalı ve para kazanmak için de çalışmak gerekiyor...

Malko durumu anlamıştı. Cebinden çıkardığı yüzlük dolarları saymaya başladı.

— İrlandalının borcunu ben ödeyeyim, kendisinden sonra alırım, dedi Malko.

Gazeteci parayı hemen cebine attı.

— Zahmet etmeseydiniz.

— Nerede kalmıştık? dedi Malko... Demek Guzman'ı üç ay önce Lima'da gördünüz. Sonra ne oldu?..

— Hiçbir şey, dedi adam. Bunu Dircote'ye de söyledim. Günlerce beni izlediler, telefonumu dinlediler.

— Yani, Guzman Lima'da değil mi?

— Öyle sanıyorum. Olsaydı, haberim olurdu.

— Peki, Monica Perez diye birini tanır mısınız?

Gazeteci sıçradı.

— Tabii, iyi dostumdur.

— Bildiğim kadarıyla Aydınlik Yol'un siyasi görüşünü destekliyormuş...

— Yok canım, sadece sempati duyuyor. Deli karının tekidir. Devrimcilere bayılır...

— Acaba devrimcilerle bir ilgisi var mı?

— Sanmıyorum. Ona bakarsanız var. Övünmek için bu gibi şeyler uydurmayı sever. Kimbilir, belki de zaman zaman devrimcilerle

ilişki kurduğu oluyordur. Yine de ben böyle bir şeye inanmam...

— Peki, dedi Malko. Bu Monica Perez denen kadınla tanışmaya çalışacağım.

— öyleyse bu akşam yemeğine benim eve gelin, dedi gazeteci.

IV. BOLUM

Malko bir an Felipe Manchay'ın şaka yaptığını sandı, ama adam hiç de o havada değildi. Bunu kendisi de farketmiş olmalı ki, biraz daha sokularak:

— Monica benim sevgilimdir, dedi. irlandalı geleceğinizi bildirmişti. Ben de sizi tanıştırmak için bir akşam yemeği düzenledim. Geleceğine söz verdi. Ona sosyolog olduğunuzu söyleyeceğim, ilginç mesleklere ilgi duyar. Göreceksiniz, üzerinize atlayacaktır. Hem, fena kadın da sayılmaz...

Kalktılar. Dışarsı fırın gibi sıcaktı. Felipe kirli biR Karta adresini yazıp Malko'ya verdi.

— Saat sekiz buçukta bekliyorum. Monica'ya ilgi göstermeyi unutmayın.

Ağır adımlarla binaya tekrar girdi. Malko da bir taksiye atlayıp Budget'ye araba kiralamaya gitti. Beş dakika sonra, soğuk hava tesisatlı pırıl pırıl bir Corolla'nın direksiyonundaydı. Adamlar işlerini biliyorlardı!

El Contado'ya döndüğünde telefona sarıldı. General San Martin'in esrarengiz sevgilisi Laura yine cevap vermiyordu. Avusturya'yı aramaya çalıştı, ama bir sonuç alamadı. Hatlar kesikti. Alexandra ne yapıyordu şu an? Sadık bir sevgili gibi onu mu bekliyordu, yoksa yokluğunu fırsat bilip sevgililerinden birinin koynunda mıydı? Ona güven olmazdı.

Malko saat farkının verdiği yorgunlukla yatağa uzandı ve hemen daldı. Rüyasında zaman zaman Alexandra'yı, zaman zaman General San Martin'in kızı Katia'yı gördü.

*

**

Monica Perez hiç de Felipe'nin dediği gibi "fena kadın sayılmaz" türünde biri değildi. Malko kadını görür görmez soluğunun kesildiğini hissetti. Üzerinde bulunan saydam beyaz kumaştan dikilmiş bluz ve etek vücut hatlarını olduğu gibi ortaya koyuyordu. Bronz teni, kıvrıcık siyah saçları, iri gözleri ve etli dudaklarıyla vahşi bir güzelliği, etkileyici bir dişiliği sergiliyordu.

Felipe Manchay ayağa kalkarak Malko.'yu tanıştırdı.

— Malko Linge ülkemizi incelemeye gelmiş bir sosyologtur, dedi.

Salonda ve tropikal bitkilerin bulunduğu küçük bahçede kadınlı erkekli bir düzineye yakın yabancı gazeteci vardı. Monica oradaki hatunların en güzeliydi, ama Malko'nun sosyologluğuyla pek ilgilenmişe benzemiyordu. Malko bir başka gazeteciyle konuşan, kadını inceledi. Yüksek sesle konuşuyor, yerinde duramıyordu. Üstüste sigara yakması ve konuşmaları arasında tiz kahkahalar atması dikkat çekiciydi. Ütopik görüşlü kitlelere baş olacak nitelikteydi. Onu Lima sokaklarında dolaşan göstericileri yönetirken hayal etti. Kıyafetinin son derece sade olmasına rağmen, fiziği son derece çarpıcıydı.

Malko onunla ancak yemekten sonra yanyana düşebildi. Genç kadın konuşmaları

arasında kahaahalar atıyor, arada bir gözlerini diğerlerinden kaçıarak Malko'yu süzüyordu.

Gözlerindeki ifadeyi anlamak imkânsızdı. Oturduğunda durmadan bacak bacak üstüne atıyor ve kalçalarına kadar sıyrılan eteğine aldırmiyordu. Onunla sevişmek, savaşmaktan iyiydi!

Malko konuşmalara kısa bir ara verilmesini fırsat bilerek kadına sokuldu.

— Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, dedi. Makalelerinizi Washington Post'ta çok okumuştum...

Kadının iri ağızı gururla açılarak yayıldı.

— Teşekkür ederim. Siz kimsiniz?

— Can sıkıntısından ne yapacağını bilmeyen bir sosyolog, dedi Malko.

— Ah, sahi ya! Ben de tutkulu bir gazeteciyim. Ama sizin hiç de sıkılmış bir haliniz yok. Neden Peru'dasınız?

— Peruluları incelemek için. Latin Amerika üzerine basılmış bazı eserlerim var ve özellikle de ekonomik bunalımın yarattığı ihtilalci hareketleri incelerim.

— öyleyse, tam yerine gelmişsiniz. Sizi Joven Pueblos'a sokacağım. Orada anneler geceleri sevişen çocuklarının getirdikleri parayla sabahları onlara içecek su alırlar...

Tam bir Zola edebiyatı! Ama, daha az gerçekçi olanı...

Felipe Manchay durmadan salona girip çıkıyor ve misafirleriyle tek tek ilgileniyordu. Malko'nun yanına gelerek oturdu.

— Gelin! Size bir şey göstereceğim!

Tam da sırasıydı ya!..

Öfkelenen Malko, Monica dilberini yalnız

bırakarak kalktı ve gazetecinin peşinden bürosuna girdi. Felipe Manchay ayın yöneten bir rahip gibi abartılı jestlerle masanın üzerindeki fincanı Malko'ya uzattı.

— Alın şunu!

Fincanın içinde parlak beyaz bir toz vardı.

— Ne bu? Kokain mi?

Felipe güldü.

— Elbette. Toz şeker olacak değil ya!.. Bir deneyin. Harikadır...

— Bunu nereden elde ediyorsunuz?

— Tingo Maria denen yerden.

Masanın üzerindeki kâğıtta duran tozdan bir tutam alarak burnuna çekti. Aynı hareketi tekrarlayarak bir daha çekti. Gözleri bir anda canlanmıştı.

Malko sarhoşların uyuşturucu kullanmadığını bilirdi. Ama, Felipe onlardan değildi. Adamın neden çokça dolara ihtiyacı olduğu şimdi anlaşılıyordu.

Malko'nun fincanı bıraktığını görünce:

— Hata ediyorsunuz, dedi. Bu mal bambeada* değil. Yüzde doksan dokuz saf bir maldır. Yemekten sonra çok iyi gider. Önce alırsanız iştah keser..

CIA'ın kendine muhbir diye seçtiği Felipe, anasının gözü bir maldı. Ama güçlü bir yapıya sahip olduğu da tartışılmazdı.

Malko küçük bahçeye çıktı. Davetlilerin sonuncuları da gidiyordu. Gözü Monica Perez'e takıldı. O da gitmeye hazırlanıyordu. Malko'ya hafifçe gülümsedi ve gözden kayboldu.

Malko avucunu yalamıştı!

* Katkı maddeleriyle saflığını kaybetmiş kokain

öfkeden kuduracak durumdaydı. Felipe Manchay'ın manyaklığı yüzünden her şeye yeniden başlayacaktı. Şansını zorlamaya karar vererek Monica'nın arkasından o da çıktı. Yerovi Leónidas Sokağı loş ve sessizdi. Havada nefis bir koku vardı.

Çevresine bakındı ve genç kadının eski bir Volkswagen'e bindiğini gördü. Birden, sokağı korkunç bir motor gürültüsü kapladı. Araba simsiyah bir bulut bırakarak hareket etti.

Volkswagengürültülü biçimde bir kaç metre ilerledi ve bir patlamayla tekrar durdu.

Malko kaldırımdan inerek genç kadına yaklaştı.

— Arabanız biraz hasta galiba.

Perulu dilber gülümsedi.

— Oh! Bu sık sık olur. Bunu değiştirmek için on milyona ihtiyaç var. Yarın bir tamirci gönderip arabayı aldirtırım. Şimdi bir taksi bulayım.

— Ben sizi bırakırım, dedi Malko.

— Yo, olmaz. Önce havaalanına uğrayacağım, oradan da kentin öbür ucundaki evime gideceğim. Boş yere yorulmayın.

— Felipe'nin verdiği eğlence bitti, yapacak işim yok, dedi Malko. Gelin gidelim, yolda gevezelik ederiz.

Monica arabasını kilitledikten sonra Malko'nun arkasından Toyota Corolla'ya atladı.

— Başınıza dert oldum, dedi Monica. Havaalanının yolunu biliyor musunuz?

— Siz gösterir misiniz?

*

**

Malko gizlice saatine baktı: Sabahın iki

buçuğu olmuştu. Genç kadını havaalanına götürmüş, işini görmesini bekledikten sonra dönüş yolunda bir şeyler içmeye davet etmişti. şu an buldukları La Taverna adlı gece kulübü gitar seslerinin çın çın öttüğü havasız bir yerdi.

Monica Perez başını Malko'nun omzuna yaslamış, müzik dinliyordu. Kadına bu saatte Aydınlık Yol hakkında soru soramazdı. Başını kadına yaklaştırdığı anda Monica da ona döndü ve dudakları istemeden birleşti.

Monica kendini geri çekeceği yerde, dudaklarını araladı ve ateşli bir biçimde karşılık verdi. Birden uyanıvermişti. Vücudunu yaslayarak Malko'yu soluksuz bırakana kadar öptü. Etekliği bacaklarına kadar sıyrılmıştı, ama onun buna aldırdığı yoktu.

Malko ayağa kalktı. Monica da onu taklit ederek doğruldu ve kollarını boynuna dolayarak esnedi.

— Çok uykum var.

Malko genç kadının beline sarılarak onu arabaya taşıdı. Koltuğa yerleştirip direksiyona geçtiğinde:

— Nereye gidiyoruz? diye sordu.

Monica bir kakhaha attı.

— Bilmiyorum. Dümdüz gidin işte... Çevre yoluna çıktıktan sonra üçüncü kavşakta...

Hiçkirdi ve başı koltuğa düştü. Kadından evin adresini öğrenmek imkânsızdı. Malko otele gitmeye karar verdi.

Otelin önünde durduklarında arabadan indi ve genç kadını dışarı çekti. Monica gülümseyerek gözlerini açtı.

— Geldik ha!..

Malko'nun durumu ona açıklayacak hali

yoktu. Kolunu beline dolayarak El Condado'nun holünü geçirdi ve asansöre bindirdi. Monica kollarını Malko'nun boynuna dolayarak dudaklarını yapıştırdı. Hem öpüyor, hem İspanyolca ağıza alınmayacak açık saçık kelimeler fısıldıyordu. Gören de kadını yıllardır sevişmemiş sanırdı!..

Odaya girdiklerinde, Monica kendini yatağa attı ve ölü gibi hareketsiz kaldı.

Bölgenin afyonlu içkisi yapacağını yapmıştı. Malko da kendini pek iyi hissetmiyordu. Bardan bir şişe su alıp içti, sonra genç kadını-çırılçıplak soydu. Kendi de soyunarak yanına yattı. Parmağını hafifçe sırtından aşağı kaydırdı. Hiçbir tepki alamadı.

Hayal kırıklığına uğramış bir durumda arkasını dönüp gözlerini kapadı.

**

Malko saatine bir göz attı: Sekiz olmuştu. Monica Perez hâlâ uyuyordu. Banyoda bir duş aldıktan sonra, General San Martin'in sevgilisini aradı.

Bu kez telefon açıldı.

— Laura?

Cevap yok.

— Laura, ben Pepe'nin bir arkadaşıyım.

— Adınız ne?

— Malko... Pepe'nin dostuyum. Sizinle görüşmem gerek.

Sessizlik.

— Ne zaman?

— En kısa zamanda, dedi Malko.

— Bugün çalışıyorum.

— Peki, ne zaman?

Duraksama.

— Ricardo Bertus Caddesi'nin dördüncü kavşağında bulunan saatin altında buluşalım. Akşama altıda.

Tatlı bir sesi vardı.

Arkasına döndüğünde başucu lambasının yandığını gördü. Monica Perez yatağa oturmuş ona bakıyordu.

Elini yanındaki çantaya soktu ve bir tabanca çıkardı.

— Namussuz herif! diye bağırdı. Senin beynini dağıtacağım.

Malko kadının gerilen parmağını farkettti.
Monica ateş edecekti.

V. BOLUM

Malko hareketsiz kaldı. Monica Perez'in telefona mı, yoksa başka bir şeye mi kızdığını çıkaramıyordu.

Sesine mümkün olduğunca yumuşak bir ton vererek:

— Neler oluyor? dedi.

— Ne işim var benim burada? diye bağırdı genç kadın. Bana ne yaptınız?

Malko içinden derin bir soluk aldı. Demek, mesele buydu.

— Sizi buraya getirdim, çünkü dün akşam bana nerede oturduğunuzu söyleyecek durumda değildiniz. Ayakta uyuyordunuz. Arabamın koltuğu yerine bu yatakta yatmanızı uygun gördüm. Hata mı etmişim?

Genç kadının bakışlarında bir yumuşama oldu, silahın namlusu indi.

— Oh, özür dilerim! dedi. Bazen saçmalıyorum. Şu sıralar aklım çok karışık.

Malko yaklaştı, elindeki tabancayı alarak masanın üzerine koydu.

— Çantanızda hep silah taşır mısınız?

— Beni tehdit etmişlerdi. Korktuğum için taşıyorum.

Malko yatağın kenarına oturarak ona baktı. Gözlerinin altında morluk vardı. Genç kadın çarşafı göğsüne çekip gülümsedi.

— Dün akşam çok içmişim, diye mırıldandı.

— önemi yok, karşılığını verdi Malko.

— Peki, siz nerede uyudunuz?

— Burada, dedi Malko.

— Koynumda mı?

— Evet.

Gözlerinde yeniden öfke ifadesi belirdi.

— Niye beni çırılçıplak soydunuz?

— Ne yani, uyuyan bir kadının ırzına geçecek bir adam mıyım ben?

— Şey... Elbette, değilsiniz.

Malko eğildi, kadının çıplak omzuna bir öpücük kondurdu.

— Doğrusunu istiyorsanız anlatayım, önce sevişmek istedim, ama sizden tepki alamayacağımı anlayınca vazgeçtim.

— Ne!? Bu hakarete dayanamam.

Yerinden fırlayıp tabancasını almak istedi, ama Malko engelledi. Saniyelergeçtikçe kadının yalancı öfkesi yatışıyordu. Sonunda, Malko'nun kollarından sıyrıldı ve banyoya yürüdü.

Biraz sonra çıktığında eski neşesine kavuşmuş gibiydi. Aceleyle giyindi.

— Benim gitmem gerek. Kapıdan bir taksiye atlarım.

— Ben bırakırım, dedi Malko. Bu arada da konuşuruz.

Monica ıslak saçlarını salladı.

— Ah, öyle ya, sen sosyologtun...

— Evet. Bana yardımcı olabilirsin.

Hızla o da giyindi, birlikte odayı terk ettiler.

— Oteldekiler ne düşünecek şimdi?..

— Ne düşünürlerse düşünsünler, dedi Malko.

Toyota'ya bindiklerinde, genç kadın bir sigara yaktı. Benavides Caddesi'nden geçip

kuzeye döndüler.

Monica arabanın içine bir göz gezdirdi.

— Böyle bir araba çok pahalı olmalı, dedi.

— Pek sayılmaz, karşılığını verdi Malko.

Kiralık arabanın pahalılığı da söz konusu olur muydu? Hele hesabı "Şirket" ödüyorsa...

Bir köprüyü geçtiklerinde:

— Sola dön, dedi Monica. Şu inşaat halindeki binanın önünde dur.

Malko sadece birinci katı bitmiş binanın önünde durdu. Çevrede duvarlarla çevrili lüks villalar vardı. Birçok molozu aşır kapının önüne geldiler. Kapıda zincirli kocaman bir asma kilit vardı.

— Kendime ancak böyle bir yer bulabildim, dedi Monica. Lima'da kiralar çok yüksektir.

içeri girdiklerinde Malko etrafa bir göz attı. Kapının tam karşısındaki duvara Che Guevara'nın büyük bir posterini asılmıştı. Salonda akıllmaz bir dağınıklık vardı. Boydan boya gerilmiş bir ipte elbiseler, çamaşırlar asılıydı.

Bu sırada kapı çaldı. Monica kapıyı araladı ve içersinin görülmemesi için vücudunu boşluğa dayadı, ispanyolca bir fısıldaşma oldu. Monica'nın ziyaretçinin Malko'yu görmesini istemediği belliydi.

Sonunda kapıyı kapadı ve Malko'ya döndü.

— Kahve ister misiniz?

Genç kadın mutfığa girdiğinde, Malko da raflardaki kitapları incelemeye başladı. Aralarında Monica'nın makalelerinin toplandığı bir de albüm vardı. Malko yazılara baktı. Hemen hepsi Aydınlık Yol üzerine yazılmıştı.

Monica kahvelerle döndü. Sonra üzerindeki bluzu ve etekliği çıkararak yatağa oturdu.

— Neden sutyen takıyorsun? diye sordu Malko. Göğüslerin çok sert.

Monica ani bir hareketle sutyenini çözdü, çıkarıp attı.

— Bir gelenek, dedi. Burada bütün kadınlar sutyen takar. Eski bir ispanyol geleneği. Aptalca bir şey! Devrimden sonra inan bana, sutyen filan takmayacağız...

Neyse ki, devrimin somut bir amacı belirlenmişti!

Malko kahvesini bitirdi ve kalktı.

— Seninle ne zaman akşam yemeğine çıkabiliriz?

— Bilmiyorum. Beni telefonla ara. Fakat kolay bulamazsın beni burada...

Monica bir süre düşündü.

—Yarın San Marcos Üniversitesinin lokantasında öğle yemeği yiyebiliriz. Saat birde.

— Olur. Nerede buluşacağız?

— Sosyoloji fakültesinin önünde. Kolay bulursun. Önünde Che Guevara'nın bir heykeli vardır. Herkes orada buluşur...

— Ne mutlu Che'ye! dedi Malko.

Monica Malko'yu kapı eşiğinde öptü ve:

— Geceyi seninle geçirdiğime sevindim, dedi. Uzun zamandır bir erkekle aynı yatağı paylaşmamışım.

Malko dışarı çıktığında korkunç bir sıcakla karşılaştı. Yoldan geçen kamyonların gürültüsü binaları sarsıyordu.

Kent merkezine inerken bir silaha ihtiyacı olacağını düşündü. Havaalanındaki kontroller yüzünden yassı tabancasını yanına almamıştı. Silah temin edebileceği iki kişi vardı: Biri General San Martin, diğeri de Felipe Manchay

idi.

Şansını gazeteciden denemeye karar verdi.

*

**

Kapı ancak Malko'nun onuncu çalışında açıldı. Gazetecinin gözleri kan çanağına dönmüştü. Kaygıyla Malko'ya baktı.

— Ne oldu?

— önemli bir şey yok, dedi Malko. Dün akşam size sormayı unuttuğum bir şey için geldim. Bana silah temin edebilir misiniz?

Manchay başını kaşdı.

— Size benim Taurus'u vereyim. Yalnız, dikkat edin, tetiğini eğeledim. Dokunduğunuz anda ateş eder.

Malko'yu içeri aldı, salona yerleştirdikten sonra bürosuna girdi ve kocaman bir tabancayla geri döndü.

Silahlı uzattıktan sonra bir kutu kurşun ve dörde katlı bir kâğıt uzattı.

— Bunu da alın. Bu silah taşıma iznidir, isim yeri boş. Kendi adınızı yazarsınız...

Ne sevimli ülke!

Gazeteci Malko'yu süzerek:

— Dikkatli olun. Devrimciler çok kuşkulu ve acımasızdır. Monica ile aranız nasıldı?

— Fena sayılmazdı, dedi Malko. Siz de kulaklarınızı açıp bilgi toplamaya bakın. Dolarlarınızın geri kalan kısmını bu akşama getireceğim.

*

*

Malko Laura ile olan buluşması için Lima'nın planını incelerken telefon çaldı.

— Malko?.. Ben Monica...

- Ne o, bir şey mi unuttun?
Kadının sesi sinirli bir tondaydı.
— Hayır. Senden bir şey isteyecektim.
— Elbette. Söyle.
— Saat ikiden önce almam gereken bir şey var. Benim arabam yok ve taksi de bulamadım. Oraya gider misin?
— Elbette, dedi Malko. Nerede bu yer?
— Sana yakın. Pardo Caddesi'nde, El Pacifico sinemasının yanında küçük bir eczane...
— Ne alacağım oradan?
— Yoksullar için ilaç. Son kullanma tarihleri geçmiş olabilir,, ama iyi durumdaymışlar. Eczacının onları satmaya yetkisi olmadığı için bana hediye ediyor...
— Giderim, dedi Malko.
— Onları bana yarın getirirsin. Seni öpüyorum.

*

**

Malko eczaneyi kolaylıkla buldu. Sinemayla bir mücevhercinin arasına sıkışmış küçük bir dükkândı, içeri girip zenci satıcı kadına yaklaştı.

— Jorge burada mı?

Kadın döndü ve dükkânın arka tarafına bağırdı.

— Jorge!

Arka kapıdan kısa boylu, son derece yaşlı bir adam çıktı ve kuşkuyla Malko'yu süzdü. Malko bekliyordu. Adam ona kapıyı işaret etti.

Malko istenileni yaptı ve kendisini kaldırım-da buldu. Eczanenin yan kapısı açıldı, ihtiyar elinde bir paketle görüldü. Bunu Malko'ya

verdi ve tek kelime söylemeden dükkana girdi.

Malko davranışın tuhaflığına hayret ederek Toyota'ya döndü. Paketi tarttı, fazla ağır değildi, içinde gerçekten ilaç olmalıydı. Fakat bu tuhaf davranışlara ne gerek vardı?.. Dikkatle paketi açtı. içinde birbirinin benzeri on iki mavi kutu vardı. Birini alıp inceledi, isviçre ürünü, Lasilix adında bir ilaçtı. Kutunun üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Malko ilaç konusunda fazla bilgi sahibi olmadığından ilacın nerede kullanıldığını çıkaramadı. Fakat emin olduğu bir tek şey vardı: Monica Perez ona gerçeği söylememişti.

Bunlar yoksulların kullanacağı sıradan bir ilaç değildi, özel bir hastalığın tedavisine yarar ilaçlardı.

Düşünceli bir tavırla paketi kapadı. Yaşlı adamın korkusu gözünün önünden gitmiyordu. Tuhaf hareketlerin ardındaki sır neydi?

VI. BOLUM

Malko paketi eski haline getirdikten sonra düşünmeye devam etti. ilaçları Monica Perez'e teslim etmeden önce, Lasilix'in hangi tedavide kullanıldığını bilmek istiyordu.

Sonunda, en iyi çözümün en basit olanlar olduğuna karar vererek hareket etti. Eczaneye girerek satıcı kadına en yakın diğer eczanenin nerede olduğunu sordu. Avenida Bemavides' teydi. Arabayı bırakıp yürüdü.

Eczane boştu. Beyaz önlüklü güzelce bir kadın onu karşıladı.

— Senyor?

Malko yolda üzerine ilacın adını yazdığı kâğıdı uzattı.

Kadın kâğıda bir göz atıp kaşlarını çattı.

— Sizin için mi?

— Hayır, dostlarımdan biri için.

— Bunun için reçete gerekir, dedi kadın. Başka türlü veremem. Çok kuvvetli ve ender bulunan bir ilaçtır. Şu an elimizde bulunup bulunmadığını bile bilmiyorum.

— Öyle mi? dedi Malko. Peki, ne işe yarar bu?

— Böbrek hastalıklarında kullanılır. Sidik söktürücü bir ilaçtır. Reçete getirirseniz ısmarlarım...

Kâğıdı tahrik edici bir bakışla Malko'ya geri verdi.

Malko dışarı çıktığında, CIA'nın Aydınlık Yol üzerine tuttuğu dosyadaki bir cümleyi hatırladı. Yoldaş Gonzalo aşırı safhada böbrek yetmezliği çekiyordu...

Tabii, bu bir rastlantı da olabilirdi. Ama, eldeki veriler bunun aksini gösteriyordu: Monica Perez'in Aydınlık Yol ile ilişkisi, eczacının tuhaf davranışı gibi...

Arabasına döndü ve Via Expresso'ya yöneldi.

Şans yüzüne gülüyordu. Monica Perez onu tehlikeli bir görevde kullanmıştı. Bu da ilaçların Aydınlık Yol şefine ait olduğunu gösteriyordu. Öyleyse, aradığı adam Lima'da bir yerde saklanıyordu... CIA haklıydı: Monica Perez'in iyi bir ipucu olacağını düşünmemişlerdi. Fakat genç kadın basit bir aracıydı. Onu izleyerek amaca ulaşabilirdi. Bu arada çok dikkatli olmalıydı. Aydınlık Yol militanları son derece tehlikeli ve acımasızdı. Birden, Felipe'den aldığı silahın çok yararlı olacağını düşündü. Felipe kelimesi aklına dolarları getirdi. Yol üzerindeki bankaya uğraması gerekiyordu.

*

**

Felipe Manchay'ı daktilo makinesinin önünde buldu. Adam Malko'nun elindeki dolar tomarını görünce bir anda ayıldı. Ayağa fırlayarak SAS'a sarıldı.

— Nasılsın, dostum?

Ağız kokusundan votka içtiği anlaşılıyordu. Bu saatte içki, akıl alır şey değildi.

Malko bir iskemle çekip oturdu.

— Kulağına gelen bir şey var mı? diye sordu Malko.

— Indumil'i havaya uçurmuşlar, dedi gazeteci. Ülkenin en büyük askeri donatım fabrikasıdır. İşi bu sabah altıda becermişler. Bir kız ve dört erkek içi bomba dolu mavi bir Toyota ile gelmiş...

— Kimmiş bunlar?

— Aydınlık Yol militanları. Bu gibi şeyleri onlardan başkası yapmaz. La República gazetesinde bütün ayrıntılar yazıyordu...

Malko yazıya bir göz attı. Klasik bir saldırıydı. Gazeteyi bırakıp adama döndü ve samimiyetini belli etmek için senli benli konuşarak:

— Felipe, dedi, Guzman'ın Lima'da olmadığına hâlâ inanıyor musun?

Gazeteci gözlüğünü çıkarıp sildi. Gözleri Rus tavşanları gibi kıpkırmızıydı.

— Manuel Guzman'dan söz etmekten hoşlanmıyorum, dedi. Yerin kulağı var derler... Dircote bir aydır peşimde. Hâlâ Guzman ile buluşabileceğimi umuyorlar... Soruna cevap vereyim: Guzman Ayacucho bölgesine gitti. Orası onun vatanıdır...

— Yani, yeni bir haber yok sende?

— Yok ya! Peki, sen ne yaptın?

— Hiç. Akşama doğru Rimac'ta bir randevum var.

— Dikkatli ol, dedi gazeteci. Üzerinde saat filan gibi kıymetli şeyler taşıma. Orada herkes hırslıdır. Aç olduklarından çok da tehlikelidirler...

Sözünü bitirince ayağa kalktı.

— Ben de çıkıyordum. Beni Miraflores'e bırakır mısın? Arabam bozuldu da.

Yola koyulduklarında, Felipe ona döndü.

— Monica nasıl? Geçen geceyi seninle

geçirmiş...

Malko şaşırıldı.

— Nereden duydun?

Felipe esrarengiz bir gülüşle omzuna vurdu.

— Bana haber taşıyan yüzlerce adamım var. Kırk yıldır buradayım ben, amigo... Monica'ya dikkat et, çok zekidir. Seninle yatmasında bir çıkar olabilir. Aldanma, hem yatar hem nefret eder... Babası annesini aldatmıştı ve bir gringoydu. Bunu unutma...

Malko onu PardoCaddesi'nde bıraktı.

Laura ile olan randevusuna vakti vardı, daha...

*

**

Toyota, büyük kalabalığın çıkardığı korkunç gürültü arasında ilerliyordu. Tam karşıda, yamacı gecekondularla dolmuş olan San Cristóbal tepesi vardı. Yolun iki yanı, bombardımana uğramış yıkık dökük evlerle çevriliydi. Kaldırımlar seyyar satıcılarla doluydu. Malko kurumuş Rimac nehrinin üzerindeki köprüden geçerek sola, Pizzaro Caddesi'ne saptı. Emniyet müdürlüğü binasının önünden geçerek ilerledi. Kışlanın kapısında kum torbaları ardında nöbet tutan iki polis vardı.

Gecekondulardaki rutubet kokusu sokaklara yayılıyordu. Yoksulluk, pislik, her şey buradaydı. Baldırıçıplak çocuklar Budget'nin şık arabasına kıskançlıkla bakıyorlardı.

Malko arabayı kaldırıma çekip aşağı indi ve kapıları kilitledi. República gazetesini katlayarak eline aldı ve buluşma yerini aramaya başladı. Elli metre sonra, aradığı yerle karşılaşınca randevunun niçin burada verildiğini

anladı. Saatin bulunduğu nokta her yerden görülebilecek bir yerdeydi.

Saatin dibindeki seyyar satıcılar, mallarını satmaya çalışıyorlardı. Malko bir dondurmacıya yaklaşıp Juan Ricardo Béntin sokağına baktı. Tek yönlü yolda müthiş bir trafik vardı.

Malko çevresini kontrol ederken yanından kısa boylu bir kadın geçti. Üzerinde beyaz bir gömlek ve koyu renk etek vardı. Çantasını omzuna asmıştı.

Kadın yanından geçerken ısrarla ona bakmış ve ağır adımlarla ilerlemeye devam etmişti.

Fotoğraflara göre, bu Laura idi.

Kadın bir süre daha ilerledikten sonra yol kenarındaki banklardan birine oturdu ve çantasından çıkardığı República gazetesini okumaya başladı. Malko hemen ilerledi ve yanına oturdu.

Çevrede kimse yoktu.

— Beni Pepe gönderdi, dedi Malko.

Kadın dikkatle ona baktı.

— Sizi tanımıyorum. Niye siz geldiniz?

— Her zamanki kişinin gelmesine imkân yoktu. General onun yerine beni gönderdi.

— Amerikalı mısınız?

— Hayır, Avusturyalı.

Kadın sinirli görünüyordu. Başı devamlı sağı solu inceliyordu.

— Burası tehlikeli değil mi? diye sordu Malko.

— Yakında oturuyorum. Fazla vaktim yok.

— Anlıyorum... Pepe'ye önemli bir haberinizi olduğunu söylemişsiniz.

Kadın çantasını açtı. Malko büyükçe bir tabancanın kabzasını farkettiler. Kadın onu göz

ucuyla süzerek bir sigara yaktı, ikram etmeye gerek bile duymamıştı.

— Pepe ile mi çalışıyorsunuz?

— Evet. Manuel Guzman'ı arıyorum.

— Demek öyle... Benimle konuştuğunuzu kimseye söylememelisiniz. Aksi halde başımız belaya girer. Çok tehlikelidir bu, çok tehlikeli...

Gözlerinde korku vardı.

— Kiminle konuşacağım ki?

Cevap yok. Kadın sigarasını içmeyi sürdürdü, sonra ona bakmadan:

— Pepe'yi görüyor musunuz? diye sordu.

— Evet, her zaman.

— Ona söyleyin... Ona, onun çok hasta olduğunu söyleyin. Buradan gidecek, ülkeyi terkedecek...

— Kim gidecek?

— Yoldaş Gonzala?

Yani, Manuel Guzman. Malko'nun kalbi çarpmaya başladı. Monica Perez'in niçin ilaç topladığı anlaşılıyordu.

— Nasıl gidecek?

— Uçakla. Kolombiya'ya, veya Arjantin'e... Bilemiyorum.

Önemli bir bilgiydi bu.

— Bu çok tehlikeli, dedi Malko. Havalimanları kontrol altında...

— Lima'dan gitmeyecek tabii, dedi kadın. Önce Tringo Maria'ya inecek. Orada uyuşturucu kaçakçıları onu mal almaya gelen bir uçağa koyup Kolombiya'ya gönderecekler. Uyuşturucu patronlarından biri buraya gelerek bu işi organize edecek...

— Yoldaş Gonzalo ne zaman hareket edebilir?

— Tam olarak bilmiyorum. En çok on gün içinde...

— Başka bir şey bilmiyor musunuz?

Kadın başını salladı.

— Hayır.

Malko başka soru sormadı. Kadın kalkmıştı. Sigarasını yere attı ve sinirli bir tonla:

— Pepe'yi bulup ona her şeyi anlatın, dedi. Şu sıralar bana telefon etmeyin, çok tehlikeli bu...

Malko'nun elini bile sıkmadan ilerledi. Kadının Malko'ya anlattıkları altın değerindeydi. Aynı anda hareket etmemek için kadının uzaklaşmasını gözlüyordu.

Laura yolun kenarında durarak karşıya geçmeye hazırlandı. Tam bu sırada yanında bir araba durdu. Pencereden sarkan bir adam ona seslendi. Laura ona doğru yaklaştı.

Aynı anda kadının arkasında genç bir adam belirdi. Elinde bir gazete vardı. Gazete açıldığında, altında makineli bir tabancanın namlusu çıktı.

Kalbi duracakmış gibi olan Malko avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Laura!.. Dikkat!..

Trafiğin gürültüsü sesini bastırıyordu. Nam-lu tam kadının sırtındaydı. Silah sesleri gürültünün arasında kayboldu gitti. Laura irkildi, arkaya doğru büküldü ve kendi çevresinde dönerek yere yıkıldı.

Malko koşmaya başladı, ama arada en az elli metre vardı. Genç katil arabaya atladı. Araba hızla hareket etti. Cinayet on saniye bile sürmemişti. Malko kadının yanına ulaştığında, Laura kımıldamıyordu. Eli çantasında, silahı-

nın kabzasındaydı, ama kullanmaya fırsat bulamamıştı.

Malko yol kenarında iki genç farkettiler. Sonucu kontrol eden erketeler olmalıydı. Biraz sonra onlar da uzaklaştı.

Laura'nın gömleği kıpkırmızı olmuştu. Başına yediği kurşun işini bitirmesine rağmen, göğsünden de dört kurşun yemişti.

Malko yaklaşan polis arabalarının sirenini duydu. Ayağa kalkarak kalabalıktan uzaklaştı.

Kafasında kendisini rahatsız eden bir soru vardı: Bu cinayet bir hazırlığın ilk adımıydı. Demek ki, Laura izlenmişti. Katiller onların buluşmasını görmüşlerdi.

Bu durumda, Aydınlık Yol'un ikinci kurbanı kendisi olacaktı...

Laura'nın ölümünü, General Pepe San Martin'e bildirmeliydi.

VII. BOLUM

Malko deniz kıyısındaki beyaz villanın önünde arabadan indi ve kapının zilini çaldı.

Kapıdaki içkonuşma cihazının hoparlöründen hemen ses geldi:

— Kim o?

— Senyor Malko Linge... General San Martin'i görmek istiyordum.

Klak.

Cihaz kapanmıştı.

Malko bir süre bekledi. Sonunda, kapı aralandı. Tepeden tırnağa silahlı iki goril belirdi. Kendisine geçmesini işaret ettiler.

Malko içeri girdiğinde Katia ile karşılaştı. Genç kız her zamankinden seksiydi. Kısa siyah eteği bacaklarını daha da tahrik edici kılıyordu.

— Nerelerdesiniz- böyle? dedi Malko'ya. Epeydir görünmediniz...

Epeydir dediği kırk sekiz saat bile olmamıştı...

— Zamanım yoktu, dedi Malko. General burada mı?

— Sizi bekliyor.

Genç kız Malko'yu babasının bürosuna götürdü. General onu kapıda karşıladı, içeri girdiklerinde söze ilk başlayan general oldu.

— Olaydan haberim var, dedi. Az önce haber verdiler. Onunla konuşabildiniz mi bari?

— Evet. Olay ayrıldıktan sonra oldu.

Karşılıklı koltuklara oturdular. Malko genç kadınla yaptığı konuşmayı olduğu gibi aktardı.

General San Martin hem dinliyor, hem sigara içiyordu.

— Bu bir felaket, dedi sonunda. Laura'yı teröristlerin arasına sokmam iki yılını aldı. Bundan kimsenin haberi yoktu. Bir ben biliyordum. Onunla buluşmasına izin verdiğim tek ve ilk kişi sizsiniz...

— Kimliğini ve kim olduğunu nasıl saptadılar dersiniz?

— Hiç bilmiyorum. Aslında, teröristlerle ne yaptığını da bilmezdim, ilişkimiz güvenlik nedeniyle çok sınırlıydı. Bir tür "köstebek"idi. Umarım onu size haber aktardığı için değil de, ihanet ettiği için öldürmüş olsunlar. Ama bu da imkânsız:, ihanet ettiğini bilmiş olsalar bu şekilde öldürmezlerdi. Kaçırır, kimin için çalıştığını öğrenmeye çabalarlardı, ölüm cezası sonradan verilirdi...

— Belki bana verdiği haber de sahteydi, dedi Malko. Daha doğrusu kadının bana sahte bilgi vermesini istemiş olabilirler. Guzman da Lima'da rahat rahat yaşar bu durumda. Kadını öldürmekle bilgi kaynağımızı kurutmuş oldular.

— Her şey olabilir, dedi general. Diğer bilgi kaynaklarımı harekete geçirmeye çalışacağım. Siz de kendi imkânlarınızı değerlendirmeye bakın. Yalnız, çok dikkatli olun. Sizi tanıması olabileceklerini aklınızdan çıkarmayın.

— Guzman'ın ülke dışına kaçabileceğine inanıyor musunuz? diye sordu Malko.

— Olabilir. Eğer gerçekten çok hastaysa, bunu yapar. Çünkü Peru'da hastaneye yatması imkânsız. Kolombiya'daysa mümkündür. Ya

da başka bir ülkede. Bu durumda karşılaşacağı tek tehlike Lima havalimanından kaçmaya kalkmasıdır. Bunu yapamaz, çünkü çok tanınan biri. Uyuşturucu kaçakçıları ona yardım edebilirler. Onların uçaklarından yararlanması mümkündür...

— Uyuşturucu kaçakçıları arasında bu görevi üstlenebilecek kimler var?

General tereddüt etti.

— Çok kişi var. Aralarında Oscar Huancayo adında bir dostum var. Bize yardım edebilir. Fakat bunun için Tingo Maria'ya gitmek gerek. Kendisi orada oturur. Telefonla ararsak konuşmaz.

Her şey birbirine ne kadar uyuyordu, öğrendikleri ve ilaç meselesi birbirini doğrular nitelikteydi.

Malko, Monica Perez'in ilaç meselesini generale anlattı.

— Buna hiç şaşırmadım, dedi Perulu. O kızın Aydınlık Yol militanlarıyla sıkı bir ilişki içinde olduğunu biliyoruz. Bunu Başkan "Belunde'ye de söyledim. Bana "Pepe, sen de her yerde terörist görüyorsun" cevabını vermişti.

— Yalnız sözlerimi kesin kanıt olarak almayın, dedi Malko. Bu sadece bir varsayım.

— Laura öldü, dedi general. Bizi Guzman'a götürecek bir tek kişi oydu.

— Laura'yı öldüren kişiler mutlaka beni de gördüler, dedi Malko. Monica Perez'in yanında da görürlerse, gerçek bir sosyolog olmadığımı hemen anlayacaklardır.

General San Maartin beyaz bıyıklarını sıvazlıyordu.

— Tabii, bu teorik bir tehlike! dedi. Çünkü

militanlar birbirinden bağımsız hücrelere bağlıdır. Laura'yı öldürenler Monica Perez'in ilişki kurduğu hücreden olmayabilirler. Aralarında işbölümü yapmışlardır. Katiller ayrıdır, lojistik kısımda çalışanlar ayrı. Yine de dikkatli olun siz. Randevunuz nerede?

— Yarın öğle vakti üniversitede.

General ayağa kalktı.

— Orası devrimci yatağıdır. Çok temkinli olmanız gerek. Ne yazık ki, size koruyucu veremem. Hemen dikkati çeker bu. Dircote'ye telefon edip araştırmalarını daha ciddiyetle yürütmelerini isteyeceğim. Yarın akşam altıya doğru beni arayın. Bu arada, dostumla buluşmak için Lingo Maria'ya gitmeye de hazır olun...www.cizgiliforum.com

— Anlaştık, dedi Malko.

General onu bahçeye kadar geçirdi. Bu kez Katia görünmemişti.

*

Malko kent merkezine doğru hareket etti. Laura'nın ölümü hakkında belki Felipe Manchay bir şeyler duymuştu.

Gazeteci bürosunda yoktu. Kafeteryada da.

Sokağa çıktığında, köşede siyah bir Dodge gözüne çarptı. Arabanın hemen her yanı antenlerle doluydu. Pencereden bir adam uzandı ve Malko'ya gelmesini işaret etti.

Felipe Manchay idi bu.

Malko arabaya bindi.

— Polisin telsizlerini dinliyoruz, dedi gazeteci. Teröristler polis için çalışan bir kızı öldürmüşler...

— Nasıl? dedi Malko.

— Adı Laura Corvina imiş. Polis ajanıymış.
Felipe direksiyondaki arkadaşına döndü.

— Bizi Bolivar'a bırakıyor musun? Birini görmem gerek.

Malko Toyota'yı az ilerde bırakmıştı. Almak için ısrar etmedi.

Dodge mavi bir duman salarak kalktı. Uç blok ötede, insan kaynayan bir meydana çıktılar: Plaza San Martin.

Bolivar eski bir oteldi. Felipe Malko'yu Avenida Pierola'ya hakim terasa çıkardı.

Gürültü dayanılır gibi değildi.

Oturduklarında Felipe iki içki ısmarladı ve Malko'ya döndü.

— Birlikte sık görünmemizi istemiyorum, dedi. Yani, Carretas'ta. Dışarda buluşabiliriz... Şimdi söyle bana, randevun o öldürülen kadınlaydı, değil mi?

— Nereden biliyorsun bunu?

— Bana Rimac'ta bir randevudan söz etmiştin. Ayrıca, poliste de adamım var. Cinayetten önce kadının sana benzeyen biriyle olduğunu görenler var.

Malko hiç ses çıkarmadı. Demek kendisini farketmişlerdi.

Artık yalana gerek yoktu.

— Evet, dedi. Peki, kim görmüş beni?

— Polis böyle bir saldırı beklediği için kadını korumaya almıştı. Onu koruyan görevli ne yazık ki, olaya müdahale edememiş, ama katillerin peşinden koşmuş. Adamlar bu nedenle hemen kaçmışlar. Aksi halde, seni de temizleyecekleri kesindi. Onların eline geçmeye çalışmalısın...

— Bu konuda korkmana gerek yok, dedi

Malko. Guzman hakkında bilgi edindin mi?

— Hayır. Biraz sabırlı olacaksın.

İçkilerini bitirdiler. Malko ayrıldı. Bir taksiye atlayıp Toyota'nın bulunduğu yere gitti.

Artık ertesi günkü randevusuna kadar yapacak işi yoktu. El Condado'nun barına girdi, yerel bir içki ısmarladı.

içkisini bitirdikten sonra dinlenmek üzere odasına çıktı, içeri girdiği anda, banyo kapısının gıcirtısına benzer bir ses farkettil. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Belinden Taurus'u çekerek yavaşça ilerledi.

Tam o sırada, ışıklar yandı ve banyo kapısında bir silütle karşılaştı.

VIII. BÖLÜM

— Senyor Linge, lütfen bu kadar öfkelenmeyin!

Katia San Martin şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Üzerinde vücudunu saran dar bir pantolon ve göğüslerini ortaya koyan önu açık bir bluz vardı.

Genç kız çekingen bir gülümsemeyle bir adım attı. Malko elindeki silahı beline yerleştirdi. Kalp çarpıntıları hafiflemeye başlamıştı.

— Beyninize bir kurşun yiyebilirdiniz, dedi Malko. Burada ne işiniz var?

— Babam size uğramamı istemişti. Sizce bir mahsuru mu var?

Malko'nun yanına yaklaştı.

— içeri nasıl girdiniz?

— Oda görevlisine sizin şeyiniz... Eee... Nişanlınız olduğumu söyledim. Babam resepsiyona uğramamamı tenbih etmişti.

Genç kızın parfümü Malko'nun başını döndürmeye başlamıştı. Dudakları yarı aralık, bakışları baygındı. Malko kalp atışlarının hızlandığını hissetti, ama'bu defakinin nedeni başkaydı... Katia biraz daha sokuldu, vücutları birbirine değdi.

— Bana verecek bir haberiniz mi vardı?

Genç kız biraz daha sokuldu.

— Bana çok tuhaf bakıyorsunuz, dedi. Benden hoşlandığınızı belli. Yatağa atmak için.

sabırsızlanıyorsunuz...

Malko bu yaşta böyle bir tipe rastlamamıştı.

— Benden korkuyor musunuz? dedi Katia.

Malko kızı kapı dışarı etmesi mi, yoksa ırzına geçmesi mi gerektiğine karar veremiyordu. Katia gerçekten bir içim suydü. Bir adım gerileyerek bluzunun düğmelerini açtı ve göğüslerini çıkararak Malko'ya:

— En çok ne hoşuma gider bilir misin? dedi. Göğüslerimle oynanması.

Sonra ayak uçlarına kalkarak Malko'yu öpmeye başladı. Vücudunu vücuduna yaslamış, kalçalarını oynatmaya koyulmuştu.

Malko bu temastan bile yeterince zevk aldığını hissetti. Kızın fermuarını açmaya kalktığıında:

— Yo, henüz değil, dedi Katia... Şimdi olmaz, babam bekliyor. Eve dönmem gerekiyor...

Malko geriledi.

Katia kapıdan çıkmadan önce onu tekrar öptü.

Arkasından bakan Malko'nun aklından hiç de hoş şeyler geçmiyordu...

*

**

Ertesi sabah Malko kalktığıında öğleye geliyordu. Hemen hazırlanıp çıktı, arabasına atlayarak yola koyuldu. Venezüella Caddesi'nde ilerlerken San Marcos üniversitesine bakmıyordu.

Sonunda, aradığı tabelayı gördü: Universidad Nacional Mayor de San Marcos.

Tabeladan iki yüz metre sonra çamurlu bir yola girdi, bir süre ilerledi ve nihayet binaları

farketti.

Arabayı girişte bırakarak yaya devam etti.

Sosyoloji fakültesinin duvarına Mao'nun büyük bir posterini asılmıştı ve geri kalan boşluklara da akıl almaz devrimci sloganlar yazılmıştı. Bütün yazılar Aydınlik Yol'u destekler anlamdaydı...

Malko çevresine bakındı. Monica Perez görünürde yoktu.

Yoluna devam ederek Che Guevara'nın heykelini buldu. Evet, Monica oradaydı. Üzerinde blucin ve eski bir tişört vardı.

— Selam! Nasılsın?..

Malko'nun yanağına bir öpücük kondurdu. O da elindeki paketi uzattı.

— işte getirdim.

— Beni biraz bekler misin? Bunu hemen birine vermeliyim. Sonra sandviç yemeye gideriz. Seni arkadaşlarıma tanıtacağım.

— Olur, dedi Malko. Ben gölge bir yere çekileceğim.

— Hemen geliyorum.

Genç kadın paketle uzaklaşırken Malko da fakülteye girdi. Loş holü geçerek binanın arka tarafına çıktı. Monica az ilerde ana binaya doğru ilerliyordu. Malko öğrenci kalabalığına karışarak genç kadını izlemeye başladı. Monica binanın çevresini döndü ve açık bir alana çıktı. Malko görünmemek için köşede kaldı. Genç kadın kendi yaşlarında bir erkekle buluşarak paketi ona verdi, birkaç kelime konuştuktan sonra geri döndü. Malko saklandığı yere sinerek bekledi. Monica önünden geçip uzaklaşınca paketi alan gencin peşine düştü. Sonunda, pencerelerinde perdeler bulunan bir binaya

girdi. Malko kapının üzerindeki yazıya baktı: Instituto de medicina tropical.

Malko gencin peşinden içeri daldı. Hol çok kalabalıktı. Malko genci gözden kaybettiğini farkettiler. Her ihtimale karşı merdivenlerden birinci kata çıktı. Holde kimseler yoktu. Geri döndü. Alt basamaklara ulaştığında genci farkettiler. Alt kata inen merdivenlerin başında belirmişti. Elinde paket yoktu. Genç adam biraz sonra kalabalığa karıştı.

Malko dışarı çıktı. Paket başka bir aracının eline geçmiş olmalıydı. Daha fazla zaman kaybetmeye gerek yoktu. Monica onu bekliyordu...

Genç kadını bahçede onu arar buldu.

— Şöyle bir dolaşayım demiştim, dedi Malko. Meğer ne büyük yermiş.

— Lima'nın kalbi burada çarpar dedi kadın gururla. San Marcos'da çok yoksul çocuğu var.

— Ama fikirlerini bağırmaktan korkmuyorlar, dedi Malko.

— Polisin üniversiteye girme yetkisi yok, dedi Monica.

Küçük açikhava lokantasına doğru ilerlediler. Monica daha bir rahatlamış gibiydi.

— Hani, bana arkadaşlarını tanıştıracaktın? dedi Malko...

— Evet, ama gelirler mi bilmiyorum. Çok çekingendirler.

— Sana güvenleri yok mu?

— Bana mı? Var tabii... Ama seni tanımıyorlar. Yayınladığın makalelerini yanına aldın mı?

* Tropikal Hastalıklar Enstitüsü

Malko elindeki zarfı uzattı, içindeki makaleler CIA tarafından hazırlanıp bastırılmıştı. Genç kadın ayağa kalktı.

— Bekle beni.

Yeniden kalabalığa karıştı. Bir çeyrek kadar sonra ortaya çıktı.

— Yazılarını arkadaşlarıma verdim. Sanırım, seninle tanışmayı kabul edecekler.

— Sen de bu devrimci öğrencilerle aynı fikirde misin? diye sordu Malko.

— Elbette.

— Hiç Manuel Guzman ile karşılaştın mı?

Monica başını salladı.

— Guzman öldü. öleli çok oldu. Ağır hastaydı.

— Peki, Aydınlık -Yol'u kim yönetiyor şimdi?

— Bir kurul... Kişilerin önemi yoktur burada...

— Bu bana Kızıl Khemerlerin " Angkar" adlı kurullarını hatırlattı... Onların da harika fikirleri vardı, ama buna karşın üç milyon Kampuçyalıyı öldürdüler...

Monica omuz silkti.

— Onlar Mao'nun öğretisini iyi öğrenmişler, dedi...

Monica birden saatine baktı ve ayağa kalktı.

— Gidelim. Arkadaşlarım bugün gelmeyecekler anlaşılın. Bana eşlik eder misin? Arabam tamirden çıkmadı henüz, işin varsa ben taksiye de binerim.

— Birlikte gidiyoruz, dedi Malko.

Toyota bıraktığı yerde duruyordu. Malko anahtarı kilide soktu. Monica diğer kapıda bekliyordu. Birden, genç kadının gözlerinin

koruyla irileştiğini farketti, ama kımıldayacak zamanı olmadı, iki el kollarını tutarak arkaya çevirdi. Yan taraftan fırlayan bir başkası elindeki copu Malko'nun başına savurdu.

Malko yere düşerken Monica'nın kaçmaya çalıştığını, fakat önünü kesen biri tarafından yakalanarak dövüldüğünü gördü.

Sonra, her şey karardı.

IX. BOLUM

Malko'nun başının sol yanı gözlerini açtırmayacak kadar ağrıyordu. Şakağındaki kan kurumuş, ağrı mide bulantısı yapmaya başlamıştı. Gözlerini açıp çevresine bakındı. Aklını başına toplaması birkaç dakikasını aldı.

Duvarları yosun tutmuş, kare biçimli çıplak bir hücreydi. Yüksek tavandan sarkan zayıf ışıklı bir ampul vardı. Duvarlardan birindeki küçük deliğin avluya baktığını düşündü. Kımıldamak istedi, başaramadı. Elleri arkasından kelepçelenmişti.

Ayağa kalkması hayli zor oldu. Vücudunun her yanı ağrıyordu. Ceketinin sağ cebi dışardaydı. Bu da üzerinin aceleyle ve acımasızca arandığını gösteriyordu.

Peru polisinin eline düşmüştü.

Duvara dayanarak üniversite çıkışında uğradıkları saldırıyı düşündü. Monica Perez neredeydi? Malko korkmuyordu, ama bu aptalca harekete sinirlenmişti. Adam kaçırmadan farksız bu tutuklama ne anlama geliyordu?

Ağzı kurumuş, susuzluktan içi yanmaya başlamıştı. Kapıyı tekmelemeye başladı. Bir süre sonra kapı açıldı, eşikte belinde Colt bulunan bir sivil belirdi. ,

— Ne istiyorsun?

— Şefinizi çağırın, dedi Malko ispanyolca. Diğer anlamamış gibi yüzüne baktı.

— Şefinizi çağırın ve bana su verin, diye üsteledi Malko. Ben Perulu değilim, yabancı bir bilimadamıyım.

Gardiyan güldü, tek kelime etmeden yere tükürüp kapıyı kapadı. Hiç oralı olmamıştı. Malko beton zemine oturup sırtını duvara dayadı ve düşünmeye başladı. General San Martin ile Felipe Manchay dışında onun CIA ajanı olduğunu bilen yoktu. Gerçek kimliğini deşifre etmemek için buradan kendi başına kurtulması gerekiyordu. Monica'nın kaçmayı başarıp başarmadığını bilmiyordu. Kaçabilmesi büyük sürpriz olurdu.

Yirmi dakika sonra kilitte bir anahtar döndü... Kapıda aynı gardiyan görüldü. Elindeki su dolu maşrapayı Malko'nun önüne koydu.

— Şef seni görecektir, dedi. Sana su vermemi söyledi.

Bu iyiye işaretti.

Adam kapıyı kapayıp çıktı. Malko tencere büyüklüğündeki maşrapaya yaklaştı, alacağı sırada birden durdu. Suyun içinde bir şey vardı. Daha doğrusu yüzen iki şey...

Gözlerini kısıp tekrar baktı ve hemen başım çevirdi. Bileklerden kesilmiş iki eldi bunlar...

İki kadın eli. Parmaklardan birinde hâlâ bir halka vardı. Eller şişmişti. Kesileli uzun zaman olmuştu, çünkü suda hiç kan yoktu.

Malko kusmamaya çalışarak kendini arkaya attı.

Bu korkunç mizansenin anlamı ne oluyordu?

Bu sırada kapı açıldı ve içeri eski gardiyanla birlikte iriyarı başka bir tip girdi.

— Ne o amigo, suyu içmedin mi? Susadığını sanıyorduk. Gel bizimle, suyunu belki albayın yanında içersin.

Malko kalktı. İri yarı olanı Malko'nun başına etrafı görmemesi için bir kukuleta geçirdi, boynuna bir ip bağlayarak sıktı.

— Amigo, eğer kaçmaya kalkarsan, beynini o an dağıtırım...

Malko'yusırtındaniterek dışarı çıkardı. Diğer gardiyan bir kahkaha attı.

Sonra iki yanından kollarına girerek onu sürüklemeye başladılar. Sonunda, bir kapı açıldı.

— Albay Ferrero'ya yeni bir paket getirdik, dedi gardiyan.

Bir kız sesi ince bir kahkaha attı, sonra Malko'yu başka bir odaya soktular. Sağ elini kelepçeden çıkardılar, sol elini yüksekteki bir halkaya taktılar. Ardından, başındaki kukuleta çıkarıldı.

Çok yüksek tavanlı bir odadaydı. Tam tepede büyük bir vantilatör dönüyordu. Dipte duvarı boydan boya kapatan bir perde vardı. Diğer üç duvar boş sayılırdı, çünkü birinde madalyalar takınmış bir subayın fotoğrafı vardı. Üzeri kağıtlar ve bir telefonla dolu küçük masanın ardında sigara içerek Malko'yu seyreden biri oturuyordu. Masanın bir köşesinde Malko'nun cebinden çıkmış eşyalar vardı: Para, pasaport, kredi kartları ve Felipe'nin verdiği tabanca.

Adam bir baş işaretiyle iki gardiyanı dışarı çıkardı.

Sonra sigarasını alıp ayağa kalktı. Dazlak kafalı, uzun boyluydu.

— ispanyolca konuşur musun?
— Evet, dedi Malko.
— öyleyse söyleyin Senyor Linge, komünist-
lerle sık sık buluşur musunuz?
— Ne demek istediğinizi anlayamadım, dedi
Malko. Bern tanımadığım kişiler kaçırdı. Ben
bir yabancıyım ve...

Malko büyük bir acıyla sustu birden. Adam
elindeki sigarayı göğsüne bastırmıştı.

— önce bana "Sayın albayım" diye hitap
edeceksin, dedi adam... Evet, devam et!..

Malko öfkesini bastırmaya çalıştı. Karşı
çıkma hiçbir şeye yaramazdı.

— Sayın albayım, sanırım büyük bir hata
işleniyor. Ben Peru'da görevli bir bilimadamı-
yım. Neden burada bulunduğumu bilmi-
yorum...

Göğsü çok kötü yanıyordu, ama buna
aldırmadan kim olduğunu ve niçin buraya
geldiğini anlattı. Monica Perez ile bir davette
karşılaştığını ve kendisinden rehber olarak
yararlandığını söyledi. Masasına dayanmış olan
albay sessizce dinliyordu. Sonunda:

— Yani o teröristlerle ilişkin olmadığını
söylüyorsun, öyle mi?

— Evet, Sayın albayım.

— Pekâlâ... Buranın neresi olduğunu biliyor
musun?

— Hayır, Sayın albayım.

— Burası Dircote merkezidir. Bizim işimiz de
ele geçirdiğimiz teröristleri imha etmektir.
Anlıyor musun?

— Evet Sayın albayım. Ama bu anlaşmaz-
lığın bir an önce son bulmasını diliyorum...

— Eğer o alçaklarla bir ilişkin yoksa, elbette

son bulur...

— Hiçbir ilişkim yok, Sayın albayım... Ahh!..

Albay ani bir hamleyle karnına sert bir tekme atmıştı, öfkeli yüzünü Malko'ya yaklaştırarak bağırdı:

— Sen bir yalancısın! Pis bir komünistsin! Bu ülkeye ne halt etmeye geldiğim tek tek anlatacaksın... Yoksa, burada geberir gider-sin...

Masasına dönüp bir düğmeye bastı.

Kapıda silahlı bir asker belirdi.

— Bana 9 numarayı getir! dedi.

— Emredersiniz, Sayın albayım! dedi asker ve hemen kapıda kayboldu.

Albay yeni bir sigara yakarak içmeye koyuldu.

Malko soluklanmaya çalışıyordu. Uç dakika kadar sonra kapı açıldı, içeri bir sivil eşliğinde boynundan zincirli biri girdi. Adamın başında kukuleta vardı. Sivil kukuletayı çıkardı. Adamın yüzü kan çanağına dönmüş, ön dişlerinden bir çoğu kırılmıştı. Çıplak göğsü yanık içindeydi. Malko kanının damarlarından çekildiğini hissetti. Bu adam ona ilaç paketini veren yaşlı eczacıydı.

Albay yeni getirilen tutukluya yaklaştı.

— Adın Jorge Luis Salem, değil mi?

Adam belli belirsiz bir sesle:

— Evet, Sayın albayım, diye mırıldandı.

Albay suratına bir tokat indirdi.

— Yüksek sesle konuş, domuz herif! Konuş da komünist arkadaşın duyabilsin... O ender bulunur pahalı ilaçları patronundan sen çaldın değil mi?..

— Evet, Sayın albayım.

— Ne yaptın onları?

— Onları bu beye verdim.

Başıyla Malko'yu işaret etti.

— Onu daha önceden tanıyor musun?

— Hayır, Sayın albayım... Bir kadın telefon ederek bir yabancıнын ilaçları alacağını söyledi... Kadını da tanımıyorum...

— Kime hizmet ettiğini biliyor musun?

— Hayır, Sayın albayım.

— Peki, niye çaldın öyleyse bu ilaçları?

— Beni zorladılar, Sayın albayım... Dediklerini yapmazsam üniversitedeki oğlumu öldüreceklerini söylediler... Mecbur oldum...

— Bunun için yıllarca hapis yatacaksın, Jorge Luis!

Masadan bir deste fotoğraf alarak Malko'ya yaklaştı. En üstte Malko'nun eczacıdan ilaç paketini alışı görülüyordu. Resim teleobjektifle çekilmişti.

— Bir bozguncu olarak hiç de temkinli davranmamışsın, dedi albay... Bu adam gözleniyordu. Arkadaşın Monica Perez de öyle. Telefonu bile dinleniyordu...

— Ben bozguncu değilim, dedi Malko. Bir kız arkadaşım bu ilaçların yoksullara verileceğini söyleyerek paketi almamı istedi...

Kasıklarına inen sert diz darbesi Malko'ya "Sayın albayım" demeyi unuttuğunu hatırlattı...

Malko soluğunu toplayıp kendine geldiğinde albayın elinde taşıdıklarına benzer bir kutu gördü.

— Taşıdığın ilaçlar aspirin değildi... Lasilix idi. Bunlar da o Manuel Guzman alçağını

yaşatmaya yarayan ilaçlardır. Ona dışardan yardım edildiğini biliyorduk zaten...

— Yanılıyorsunuz, Sayın albayım... Pakette ne olduğunu bilmiyordum ben.

Subay gülümseyerek yaklaştı.

— Beni iyi dinle, dedi, sen umrumda bile değilsin. Bize "Yoldaş Gonzalo" lazım. Onu bulmama yardım edersen başın ağrımaz... Şimdi söyle bakalım, paketi Monica Perez'e verdiğini biliyoruz. O ne yaptı ilaçları?

— Bir öğrenciye verdi.

— Bir öğrenciye ha!.. Biz Monica Perez'in kim olduğunu biliyoruz. O da senin gibi komünist bir bozguncu... Ama bu kez elimize geçirdik. Sen konuşmazsan o ötecek. Eşek sudan gelinceye döveceğiz onu.

öfkeden yüzü bembeyaz olmuştu. Malko işlerin tersine döndüğünü görüyordu. Kendini tanıtmazsa başının iyice belaya gireceğini anlamıştı...

— Sayın albayım, dedi, ben bozguncu bir yabancı değilim. Eğer General Pepe San Martin'e telefon ederseniz, bana kefil olduğunu göreceksiniz.

Malko albayın bir an kendisini boğacağını sandı.

— Pepe San Martin ha!.. Senin gibi bir soysuz için o koskoca adamı rahatsız edeceğimi mi sanıyorsun? diye bağırdı. Ona senin ellerini göndereceğim. Bundan son derece hoşlanacağına eminim. Onun babası bugünkü Peru'nun kurucularındandır. Adını ağzına alıp şerefini lekeleme adamın!

öfkeden kuduruyordu albay.

Malko ısrar etti.

— Sayın albayım, General San Martin'e haber vermenizi ısrarla rica ediyorum.

— Generalin rahatını senin palavralarınla bozamam.

Masadaki zile bastı. Birkaç saniye sonra içeri bir gardiyan girdi.

— Bunu götür!

Malko kendini bir anda koridorda buldu. Otuz metre ilerledikten sonra durdular. Gardiyan bir kapıyı açtı ve Malko'yu içeri itti.

içerde bir masa, çıplak bir somya ve duvarda demir halkalar vardı. Bir köşedeki radyodan samba müziği yükseliyordu.

Dip tarafta üç adam duruyordu. Uçu de üniformalıydı. Bıyıklı ve iriyarı olanı iki adım öne çıktı.

— Ben Teğmen Francisco Carraz, dedi. Seninle anlaşacağımıza eminim. Sen bir komünistsin ve ben de komünistleri severim... (Arkasındaki adamlar gülünce, teğmen sözünü düzeltti.) Daha doğrusu konuşkan komünistleri severim... Hele anlatacakları önemli şeyler varsa...

— Ben komünist değilim, dedi Malko. Ben... Teğmen susturdu onu.

— Anlıyorum. Hepiniz ilk başta aynı şeyleri söylersiniz, uzun zamandır Manuel Guzman'ı arıyorum. Onu yakalayana büyük bir ödül verecekler. Tam on milyon papel... Bu parayla kendime yeni bir araba almak istiyorum...

— Ben hiçbir şey bilmiyorum... Telefon edip...

Birden sustu. Teğmen çizmesinin içinden uzun ağızlı bir hançer çıkarmıştı.

Hançeri Malko'nun gırtlığına dayayarak:

— Palavralara karnım tok, dedi. Gırtlığını kesmek isterdim, ama yazık olur. Onun yerine hayalarını keseceğim. Hiç değilse o şekilde de konuşabilirsin...

Arkadaki iki adam güldü. Malko bir kâbus yaşar gibiydi. Latin Amerikalıların ne vahşi olduğunu bilirdi.

Teğmen bıçağı Malko'nun yüzüne yaklaştı-
rarak sapını işaret etti.

— Şu çentikleri görüyor musun?

Hançerin sapında sekiz, dokuz çentik vardı.

— Evet.

— Bunlar hayalarını kestiğim adamların sayısını gösterir. Onlar da bildiklerini anlatmak istememişlerdi...

Malko'nun şaşkın yüzünü görünce ekledi.

— inanmıyorsun değil mi? (Arkadaşına döndü.) Enrico, dostlarımızı getir. Birkaç dakika sonra içeri üç adam girdi. Biri az önceki üniformalı, diğerleri köylü suratlı zavallılardı.

Teğmen Carraz'ı görünce başlarını öne eğdiler.

— Pantolonlarınızı indirin! emrini verdi teğmen.

Adamlar hemen kemerlerini çözdüler, düğmelerini açıp pantolonlarını dizlerini kadar indirdiler.

Malko korku içinde onlara baktı. Her ikisinin de hayalarının ve erkeklik organlarının bulunması gereken yerde morumsu bir yara izi vardı sadece...

— Defolun şimdi! diye bağırdı teğmen.

Adamlar pantolonlarını çekip hemen dışarı çıktılar.

Teğmen Malko'ya döndü.

— işte böyle, amigo! dedi. Artık seçim hakkı sana ait. Ya Manuel Guzman'ın nerede olduğunu söylersin, ya da seni onlar gibi yaparım. Bu benim için bir zevk olacaktır. Sana tam bir dakika mühlet veriyorum!

X. BÖLÜM

Malko paniğe kapılmamaya çalıştı. Bir yandan da teğmenin sözlerindeki blöfle gerçek oranını bulmaya çalışıyordu. O iki zavallı herhalde konuşmak istemeyenlerin direncini kırmaya yarıyor olmalıydılar. Yine de fazla iyimserliğe gerek yoktu.

— General Pepe San Martin'e haber vermelisiniz, dedi Malko. Onun dostuyum ben.

Teğmen Carraz bir kahkaha attı.

— Neden onu istiyorsun? Hayalarını satmak için mi?

Kahkaha atmaya devam ederek Malko'nun midesine bir yumruk indirdi. Ardından karaciğerine vurdu. Malko elinde olmadan adamın üniformasına kustu.

— Pis domuz! diye bağırdı Perulu. Şunu yola getirin!

iki adam Malko'nun üzerine yürüyerek sille tokat bayıltıncaya kadar dövdüler, işkenceci subay dışarı çıkarken adamlarına döndü.

— Döndüğümde iyi eğleneceğiz!

*

**

Malko ayıldığında kendini küçük bir odada buldu. Yan taraftaki demir kapı bulunduğu hücreyi işkence salonundan ayırıyordu. Kapının ardından gelen çığlıkları duymamaya çalışarak ayağa kalkmak istedi. Dizlerinin üzerinde

doğrulduğunda, midesinin çok ağrıdığını farketti. içinde büyük bir panik vardı. Adamlar onu öldüreceklerdi, işin kötüsü de itiraf edeceği hiçbir şey yoktu.

Bu acımasız adamların Monica'ya neler yapabileceklerini düşününce tüyleri ürperdi. Artık, onu Guzman'a ulaştıracak tek kişinin o olduğundan emindi. Tabii, Perulular onu öldürmezlerse...

Korku içinde uykuya daldı. Gözlerini açtığı anda hava kararmıştı, çığlıklar da kesilmişti. General San Martin'in kendisinin ortadan kaybolmasından endişe etmemesine şaşırıyordu. Koca bina büyük bir sessizliğe gömülmüştü. Cellatlar fazla mesai yapmıyorlardı...

Tekrar uykuya daldı.

Sabah erken saatte uyandığında vücudunun hemen her yanı ağrıyordu.

Bu sırada kapı açıldı ve içeri giren genç gardiyan elindeki demir değnekle onu dürterek tuvalete götürdü.

Adamın saf bir yüzü vardı. Dönüşte Malko'ya bir sigara ikram etti. Malko kırmamak için aldı.

— Dikkat et, dedi genç gardiyan. Teğmen Carraz delinin tekidir. Bir sadisttir... Konuştu-ramadıklarını zorla içavluya atar, sonra da kaçıktıklarını ileri sürerek vurur...

Malko adamın sesinde samimi bir ton sezmişti. Bu da ona bir fikir verdi.

— Bak dostum, dedi, General Pepe San Martin'in adını duydun mu?

— Elbette, dedi adam.

— Ona telefon edebilir misin? Ona yabancı dostunun. burada olduğunu söyle. Hepsi bu

kadar. Geldiğinde seni ödüllendiririm.

işkence salonuna birkaç metre kalmıştı. Adamın ona inanmaz bir havası vardı.

— Generalin telefon numarasını bilmiyorum ki! dedi.

— Numarası 65845... Bu iyiliği yaparsan pişman olmazsın. Adını vermene gerek yok. Korkma öyle bir adama telefon ettin diye kimse seni suçlayamaz... Ona burada olduğumu söyle yeter...

işkence salonunun kapısını geçtiler, ilerdeki başka bir kapıda durdular.

Gardiyarı açarak Malko'yu içeri itti.

Teğmen Carraz sahte bir kibarlıkla iki büklüm oldu.

— Baloya başlamak için beyefendiyi bekliyorduk biz de! dedi.

Burası da başka bir işkence odasıydı, içerde üç madeni somya vardı ve herbirine elektrik telleri bağlanmıştı. Tellerin diğer ucu, odanın ortasındaki masada duran reostalı bir aygıtla bağlanmıştı.

Somyanın üzerinde ayakları bağlanmış üç çıplak kadın yatıyordu. Kadınlardan ikisini tanımıyordu.

Ama üçüncüsü Monica Perez idi.

Monica'nın terden ıslanmış saçları yüzüne yapışmıştı. Bronz tenli vücudunda sigara yanıkları farkediliyordu. Teğmen Malko'yu kolundan tutarak kadının önüne getirdi.

— Onu tanıyor musun?

— Elbette. Kaçırıldığımızda beraberdik.

— Bunun tehlikeli bir komünist olduğunu biliyor musun?., ilaçları ona verdiği ortada. O da onları Guzman'a gönderdi. Ama bize hiçbir

şey bilmediğini söylüyor. Hafızasını güçlendir birazşunun...

Monica yavaşça başını çevirdi, ifadesiz bakışlarla Malko'ya baktı. Odadaki adamlardan biri hemen kadının yüzüne pis bir bez örttü.

— Çözün onu! diye bağırdı Malko. O suçsuz Onun bir şey yaptığını görmedim ben...

— Biz ne haltlar karıştırdığını biliyoruz, dedi teğmen. Hafızasını güçlendirmesini bilirim ben onun... Baksana, ilaçları kimin için aldığını bile hatırlamıyor. Çok tuhaf değil mi?

Teğmen masanın üzerinden tahta saplı bir şiş aldı. Şişin ucundaki tel masadaki büyük alete bağlıydı. Sonra radyoyu açtı. Radyoda samba ritmiyle söylenen bir okul şarkısı vardı:

"Bizler öğrenciyiz,
Bizler avukatız,
Bizler doktoruz,
Bizler Peru'yuz."

Teğmen somyaya yaklaştı, Monica'nın yüzündeki bezi çekti. Genç kadının gözleri kapalıydı. Elindeki şişin ucunu göz kapaklarına değdirdi.

Monica Perez korkunç bir çığlık atarak elektrik akımının şokuyla gerildi. Malko teğmenin üzerine atıldıysa da adamları tarafından tutuldu.

— Merak etme, dedi teğmen. Sıra sana da gelecek. Akşam güneş battığında, bu şıfıntıyı becerecek hayaların olmayacak... Bunu kendi ellerimle yapacağım...

Elindeki işkence aletini kadının göğsüne indirdi. Monica titreyerek kasıldı, çığlık attı. Teğmen yaklaştı.

— Dostun Guzman'ın nerede olduğunu söy-

leyecek misin?

Monica var gücüyle teğmenin suratına tükürdü.

Aynı anda Malko yerinden fırlayarak teğmene bir omuz attı. Toparlanmaya fırsat bulamadan başına yediği tabanca kabzasıyla kendinden geçti.

*

**

Malko müthiş bir çılgınlıkla gözlerini açtı.

Teğmen Monica'ya işkenceye devam ediyordu. Elindeki elektrik çubuk genç kadının en hassas yerlerinde geziniyordu. Monica sarsılarak kendinden geçti ve hareketsiz kaldı.

Teğmen adamlarından birine döndü.

— Git doktoru çağır.

Sonra elindeki aleti sımsıkı tutarak Malko'ya yaklaştı.

— Direnmenizden bıktım artık. Bu işi bir an önce bitireceğim, çünkü televizyondaki futbol maçını kaçırmak istemiyorum. Beş dakikan var. Ya Guzman'ın yerini söylersin, ya da hayalarını alırım...

Peru'da futbol kutsaldı!..

Malko düşünemez olmuştu. Gözlerini bile açmaktan acizdi. Kirpiklerinin arasından kapının açıldığını ve içeri başka bir subayın girdiğini gördü. Yeni gelen teğmenle bir şeyler konuştu ve şaşkın bir ifadeyle Malko'yu süzdü.

Teğmen adamlarından birine işaret etti. Yardımcısı Malko'nun kelepçelerini çıkardı ve koridora doğru itti. Yüz metre ilerledikten sonra, iki sivilin bulunduğu bir odaya girdiler.

Malko yandaki büroda General Pepe San Martin'i gördüğünü sandı.

*

**

Sıcak duş, kahve ve temiz elbiselere rağmen, Malko işkenceyi kafasından bir türlü atamıyordu. Dircote doktoru her yanını muayene etmiş ve kendisine bir iğne yaparak önemli bir yarası olmadığını söylemişti Ama Malko başını bile çevirmekten acizdi.

General San Martin'in hiç sesi çıkmıyordu.

— Neler oluyor? diye sordu Malko.

— Hiç, dedi General San Martin. Dircote komutanı küplere bindir.

— Neyse ki, size haber ulaştırabildim.

— Ben de çok merak ettim sizi. Burayı telefonla aradım. Sizin burada bulunmadığınıza yemin ettiler. Sonra biri beni aradı ve burada olduğunuzu söyledi. Dircote komutanını arayıp Cumhurbaşkanı'na çıkacağımı söyledim. Cumhurbaşkanıyla aramızda teklif bulunmadığını hepsi bilir. O zaman itiraf ettiler...

— O telefon eden adamı ödüllendirmek istiyorum, dedi Malko.

General elini omzuna koydu.

— Sakın ha! Telefon edenin kim olduğunu öğrenirlerse zavallıyı öldürürler bile. Şimdi hastaneye gideceğiz.

— Monica nerede?

— Bilmiyorum. Buralarda bir yerededir...

— Onu almadan buradan çıkmam. Burada gördüklerimin medeniyetle en küçük ilintisi yok...

— Onun durumu malum, dedi general üzgün bir tavırla. Bırakacaklarını sanmam.

Malko bu cevabı bekliyordu.

— Pekâlâ, dedi, ben de gider ABD elçisiyle

New York Times'in temsilcisini bulur ve burada gördüklerimin hepsini anlatırım. Teğmen Carraz'ın da adını vererek tabii... Sonra elçile birlikte Başkan'a çıkar affını talep ederiz... Böylece bütün dünya Dircote'de olup bitenleri öğrenmiş olur... Başkan'ın kızı bağışlayacağına eminim...

- Ben de, dedi general.
- öyleyse onu siz arayın.
- Nasıl? Buradan mı?
- Elbette.

General masanın üzerindeki telefonu açtı.

- Bana 270420'yi bağlayın, dedi.

Hat bağlanınca alçak sesle konuşmaya başladı. Malko adamın yüz hatlarından Başkan ile konuştuğunu anladı. Biraz sonra general ahizeyi yerine koydu.

— Başkan kabul etti. Dircote komutanına telefon edip kızı bırakmalarını isteyecek.

Malko sırtından büyük bir yükün kalktığını hissetti. Fakat şimdi de başka bir sorun ortaya çıkıyordu.

— Generalim, dedi, Monica'nın birlikte çalıştığımızdan kuşkulanmaması gerek. Kendisine Avusturya elçisinin buraya kadar geldiğini ve benimle birlikte onu da kurtardığını söylemeliyiz. Bunun için de bize elçi rolü oynayacak biri gerek.

— Pekâlâ, beni burada bekleyin, dedi General San Martin ve odadan çıktı.

Yarım saat sonra kapı açıldı.

— Gelin, dedi General San Martin. Dostlarımdan biri bu rolü oynayacak.

Malko koridorda kır saçlı, uzun boylu biriyle karşılaştı.

— Adım Konrad Hanover, dedi adam. Generalin eski dostlarından biriyim. Bana durumu anlattı. Bu oyuna katılmaya hazırım.

— Monica nerede? dedi Malko.

— Aşağıda, karşılığını verdi general. Ben sizi burada bırakıyorum. Kız beni görmemeli. Konrad sizinle geliyor. Onu tanımaz, çünkü Konrad Lima'ya pek ender gelir.

General Malko'ya kâğıt uzattı. Üzeri damga dolu kâğıtta Monica'nın adı vardı. Kızın çıkış belgesi idi bu.

Malko "elçi" ile birlikte merdivenlerden aşağı indi. Bir salona girdiler, içerde sivil ve üniformalı birçok kişi vardı. Monica bir bankta oturuyordu. Malko'yu görünce ayağa fırladı ve ona doğru yaklaştı.

— Söylenenler doğru mu? dedi. Gerçekten çıkabilecek miyim?

— Evet, dedi Malko sahte elçiyi işaret ederek. Ekselansları sayesinde çıkacaksınız. Sana yardım etmesini rica ettim. O da Başkan'ı arayıp seni kurtardı.

Genç kadın elçiye gülümseyerek Malko'nun koluna girdi ve onu çıkışa doğru sürükledi.

Eli silahlı bir nöbetçi izin kartlarına baktı ve geçmeleri için yol verdi. Malko güneşe çıkınca gözlerini kırptırdı. Dircote'nin üçgen biçimli binası onları ezecekmiş gibi duruyordu. Konrad Hanover'in Mercedes'i otoparktaydı. Arabaya binip hareket ettiler.

— Nereye gidiyorsunuz? diye sordu Hanover. Otele mi, kliniğe mi?

— Otele, dedi Malko. Ya sen Monica? Eve gitmek ister misin?

Genç kadının gözlerinde hâlâ korku vardı.

— Yo, hayır... Sizinle kalmak isterim. Evde tekrar yakalanabilirim.

— Ama yaralısın.

— Önemi yok. Doktor bir arkadaşım var. O gelir bakar.

Miraflones'e kadar yol hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Monica ile Malko'nun ağızlarını bıçak açmıyordu. Arabadan inerken Hanover'e güçlkle teşekkür ettiler. El Condado'nun görevlileri onları tuhaf bakışlarla süzdüler. Malko odaya girdiğinde, her tarafın aranmış olduğunu farketti. Her şey altüst olmuştu.

Hemen duşa girerek uzun süre suyun altında kaldı. Bu arada Monica da yanına geldi ve suya girdi. Malko'nun kolu göğsüne değdiğinde, genç kadın bir çığlık attı.

— Pardon, canım çok yanıyor hâlâ.

ikisi de konuşmak istemiyordu. Bir süre soma banyodan çıktılar.

— Doktor istiyor musun? diye sordu Malko.

Monica mırıldandı. Yatağa uzanmış ve hemen uykuya dalmıştı. Malko susuzluktan nefes alamıyordu. Bardak bardak pepsi içtikten soma kendini biraz olsun iyi hissetti.

*
*

Kapı çalınmıştı. Malko bir havluya sarınarak açmaya gitti. Sivil biri kendisine bir paket uzattı.

— Albay gönderdi. Arabanız da aşağıda.

Malko paketi açtı. içinde pasaportu, paraları, kredi kartları ve tabancası vardı. Monica bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş onu seyrediyordu. Malko gülümsedi.

— önemli değil.

Tekrar yatağa girdiler ve derin bir uykuya daldılar.

Aralıklı olarak tam yirmi dört saat uyumuşlardı. Monica doktor arkadaşını çağırmış, adam her ikisini de muayene etmişti. Malko duştan çıktığında, Mohica'yı yatakta oturmuş buldu. Genç kadın gözlerinin içine bakıyordu.

— Hayatımı kurtardın, dedi. Sen olmasaydın korkunç işkenceler görecektim ve sonunda öldürülecektim.

— Emin misin?

— Elbette. O bıyıklı teğmen öyle söylemişti. Sorgulama sırasında işkence yaptıkları zaman başlarına genellikle kukuleta geçirirler. Oysa, bize yaptıkları işkencelerde yüzümüz açıktı, çünkü öldürülecektik.

— O teğmenin adı Francisco Carraz, dedi Malko. Bir sadist.

Monica'ya hayaları kesilmiş iki zavallıyı anlattı.

Genç kadın Malko'ya baktı.

— Benden nefret ediyor musun? Her şey benim yüzümden oldu.

Malko yaklaştı.

— Senin suçun yoktu.

— Yanılıyorsun. O ilaçlar konusunda sana yalan söyledim.

— Negibi?

— Onlar özel ilaçlardı. Çok hasta biri için temin edilmişti.

— Manuel Guzman için mi?

Monica başını eğdi.

— Sen de Aydınlık Yol'a üye misin?

— Pek "ayılmaz. Onlara yardım ediyorum, o kadar... Haklı olduklarına inanıyorum. Bura-

daki bu çürümüş yönetime sen de tanık oldun.

— Evet, ama bu herkesin kötü olduğu anlamına gelmez.

— Buna inanmak zor... Söylesene, beni nasıl kurtardın. Adamlar gebertmek için sabırsızlanıyorlardı...

Sesinde belli belirsiz bir kuşku vardı. Malko hemen cevabı yapıştırdı.

— Elçi harika bir adamdır. Geniş bir çevresi vardır. Beni araştırarak sonunda izimi bulmuş. Hemen devlet başkanına telefon açarak uluslararası bir skandal çıkaracağından söz etmiş. Başkan da bırakılmamı kabul etmiş. Beni kurtarmaya geldiğinde senin de bırakılmanı şart koştum. Başkanla yine görüştü. Sonunda, Başkan Belunde iyi bir izlenim bırakmak için bu isteği de kabullenmiş. Hemen telefon edip Dircote'ye emir vermiş.

Monica bu açıklamaya inanmış görünüyordu. Genç kadının vücudu çürükler içindeydi, ama gücünü toplamıştı.

— Nereye gideceksin? diye sordu Malko.

— Arkadaşlarımı bulup durumu anlatmalıyım. Beni merak etmişlerdir.

— Korkmuyor musun? Evine döneceğini sanıyordum.

— Yaşamımı sürdürmeliyim. Washington Post'a bir makale hazırlayacağım. Para kazanmam gerek.

Blucinini ve tişörtünü giydi.

— Sonra bana gel, dedi Malko.

Genç kadın kısa bir tereddütten sonra:

— Peki, dedi.

— Dur, sana arabamı vereyim.

Toyotanın anahtarlarını uzattı ve genç

Kadının uzaklaşmasını seyretti.

Bir süre sonra o da giyindi ve bir taksiye atlayarak General San Martin'in evine gitti. General onu kucaklayarak karşıladı. Cilveli Katia ortalıkta yoktu.

— Paçayı iyi kurtardınız, dedi general... Ama, savaş içindeyiz...

— Dircote'dekiler çok acımasız.

— Bunu teröristler başlattı, dedi general ve bir çekmecedan çıkardığı fotoğrafları Malko'ya uzattı.

Resimler gerçekten korkunçtu. Palayla parçalara ayrılmış insan fotoğraflarıydı bunlar.

— Aydınlık Yol'un işi! dedi general... Kadın, çocuk demeden önlerine çıkan masum halkı öldürdüler. Deli bunlar. Eğer Guzman'ı ele geçirirseniz birçok masumun da hayatını kurtarmış olacaksınız. Tingo Maria'ya gitmeye hazır mısınız?..

— Hazırım, dedi Malko. Ama daha önce Monica Perez ile görüşmem gerek. Belki ondan bir şeyler çıkarabilirim.

Generalden ayrılıp otelin yolunu tuttuğunda hâlâ düşünceliydi. Monica'yı aldatmak ve kullanmak zorundaydı artık.

El Condado'daki odasına döndüğünde Monica yoktu. Genç kadın daha sonra geldi, içeri girdiğinde Malko yatakta uyuyordu. Soyunup yanına yattı. Ağzı içki kokuyordu. Malko'ya sokularak:

— Benimle seviş, dedi. Ama çok yavaş hareket et.

Malko istenileni yaptı. Mümkün olduğunca yumuşak davranmaya çalışıyordu.

— Yo, korkma... Devam et...

Uzun dakikalar boyunca seviştiler. Malko orgazma ulaştığında, kadının zevk almadığının farkındaydı.

— Seninle tekrar sevişmek istiyorum, dedi Monica. Bunu yapabildiğim tek kişi sensin.

Yanyana uzanarak uykuya daldılar. Malko şafak sökerken genç kadının sıcak vücudunu bedeninde hissetti. Yeni bir sevişmenin ilk adımıydı bu.

Sevişmeyi sona erdirip soluk soluğa yatağa düştüklerinde:

— Neyin var? diye sordu Malko.

— Hiç, seni seyrediyordum... Araştırmalarına devam edecek misin?

Malko kalp atışlarının hızlandığını farketti.

— Elbette. Niye sordun?

— Arkadaşlarımı gördüm. Seninle tanışacaklar.

— Aydınlik Yol üyeleri mi?

— Evet.

— Olanlardan soma takip edilmekten korkmuyor musun?

— Korkma, gerekli önlemleri aldım.

— Ne zaman görüşmek istiyorlar?

— Bugün. Birlikte gideceğiz. Bundan kimseye söz etme.

Malko kısa bir tereddütten sonra:

— Peki, dedi.

Kalkıp giyindiler ve Toyota'ya atlayarak hareket ettiler.

Anayola çıktıklarında, Monica güneye saptasını söyledi. Şehri terketmişler kırlık bir alana çıkmışlardı. Bir süre sonra anayoldan ayrılıp bir patikaya girdiler, önlerine bir tabela çıktı: "Calle Inti".

— Gir şuraya! dedi Monica.

Malko arabayı bir avluya soktu. Arkalarından kapı hemen kapandı. Monica arabadan inip kapıyı kapatan adamla bir şeyler konuştu, sonra Malko'nun yanına dönerek:

— Gel! dedi.

Bir garajdan geçip ikinci bir avluya çıktılar. Avluda siyah bir Dodge vardı. Direksiyonda bir kişi, arka koltukta da iki kişi oturuyordu. Monica arabanın önüne, Malko arka koltuğa oturdu. Demir kapı açıldı ve Dodge ileri fırladı.

Malko kendini hiç iyi hissetmiyordu.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

Monica hiç arkasına bakmadan:

—Görürsün, dedi.

Kimse konuşmuyordu. Şoför radyoyu açtı. Samba çalıyordu. Malko şoförün ve yanındaki adamların kendisini gözlediklerini farketmişti.

Yirmi dakika kadar ilerlediler. Sakin bir sokaktan geçtiler. Şoför arabayı boş bir arsanın önünde park etti. Motoru durdurdu. Malko inmeye hazırlanırken yanındaki kolunu tuttu.

— Burada bekleyeceğiz, dedi Monica.

Aradan bir saat geçti. Bekleme can sıkıma başlamıştı. Birden, şoför irkildi ve arkadaki adamlara bir şeyler söyledi. Yan taraftaki villanın kapısında bir adam belirmişti, ama adamın o an sırtı onlara dönüktü.

Monica Malko'ya döndü.

— Şu çıkan adama bak, dedi. Beyaz arabanın arkasındakine.

Otuz metre ilerde bir Mazda vardı. Adam döndü ve Malko onu hemen tanıdı: Dircote işkencecisi Teğmen Francisco Carraz idi bu.

Malko'nun yanındaki genç ceketinin altın-

dan otomatik bir silah çıkararak bunu SAS'a uzattı. Diğer Perulu da belinden çıkardığı 45'lik Colt'u Malko'nun böğrüne çevirmişti.

Monica Perez sert bakışlarla Malko'ya döndü.

— Haydi, gebert bu herifi,dedi.

XI. BÖLÜM

Malko arabasına yaklaşan teğmene bakıyordu. Elindeki silah tonlarca ağırlıkta olmuştu. Yanındaki gencin gözleri üzerindeydi. Ne demek oluyordu bu ültimatom?

Monica deli gibi haykırdı:

— Haydi, gebert bu namussuzu!

Teğmen ceplerinde arabasının anahtarlarını arıyordu. Son derece sakin ve kendinden emin havası vardı. Malko'nun kafasında ise bir sürü düşünce hareket halindeydi. Bu adama yaptıklarının cezasını vermek gerçekten bir zevkti. Ama tetiği çektiği anda, bir katil gibi davranmış olacaktı. Cani de olsa, silahsız bir adama ateş edemezdi. scanned by darkmalt l

Yanındaki Perulu bir şeyler söyleyince Monica bağırdı:

— Acele et!

— Niye ben ateş ediyorum? dedi Malko.

Aynı anda genç kadınla göz göze geldi ve bakışlarındaki anlamı görünce karara vardı.

Kapıya omuz atarak dışarı çıktı. Teğmen gerçekten ölümü hak etmiş biriydi, ama onu öldürecek olursa hükümet güçleri kendisini hiçbir zaman bağışlamayacaklar ve böylece görevini tamamlaması da imkansızlaşacaktı.

Dışarı adımını attığı anda, teğmen başını kaldıran arabayı farketti. Sonra geri dönerek villasına doğru koşmaya başladı.

Malko silahı beline dayayarak tetiğe bastı, kurşunlar bahçe kapısını parçaladı. Ama hedef çoktan gözden kaybolmuştu. Malko Monica'nın sesini duydu.

— Vamos! Vamos!

Malko kendini arabaya atar atmaz hareket ettiler. Sokağın köşesini dönerken teğmenin elinde bir tüfekle kapıda belirmediğini gördüler.

Arabada derin bir sessizlik vardı. Monica hıçkırıklarıyla bu sessizliği bozdu. Yüzünü ellerinin arasına almış, sarsılarak ağlıyordu.

Malko ona doğru eğildi.

— Niye onu öldürmemi istedin? diye sordu.

Monica döndü.

— Kes sesini! diye bağırdı. Bana ta başından beri yalan söyledin. Sen bir alçaksın. Hayatımı kurtarmış olmasaydın, seni gebertmelerine karşı çıkmazdım.

— Ne demek istiyorsun?

Monica'nın bakışlarında kin ve nefret vardı.

— Arkadaşlarım seni o alçak Laura ile konuşurken görmüş. Sen de onlardansın. Serbest bırakılmanın nedeni de bu.

— Ben sadece araştırmalarımı sürdürüyordum. Dircote'de nasıl işkence gördüğüme gözlemlerle tanık oldun...'

— Soruşturma yaptığın doğru, çünkü sen bir CIA ajanısın. Pis bir gringosun...

— Yo, ben ajan değilim, diye karşı çıktı Malko. Öyle olsaydım, sadece sen tutuklanırdın. Beni yakalamalarına gerek yoktu. Beni öldürmek istediklerini sen de biliyorsun.,.

Monica ağlamaktan cevap veremedi. Diğerleri hiç konuşmuyordu. Dodge birden durdu. Hareket ettikleri yere dönmüşlerdi. Uç adam

hemen dışarı çıktılar.

Arkalarından Monica ile Malko da çıktı.

— Dircote'deki arkadaşlarını buraya yollamaya kalkma, dedi Monica. Hiçbir şey bulamazlar.

— Saçmalama, dedi Malko. Ben muhbir değilim.

Monica sustu. Malko güç durumda olduğunu anlamıştı.

— Neden onu öldürmedin? diye mırıldandı genç kadın. Arkadaşlarıma yanıldıklarını göstermek istiyordum. Tereddüt etmekle hangi taraftan olduğunu kanıtladın. Ayrıca, ben de senin yüzünden tutuklandım.

— Bu bir rastlantı, dedi Malko. Tutuklanman için ben hiçbir şey yapmadım. Dircote'deki albay telefonlarının dinlendiğini söyledi. Ayrıca, o ihtiyar eczacı da çoktandır gözleniyormuş.

— Olabilir, ama sen yine de bir alçaksın. Beni kullanmaya kalktın. Arkadaşlarım seni uyurken öldürmemi istemişlerdi...

— Ama sen benimle seviştin.

— Kes sesini... Senin bir hain olduğuna inanmak istemiyorum. Beni kurtarmak için tekmelendiğini gördüm. Dostlarıma yanıldıklarını söyledim. Carraz'ın öldürülme fikri benimdi. Bir taşla iki kuş avlayacaktım. Hem o öldürülmüş olacaktı, hem de sen temize çıkacaktın...

— Bana inanmayacağını biliyorum, dedi Malko, ama tereddüt etmemin Dircote'den olduğum anlamına kesinlikle gelmemesi gerekir. Kendime göre bir nedenim vardı: Ben katil değilim.

— Bunun önemi yok. Artık ödeştik. Ben

senin hayatını kurtardım, sen de benimkini...
Artık kim olduğunu bilmek istemiyorum...

— Arkadaşların neden sana itaat etti?

Monica'nın bakışları sertleşti.

— Bu seni ilgilendirmez.

— Ne yapacaksın?

— Sana ne? Artık beni görmeye çalışma.

Yollarımız burada ayrılıyor.

— Yazık! dedi Malko.

Hayatın cilveleri!

Monica'nın gözlerindeki yaşlar kurumuştur.

— Monica, kendine dikkat et!

Genç kadının gözleri yeniden nemlendi.

— Kimsin sen gerçekten? diye sordu.

Malko gülümsedi.

— Bir Samuray!.. Buralarda az tanınan bir tür!..

— Adios! dedi Monica.

Genç kadın uzaklaşırken, döndü ve bağırdı:

— Guzman'ı aramaktan vazgeç! Zamanını boşuna harcamış olursun!..

Malko Toyota'sına döndü ve Lima'nın yolunu tuttu.

Her şeye sıfırdan başlaması gerekiyordu.

**

Kapıyı Katia açtı. Üzerinde şık bir tayyör vardı.

— Başına gelenleri öğrendim, dedi genç kız. Çok korkunç!

— Ama paçayı kurtardım, dedi Malko. Baban burada mı?

— Seni bekliyor. Akşam yemeğini benimle yer misin?

Malko cevap veremedi. Çünkü General San

Martin belirmişti. Yüzü tasalıydı. Malko'yu bürosuna götürdü.

— Yeni bir sorun çıktı, dedi San Martin. Sizi Dircote de sorguya çeken teğmen bugün bir saldırıya uğramış. Üzerine sizin ateş ettiğinizi söylemiş. Bunun imkansız olduğunu ilettim onlara.

— Ama söyledikleri doğru, dedi Malko. Ayrıca, ıskaladığıma da çok üzüldüm.

General San Martin Malko nun anlattıklarını dikkatle dinledi. Sonunda:

— Bu çok kötü, çok kötü, dedi... Monica , Perez'in salıverilmesi Dircote mensuplarını çığına çevirmiş. Kadının Aydınlık Yol'da önemli bir rol oynadığına inanıyorlar. Onu konuşturmak varken serbest bırakmayı delilik olarak görüyorlar. Dircote size karşı çok kinli, öyle ki, ben bile çok güç durumda kaldım. Gerçi benim teröristlerle işbirliği yaptığımı söylemiyorlar, ama sizin tarafınızdan kullanıldığımı ileri sürüyorlar...

— Anlıyorum, dedi Malko. Ama kolay bir iş değil bu. Çift taraflı oynayınca bazı tehlikeleri de göze almak gerekiyor. Dircote'deki dostlarınız benim Aydınlık Yol hesabına çalıştığıma inanmıyorlar ya?

— Doğrusunu isterseniz, gringolardan her zaman kuşkulanırlar. CIA'nın teröristlerle işbirliği yapmasından bile kuşkuluyorlar. Fidel Castro'yu düşünsenize, başlangıçta CIA tarafından desteklenmişti.

— Biliyorum, dedi Malko. Bu durumda ne öneriyorsunuz?

— Manuel Guzman'ı bulmanızı, iyi niyetinizi kanıtlayacak tek şey bu. Sizi ve Monica

Perez'i bir süre daha rahat bırakmalarını rica ettim, kabul ettiler. Ama bir sonuca ulaşamazsanız, ben de güç durumunda kalacağım.

— Önümde izleyebileceğim iki yol var, dedi Malko. Biri Monica'nın ilaçları teslim ettiği genç...

— Belki o da aracıdır ve sizi bir yere götürmez...

— ikinci yol ise şu: Manuel Guzman'ın çok hasta olduğunu biliyoruz. Bu durumda Laura'nın verdiği bütün bilgiler doğru kabul edilmeli...

— Tingo Maria'ya biletiniz hazır, dedi general. Ayrıca, dostum Oscar Huanca'ya da bir mektup yazdım.

— Umarım geç kalmış sayılmayız. Guzman'ın yurtdışına çıkmamış olmasını dilemekten başka çaremiz yok.

— Uçağınız yarın kalkıyor. Oraya gider gitmez, Oscar'ı görün. Tingo Maria'da onu herkes tanır. Yalnız mı gideceksiniz?

Malko'nun aklına İrlandalı'nın söz ettiği eski FBI'lı geldi. Onun özel ordusundan yararlanabilirdi.

— John Cummings'i tanır mısınız?

Generalin yüzü aydınlandı.

— Elbette. Harika bir adamdır. Ona hayatımı gözü kapalı teslim ederim. Onu nerede bulacağınızı biliyor musunuz?

— Evet, dedi Malko. Size durumu iletceğim.

Malko generalle el sıkıştı. Kapıya yürürken telefon çaldı. General ahizeyi kaldırırken Malko dışarı çıktı. Katia kapının arkasında onu bekliyordu. Malko'nun boynuna atılarak:

— Bu akşam yemeğe çıkıyor muyuz? diye

sordu.

— Bu akşam önemli kişilerle buluşacağım, dedi Malko. Başka bir sefere...

Katia'nın arkasından hiç de kibar olmayan sözler söylemesine aldırmadan yürüdü.

Güneşin altında kalan Toyota fırın gibi yanıyordu. Kontağı çevirirken Felipe Manchay'ın Tingo Maria hakkında söyleyebileceği şeyler olduğunu düşündü.

**

Malko'nun Carretas'a ulaşması bir saatini aldı. Büroya girdiğinde Felipe yoktu.

Adamı evinden aramaya karar verdi. Ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdi.

— Felipe?

— Kim arıyor?

— Malko.

Sessizlik. Sonra bir homurdanma.

— Ne istiyorsun? Çalışmıyorum...

Sesi tuhaftı.

— Bazı bilgilere ihtiyacım var, dedi Malko. Ben...

Felipe sert bir şekilde sözünü kesti.

— Bende bilgi filan yok. Beni rahat bırak.

Krak!

Telefon kapanmıştı.

Malko önce öfkeleni, iki bin dolar alan biri nasıl böyle davranırdı? Sonra, öfkesinin yerini korku aldı. Gazetecinin davranışında tuhaf bir durum vardı. Sanki yanında birileri var gibiydi.

Bunu açığa çıkarmak gerekiyordu. Carretas'tan çıkarak kendini Toyota'ya attı.

On beş dakikada San Isidro'ya varmak için yirminin üzerinde kırmızı ışık ihlal etti. içinde

sıkıcı bir his vardı.

Felipe'nin arabası kapının önündeydi. Malko arabayı park edip zile bastı. Ses yok. Tekrar bastı. Yine cevap yok. içerden radyo sesi geliyordu. Belinden Taurus'u çekip içeri girdi ve müziğin geldiği yere doğru ilerledi.

Salonun kapısında durdu.

Felipe Manchay oradaydı. Halının üzerinde, altı parça olmuş bir halde yatıyordu. Katiller adamın başını, kollarını ve bacaklarını kesmişlerdi. Halı kıpkırmızı olmuştu. Onu bu duruma sokanlar hayli kalabalık olmalıydı. Telefon ettiğinde katiller buradaydı. Bu telefon zavallı gazetecinin tabutuna giren son çivi olmuştu.

Cinayet sebebi belliydi. Malko'nun gazeteciye verdiği yüzlük dolarlar çevreye saçılmıştı. Malko duvardaki aynaya kanla iki kelime yazılmış olduğunu gördü: CABEZA NEG-RA.*

Aydınlık Yol üyeleri onu hainlikle suçlamışlardı. Malko evi hızla gözden geçirdi. Diş dokunur bir şey yoktu. Masanın üzerinde bir telefon defteri buldu. " T " harfini açtı.

Gerçekten de o sayfada Tingo Maria adı altında bir düzineye yakın telefon numarası vardı. Sayfayı kopararak cebine attı.

Malko El Condado'ya döner dönmez, gazetecinin evinden aldığı sayfayı incelemeye başladı. Tingo Maria'ya ayrılan sayfada bir ismin altı çizilmişti: Frejolito. Yanında da bir numara vardı. Malko birden Felipe'nin uyuşturucu maddeleri Tingo Maria'dan elde ettiğini hatırladı. Bu kişi onun mal aldığı satıcıydı. Bu

* işbirlikçi anlamına kullanılan gerici.

durumda adamın uyuşturucu kaçakçılarıyla ilişkisi olmalıydı. Onun aracılığıyla Guzman'a ulaşabilirdi.

*

**

La Oroya cevap vermedi.

Eski FBI ajanının çalıştığı maden merkezi dünyayla irtibatını kesmiş gibiydi.

Malko santrale o numarayı devamlı aramasını söyleyerek ahizeyi kapattı. Bir saat kadar sonra yorgun bir ses, Senyor Cummings'in Lima'da bulunduğunu haber verdi. Eski FBI ajanının kaldığı otel, Bolivar idi.

Bu kez her şey daha kolay oldu. Otel santralı Cummings'in odasını hemen buldu.

— Ben Cummings, dedi kalın bir ses. Kim arıyor?

— İrlandalı'nın bir dostu, dedi Malko.

Sessizlik..

— Hangi İrlandalı? dedi Cummings temkinli bir davranışla. Birçok İrlandalı tanırım ben...

— Langley'de bir tane var, karşılığını verdi Malko. Pleiku'da birlikte olduğunuz. Yanılıyor muyum?

Bir kahkaha koptu.

— Tamam, dedi Amerikalı. Adınızı bilmiyorum, ama sesinizi duyduğuma çok sevindim, İrlandalı'nın dostları benim de dostumdur. Buralardan geçeceğiniz söylenmişti, ama...

— Sizi görmem gerek, dedi Malko.

— Kolay bu. Akşama Casa Blanca adlı bir yerde olacağım Orayı bilmeyen yoktur. Oraya geldiğinizde beni sorun, gösterirler.

— Görüşmek üzere!

*

**

Kızıl saçlı bir melez kapıyı hafifçe aralayarak Malko'yu süzdü.

— John Cummings ile randevum vardı, dedi Malko.

Casa Blanca dünyanın bir uçundaydı. Kızıl saçlı melez ticari bir gülümsemeyle kapıyı açtı.

— Sizi dip tarafta bekliyor.

Loş bir diskotektiki burası. Kadın kalabalığının arasından geçerek Malko'ya yol gösterdi.

Dip taraftaki masada iki melez arasında oturan kovboy kılıklı bir dev vardı. Malko'yu görünce ayağa kalktı. Gömleği göbeğine kadar açıktı. Malko'nun elini dostça sıktı. Kollarında dövmeleler vardı.

— Selam, amigo!

iki melez arasında Malko'ya yer açtı ve SAS'ı oraya getiren kızıl saçlının kıçına bir tokat atarak:

— Regina, bize bir şişe Moet et Chandon getir! dedi.

Kadın verilen sipariştten memnun bir halde uzaklaştı. John Cummings elini yanındaki kızın bluzu içine sokarak göğsünü yakalamıştı.

— Burası berbat bir yerdir, dedi. Elini versen kolunu alamazsın...

— Ama yine de geliyorsunuz.

— Kızları temizdir. Biraz dikkatli olup kulaklarınızı açarsanız burada çok şeyler öğrenebilirsiniz...

Masadaki yosmalar kalkarak tuvalete gittiler.

— irlandalı nasıl? diye sordu John.

— iyidir.

— Sizi gördüğüme çok sevindim... Geçenlerde Şirket'ten bir haber aldım. Size yardım etmem ve emirlerinizi uygulamam söyleniyordu...

— Biraz yardım yeterlidir, diye düzeltti Malko.

— Mesele nedir?

— Uzun bir hikaye...

Olanları kısaca anlattı ve Manuel Guzman'ı bulmak zorunda olduğunu söyledi.

John Cummings önündeki şampanyayı bir dikişte bitirdi.

— Bu işi sevdim. Ortalık kızışacak. Sierra'daki madenler teker teker kapanıyordu. Hep aynı metod. Teröristler köprüleri havaya uçuruyor, yiyecek konvoylarına saldırıyor ve işçilerin evlerini yakarak korku salıyorlardı... La Oroya'da direnen bir tek biz kaldık. Çünkü emrimde tepeden tırnağa silahlı yetmiş adamım var. Teröristler başıma ödül koydular...

— Yanınızdakiler Amerikalı mı? diye sordu Malko.

— Hayır. Buralı çocuklar, ama hepsi uyanık. Ayda iki yüz dolar alıyorlar. Teröristlere kanmaları imkânsız.

— Bunlardan bazılarını Lima'ya gönderebilir misiniz?

— Birkaç günlüğüne yirmisini gönderirim. Sustular. Yosmalar geri dönüyordu.

Bir süre sonra, kapıda bir kargaşa oldu. Kızıl saçlı patroniçenin arkasında kısa boylu şişman bir herif yürüyordu. Kadın adamı dip taraftaki localardan birine yerleştirdi. Adamın yanındaki altı goril çevreye dağıldı.

John Cummings Malko'ya sokuldu.

— Yeni gelen bu şişkonun adı Jesus Herrero'dur, dedi. Tingo Maria'daki en büyük uyuşturucu kaçakçılarında biridir. Diğer herifler gorilleri. Geçen yıl Kolombiyalılar onu temizlemeye çalışıyorlardı.

— Burada ne işi var?

— Bilmiyorum. Belki eğlenmeye gelmiştir. Ya da çok önemli bir işi vardır...

Malko çevreye bir göz attı. Pistteki kalabalığın arasından çıkan genç bir erkek Jesus Herrero'nun oturduğu locaya girdi. Malko soluğunun kesildiğini hissetti.

Bu genç, Monica'nın fakültede ilaçları teslim ettiği kişiden başkası değildi...

XII. BÖLÜM

Malko locada olup bitenleri görmeye çalıştı, ama imkânsızdı bu. Loca son derece karanlıktı. Durumu John'a bildirmek için döndü. Amerikalı yoktu. Pistte bir yosmayla dans ediyordu...

Bu genç adamın bir uyuşturucu kaçakçısıyla buluşması, Laura'nın ölmeden önce verdiği bilgileri doğrulayan ilk kanıttı. Manuel Guzman Peru'dan Tingo Maria yoluyla kaçacaktı. Bu iki adamın buluşması bir rastlantı olamazdı.

Malko yerine sindi. Adamın onu görmemesi gerekiyordu, Monica kim olduğundan söz etmiş olabilirdi.

John Cummings yerine döndüğünde durumu ona açıkladı.

— Burada daha fazla kalamam, dedi. Genç adamı dışarda bekleyip takip etmeye çalışacağım.

— Sizinle gelmemi ister misiniz?

— Gerek yok. Sizi sonra burada bulurum.

— Beni otelde bulursunuz, dedi Amerikalı. Bu kızlar daha fazla beklemezler... Anahtarı kapının üzerinde bırakırım...

Malko yerinden kalkıp dışarı çıktı. Kapının önünde antenlerle donanmış siyah bir Ford bekliyordu. Kuşkusuz, Jesus Herrero'nun arabasıydı.

Malko Toyota'sına bindi ve beklemeye

başladı.

Yarım saat kadar sonra Casa Blanca'nın kapısı açıldı ve Monica'nın arkadaşı dışarı çıktı. İlerde duran küçük bir Japon arabasına atlayarak kent merkezinin yolunu tuttu. Malko da arkasından hareket etti. On dakikalık bir takipten sonra, önündeki beyaz araba bir yol kavşağından geçti. Malko ise kırmızı ışıktaki arabada durmak zorunda kaldı, önünde büyük bir TIR vardı. Kamyon geçip gittiğinde küçük beyaz arabadan eser yoktu ortada.

Malko döndü ve Cummings'in otelinin yolunu tuttu.

*

**

Anahtar önceden kararlaştırıldığı gibi kapının üzerindeydi.

Malko kapıya vurdu, cevap alamayınca anahtarı çevirip içeri girdi. Gözleri loşluğa alışınca, Amerikalının diskotekteki iki kızla seviştiğini gördü. Diğerleri de onu farketmiş olmalıydılar, ama hiç oralı değillerdi. Sevişme inlemeler ve çığlıklar arasında bir süre daha sürdü ve hepsi halsiz yıkıldılar.

Cummings banyoya girip bir duş aldı, sonra Malko'yu yan odaya sürükledi

— Bu kızlar çıldırmış, dedi SAS'a. Sevişmek kanlarına işlemiş.

Yan odada rahat koltuklara kurulduklarında:

— Artık konuşabiliriz, dedi Amerikalı.

— Güzel. Yarın sabah birkaç adamınıza ihtiyacım olacak. Mümkün mü?

— Elbette, dedi John Cummings. Birazdan onlara haber veririm. Saat yedide burada olurlar. Uç RangeRover ve on iki adam. iyi

mi?..

— Silahlı olmaları sorun yaratmaz mı? dedi Malko.

Cummings güldü.

— Hepsinin ruhsatı var. Burada ruhsat almak kolay. Adam başına yüz bin sole... Başka neye ihtiyacınız var?

— Henüz bilmiyorum, dedi Malko. Hatta adamlarınızı kullanacağımdan da emin değilim.

— Tamam. Onlara telsizlerini de aldirtayım. Uzak bir yerde dururlar ve emirlerinizi beklerler.

— Anlaştık. Yarın buluşmak üzere. Sabah altıda aşağıda bekleyeceğim.

Bolivar'ın holü bomboştı. Malko'nun El Condado'ya gitmesi on dakika sürdü, insan avı nihayet başlıyordu.

Duruma bakılırsa, kader onun Tingo Maria'ya gitmesini engelliyordu...

**

San Marcus kampusu güneş altında kavruluyordu. Oysa, saat henüz sekizdi. Malko bulunduğu hakim noktadan Tıp fakültesiyle diğer fakülte binalarını ve yolu görebiliyordu. John Cummings ona çok güçlü bir dürbün vermişti. Amerikalı üç Land Rover'ın başındaydı. Biraz ilerdeki Venezüella Caddesi'nde bekliyorlardı. Her arabada bir telsiz vardı.

Aradan bir saat geçti. Malko'nun gömleği terden sırtına yapışmıştı. Sıcak dayanılır gibi değildi. Birden, Tıp fakültesinin Tropikal Hastalıklar Enstitüsü'nden iki kişinin çıktığını farketti. Hemen dürbünle baktı. Adamlardan

biri Monica'nın arkadaşı, diğeryse tanımadığı biriydi. Hızlı adımlarla Amezaga Caddesi tarafındaki duvara doğru yürüyorlardı. Aynı anda kaldırırma Jesus Herrero'nun siyah Ford'u yanaştı. Arabanın camlarından biri indi. Monica'nın arkadaşı cama eğildi. Sonra, arabadan çıkan iriyarı biri gençlerle birlikte fakülte binasına yürüdü.

Malko telsizden durumu Amerikalıya bildirdi.

— Birini gönderip arabayı göz hapsine alıracığım, dedi Cummings.

Yirmi dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Siyah araba hareket etti ve gözden kayboldu. Malko kıınıdamadan beklemeye başladı.

Birden, telsiz cızırdadı.

— Ben John. Sözüünü ettiğiniz arabayı gördük. Dün geceki heriflerin arabası bu.

Manuel Guzman'ı almaya gelmiş olmalıydılar. Demek, Guzman fakültede gizleniyordu.

Malko telsizden:

— Yaklaşın ve Amegaza Caddesi nin iki yanını tutun, dedi.

Sonra, dürbünü alıp baktı. Tıp fakültesinden biri çıktı, koşarak Sosyoloji fakültesine daldı. Ardından, yeni bir hareketsizlik başladı.

Malko gözlemeye devam ediyordu. Birden, Malko'nun birkaç metre ötesinde betonlar uçtu. Üzerine ateş edilmişti. Gerileyerek kendini emniyete almaya çalıştı. Aşağıdan ateş etmeleri imkânsızdı. Çevreye bakındı. Bir ışık yansıması düşüncelerini doğruladı. Sosyoloji fakültesinin damında biri vardı ve dürbünü tüfekle ateş ediyordu.

Krak!

Bu defaki kurşun daha yakınına düştü. Malko aynı anda aşağıda ona doğru koşan üç kişi farketti. Ellerinde rulo yapılmış gazeteler vardı.

Manuel Guzman'ın kaçışı sandığından iyi tezgâhlanmıştı!..

XIII. BOLUM

Ona doğru ilerleyen üç kişi kalabalıktan uzaklaştığında gazeteleri attılar. Şimdi parmaklarının arasında otomatik silahlar vardı.

Malko telsizin düğmesine bastı.

— John, beni duyuyor musunuz?

Amerikalının hemen sesi geldi.

— Evet, ne oldu?

— Uç kişinin saldırısına uğradım. Bana doğru geliyorlar. Damın üzerinde de dürbünlü tüfekle ateş eden biri var. Sıkıştım...

— Tamam, hemen geliyorum, dedi Cummings. Yakındayız.

Malko elinde silahla döndü. Uç genç hızla yaklaşıyordu. Tam bu sırada ağaçların arasında ilerleyen siyah bir karaltı gördü. Herrero'nun siyah Ford'u Tropikal Hastalıklar Enstitüsü'ne yanaşıyordu.

Artık kuşkuya yer yoktu: Aydınlık Yol şefini almaya gelmişlerdi.

Malko teröristlerden birinin ona nişan aldığını gördü. Tam bu sırada bir silah patladı ve genç adam savrulurak düştü. Diğer ikisi şaşkınlıkla döndüler ve elinde M 16 ile koşan Cummings'i farkedince kaçmaya başladılar.

Cummings soluk soluğa Malko'nun yanına geldi.

— Jesus Herrero'nun arabasını gördüm, dedi Malko. Tıp fakültesine doğru gidiyordu...

Koşarak Range Rover'a döndüler. Silah sesleri bahçede kimseyi bırakmamıştı.

Range Rover büyük bir hızla Tıp fakültesi yönüne hareket etti.

Siyah araba ortalıkta yoktu.

Cummings ile Malko indiler. Amerikalı ona bir Uzi uzattı.

— Bunu alın, kendinizi çıplak hissetmezsiniz.

Silahlı adamları gören öğrenciler ortadan yok oluyorlardı. John Cummings üç adımda birini yakaladı ve silahının namlusunu gencin gırtlığına dayadı.

— Büyük siyah bir araba gördün mü?

— Evet.

— Ne tarafa gitti?

— Şu tarafa.

Tekrar arabaya atladılar ve hemen hareket ettiler. Gencin gösterdiği yoldan anacaddeye çıktılar ve Avenida Colonial'den kent merkezine döndüler. Cummings telsizi açarak adamlarını aradı, ama bir cevap alamadı.

— Piçler! Dinlemede değiller.

— Hedefleri belli, dedi Amerikalı. Bunlar, Tingo Maria yolundalar. Herifin arabası da zırhlı.

— Polis onları durduramaz mı? diye sordu Malko.

— Jesus Herrero'nun arabasına hiçbir polis dokunamaz. Askerler de öyle. Herif çok güçlü. Bu işi tek başımıza halledeceğiz.

Nihayet, siyah araba önlerinde belirdi.

Kent merkezine yaklaşıyorlardı. Trafik yoğunlaşmaya başlamıştı. Arabayı yakalasalar bile, içinde kaç kişi olduğunu bilmiyorlardı.

Ayrıca, bu kalabalık içinde savaşmak da imkânsızdı.

— Ortalığın biraz daha ıssızlaşmasını bekleyeceğiz, dedi Malko.

Cummings dikiz aynasına baktı ve bir küfür savurdu.

— Peşimizde misafir var...

Malko döndü ve içinde dört kişinin bulunduğu beyaz bir Toyota gördü. Görünürde silah yoktu, ama gelişlerinden niyetleri belliydi.

Toyota onları geçmeye yanaşmıyor, aradaki mesafeyi bozmadan izliyordu.

— Onlar da etrafın ıssızlaşmasını bekliyor, dedi Cummings. Bunlar Kolombiyalı. Ve Kolombiyalıların olduğu yerde, ceset vardır...

Manuel Guzman kaçışını iyi planlamıştı.

Uç araba peşpeşe 2 Mayıs Meydanı'na çıktılar. Siyah Ford sola dönerek Avenida Ugarte'ye saptı.

— Çevreyoluna çıkacaklar, dedi Cummings. Oradan da kuzeye dönecekler.

— Onları bir an önce durdurmalıyız, dedi Malko. Otoyola çıkarlarsa yakalayamayız. Bizden hızlılar.

Siyah araba çevre yoluna sapmıştı. Range Rover'in önünde bir otobüs vardı ve önlerini kesiyordu. Cummings belinden tabancasını çıkardı ve otobüsün sol dikiz aynasına ateş etti. Ayna paramparça olup dağılırken otobüs hızla sağa çekildi. Range tekrar hızlandı. Toyota hâlâ arkalarındaydı.

Uzakta And dağlarının yamaçları belirmişti. Uç kilometre sonra Cummings'in dediği gibi çevreyolundan çıktılar ve kuzeye giden anayola saptılar. Bir sanayi bölgesinden geçiyorlardı.

Malko birden Ford'un kırmızı stop lambalarının yandığını gördü.

— Dikkat, duruyorlar!..

Siyah araba yüz metre önlerinde sağa yanaşıyordu.

Malko arkaya baktı. Toyota yaklaşıyordu. Arabanın içinde silah namluları farkediliyordu.

John Cummings sert bir fren yaptı. Siyah arabanın kapıları açılıyordu. Dışarı dört silahlı adam çıktı. Araba hemen hareket etti. Cummings M 16'yı kaptı.

— Kolombiyalılar! diye bağırdı.

Teröristlere elli metre kala arabayı durdurdu ve adamlarına bir emir verdi. On saniye sonra hepsi yanındaki hendekte siper almıştı Bu arada arkalarındaki Toyota'nın durduğunu ve ateş edildiğini duydular.

John Cummings siperden çıkıp silahının tetiğine dokundu. Kolombiyalılardan biri yediği kurşunla savruldu ve başının yarısı yok olmuş bir halde devrildi. Aynı anda karşı taraf da ateş açtı. Range Rover'ın benzin deposu isabet alarak infilak etti. Araba yanmaya başladı. Malko Toyota'nın geri manevra yaparak döndüğünü ve Lima yönünde uzaklaştığını gördü. Uzi'yi doğrultup ateş etti. Arabanın camı parçalandı, ama durmadı.

Cummings'in adamları siyah Ford'dan inenlerin hepsini vurmuştu.

Amerikalı ayağa kalkarak Malko'ya yaklaştı.

— Arabamın fiyatını faturaya eklerim, dedi.

— Tingo Maria'ya tek bir yol mu var? diye sordu Malko.

— Evet, dedi Amerikalı. Onları yakalama-

mız çok zor. Bu yolu iyi bilirim. Çok öndeler. La Oroya'dan sonra da sis vardır. Bir metre ötesi görünmez.

Cummings saatine baktı ve:

— Tingo Maria'ya sekiz ile on bir saat arasında varabilirler, dedi. Uç saat sonra oraya bir uçak var. Alana indik mi arabasını alabileceğimiz dostlarımı bulur ve onlara bir sürpriz yaparız... Şimdi çok acıktım. Gidip bir şeyler yiyelim...

— Peki, uçakta yer bulabilecek miyiz? diye sordu Malko.

Amerikalı sakın bir tavırla gülümsedi.

— Adam başına elli bin papel verdik mi, bütün yolcuları indirebiliriz. Ayrıca, AeroPeru' da bir yığın tanıdığım var.

Tam bu sırada diğer iki Range Rover da geldi. Telsize cevap vermemelerine sebep olarak polis barikatına yakalandıklarını açıkladılar.

Artık, harekete geçmenin zamanı gelmişti.

*

**

Terminal binasındaki hoparlörden bir ses yükseldi.

— Tingo Maria'ya gidecek 764 sefer sayılı uçuş iptal edilmiştir!...

Malko şaşkın şaşkın Cummings'e baktı. Birlikte şirket bürosuna gittiler. Görevli kız gülümseyerek:

— Tingo Maria'da müthiş yağmur yağıyor, dedi.

— Uçakların yağmurdan kalkmadığı duyulmuş şey değil, dedi Malko.

— Uygur ülkelerde öyledir, ama burada

farklı, dedi genç kız. Tingo Maria'nın pistini görseniz hak verirsiniz. Etrafı tepelerle çevrilidir ve kulede ne radar, ne de telsiz vardır. Pilotlar ancak görerek inebilir oraya...

Malko Cummings'e döndü.

— Ne olacak şimdi?..

— Bizimkiler şu an La Oroya'yı yeni geçmişlerdir, dedi Amerikalı. Daha önlerinde altı saatlik bir yolları var...

— Var, ama sonunda oraya varacaklar ve Guzman da pırr...

Cummings güldü.

— O kadar kolay değil, dedi... Bizim uçak oraya inmiyorsa, onun uçağı da havalanamaz... Meteorolojinin son haberlerini aldım. Hava üç, dört gün böyle sürecekmiş...

— Ne öneriyorsunuz?

— Sakin sakin yola koyulacağız. La Oroya'dan geçerken yanımıza birkaç adam daha alacağız ve ver elini Tingo Maria!..

— Güzel!

Başka da çare yoktu...

XIV. BOLUM

Birden, sisin arasından çıkan büyük bir Volvo TIR, farlarını yakarak Range Rover'ın yanından teğet geçti. Range Rover yolun sağına kayarak parçalanmaktan güç kurtuldu.

— Hay senin ananı!., diye küfretti John Cummings.

Arabanın sağ ön tekerleği büyükçe bir çukura girdi ve arabanın tüm karoseri çatırdadı. Biraz sonra uzunlarını yakmış bir diğer kamyonla karşılaştılar. Saatte yirmi kilometre hızla ilerliyorlardı, önde oturan Cummings ile Malko başlarını pencereden çıkarmışlar yolu görmeye çalışıyorlardı. Arkada, Cummings'in dört adamı vardı. Rutubet ve soğuktan korunmak için göğüslerine gazete sokmuşlardı.

Birden, farlar boşluğu aydınlattı. Cummings frene basarak arabayı durdurdu. Aşağı inip Malko ile yolun ne tarafa saptığını aradılar. Bir uçurumun kenarında durmuşlardı, ama sisten aşağısı görünmüyordu.

— 5200 metre yükseklikteyiz, dedi Cummings... Buradan aşağı uçsak parçamızı bulamazlar. Birazdan inişe başlayacağız...

Yolu dikkatle inceledikten sonra arabaya döndüler. Cummings tekrar direksiyona geçti ve hareket ettiler. Lima'yı Tingo Maria'ya bağlayan yol çukurlarla dolu, asfalt ve çamur karışımı dar bir yoldu. O ana kadar bir kez polis

çevirmesine rastlamışlar, onda da sadece arabanın evrakları kontrol edilmişti. Arada bir havaya uçurulmuş köprülere rastlıyorlardı.

Bu görünüm Malko'nun aklına Manuel Guzman'ı getirdi. Aydınlık Yol şefi şu an Tingo Maria'da olmalıydı. Tanrı vere de, orayı terketmemiş olsun diye düşündü Malko. Lima'dan sabahın altısında yola çıkmışlardı. Beş saat sonra La Oroya'ya varmışlar ve oradan yeni bir Range Rover ile dört adam almışlardı

Malko'nun tek düşüncesi havaydı. Hava açtığı anda Guzman kafesten uçacaktı.

Oraya vardıklarında da işler kolaylaşmıyacaktı. Kendisine yardımcı olabilecek tek bir kişi vardı: San Martin'in dostu Oscar Huancaya.

Sis dağılmaya başlamıştı. Dört bin metre yükseklikte göz alabildiğince uzanan bir ova vardı önlerinde. Cummings hızı artırmıştı.

— Görüyor musunuz? dedi Cummings. Yağmur hâlâ devam ediyor.

Yol keskin virajlarla iniyordu. Cummings bir süre soma saatine bakarak:

— Dört saatlik yolumuz kaldı, dedi.

*

* *

Cummings Malko'ya döndü:

— Birazdan oradayız.

Yarım saattir ormanlık ve dağlık bir bölgeden aşağı doğru iniyorlardı. Yağmurdan dağların dorukları görünmüyordu. Hava son derece kötüydü. Cummings yol kenarındaki bir tarlayı gösterdi

— Burası bir afyon tarlasıdır, dedi. Çevrede bunun gibi yüzlercesi vardır. Hepsi de küçük

üretici. Mahsullerinden iki, üç kilo mal çıkarabilirler...

Biraz ilerde Cummings arabayı sac damlı beyaz bir yapının önünde durdurdu. Kapının yanında bir nöbetçi vardı ve gözle görülür bir yerde de büyükçe bir tabela asılmıştı: "UMI-PAR. TINGOMARÍA - 64. Birlik".

— Burası askerlere yardımcı olan sivil koruma birliği, dedi Cummings. Gidip Komutan Carbuccia'yı göreceğim. Arkadaşımdır ve her zaman ilginç bilgilere sahiptir...

— Bizi Oscar Huancaya'ya götürüp götürmeyeceğini sorun ona, dedi Malko.

Malko arabada kalıp Amerikalıyı beklemeye başladı. Biraz sonra John Cummings göründü.

— Onları görmüşler.

— Kimi? Guzman'ımı?

— Hayır. Jesus Herrero'yu.

— Neredeymiş?

Amerikalı tepeleri işaret etti.

— Oralarda ormanda bir yerde. Ormanın ortasında bir çiftliği var. Oraya ancak bir helikopter gidebilir, ama hava müsait değil. Başka bir yol deneyeceğiz.

— Kullandığı gizli yolu bilen var mı?

John Cummings bir kahkaha attı.

— Kulağımıza fısıldayan bir muhbir olmadıkça o yolu bulmamız imkânsız. Bu civarda gizli yolların sayısı yüzlercedir. Ayrıca, bu yolların çoğu kaçakçılar tarafından mayınlanmıştır. Bazılarının ellerinde ağır makineli bile vardır.

— Peki, Oscar Huancaya için ne dedi?

— Bu akşam için geç kaldığımızı söyledi. Yarın sabah bizi götürmeye söz verdi.

— Başka birini bulamaz mıyız?

— Bu saatte sanmıyorum...

ilerde, sol tarafta eski ahşap bir bina vardı. Üzerinde "Hotel Turistas" yazıyordu.

Otelin fazla müşterisi olmadığı belliydi. Tezgâhın arkasındaki görevli hayatından bezmiş bir tipti. Malko telefon cihazına yaklaştı, bir numara çevirdi.

Boğuk bir ses cevap verdi.

— Alo, kim arıyor?

— Frejolitomu?

— Evet.

— Ben Felipe'nin bir arkadaşım.

— Hangi Felipe?

— Manchay... Gazeteci Felipe.

— Ha, tamam... Ne istiyorsunuz?

— Sizi görmek istiyorum.

— On beş dakika sonra Las Malvinas'da olun.

Telefon kapanmıştı.

— Las Malvinas neresidir?

Cummings kaşlarını çattı.

— Nehir kenarında bir bardır. Uyuşturucu müptelalarının bulunduğu "Chicago" mahallesinde... Sizi oraya bırakırım. Tek başınıza gitmeniz daha iyi olur. Taurus yanınızda mı?

Evet, silahı yanındaydı.

Arabaya atlayıp hareket ettiler. Köprüyü geçer geçmez kendilerini Tingo Maria'nın başlıca caddesinde buldular. Bir kilometre kadar ilerledikten sonra, Cummings arabayı durdurdu.

— Las Malvinas şurada, aşağıda. Sizi burada bekliyorum.

Malko arabadan indi, nehir kıyısına giden

patıkaya daldı.

Bir süre bir duvar dibi boyunca ilerledi. Sonunda, saçak altında esrar içen bir düzine adamın bulunduğu sahanlığa vardı. Bunlardan hangisinin Frejolito olduğunu tahmin etmeye çalışırken bir ses:

— Felipe'nin arkadaşı sen misin? dedi.

Malko döndü ve RayBan gözlük takmış bir tiplerle karşılaştı. Kafası dazlak ufak tefek biriydi. Zayıf olmasına rağmen çok dinç görünüyordu.

— Frejolito mu?

— Evet.

içeri girip pencere kenarında bir masaya oturdular ve birer bira ısmarladılar. Malko gözlüğün arkasındaki bakışların anlamını seçemiyordu.

— Arkadaşım Felipe bana sizin Tingo Maria'da herkesi tanıdığınızı söylemişti, dedi. Yardımınıza ihtiyacım var...

— Kolay, dedi adam. Felipe nasıl?

— İyi, dedi Malko.

Frejolito bir sigara yakıp arkasına dayandı.

— Eğer mal istiyorsan akşama saat onda burada ol. Şu an üzerimde mal yok. Unutma, gramı yüz bin papeldir, ama temizdir...

— Peki, dedi Malko.

— Ne kadar istiyorsun? On, yirmi, otuz, daha fazla?..

Malko adamı cesaretlendirmek için:

— Otuz gram, dedi.

Frejolito elini uzattı.

— Bir milyonunu peşin vereceksin.

Malko masanın altından yüzlük dolarları kaydırdı. Frejolito paraları cebe indirdi.

— Akşama evime gel sen. Nehrin aşağısında,

biraz ilerdedir. Kime sorsan gösterir.

Ayağa kalkmıştı bile. Malko kolundan yakaladı.

— Oscar Huancaya'nın çiftliğini biliyor musun? diye sordu.

— Oscar Huancaya mı? diye tekrarladı Frejolito... Burada olup olmadığını bilmiyorum. Kendisi buralarda pek görünmez. Onu tanıyor musun?

— Ortak bir dostumuz var.

— Güzel. Orman yolunda bir saatlik mesafede. Yalnız, habersiz gidersen tehlikelidir. Adamları çok sinirlidir, hemen tetiğe basarlar...

— Telefon var mı?

— Yok, ama telsizi vardır. Yalnız, onu nasıl bulabileceğinizi bilmiyorum. Ama öğrenebilirim.

— Peki, Jesus Herrero'yu da tanır mısın?

Frejolito güldü.

— Sen bütün bu adamları tanıyorsan, bana niye ihtiyaç duydun?

— Bu başka bir iş, dedi Malko. Herrero'nun şu an Tingo Maria'da bulunduğundan haberin var mı?

— Bunu sana akşama söylerim. Hoşça kal!

Yağmura aldırmadan patikadan yukarı tırmandı. Peşine takılan bir sokak köpeğini tekmeledikten sonra adımlarını hızlandırdı. Malko geri döndü. Hava kararıyordu. Sokaklar lüks lambaları yakmış seyyar satıcılarla doluydu.

Cummings merakla ona baktı.

— Ne oldu?

Malko konuşmaları kısaca aktardı. Amerikalı kuşkulu görünüyordu.

— Bunlar tehlikeli tiplerdir. Kesin bir bilgi elde etmedikçe harekete geçemeyiz. UMIPAR'daki komutana Herrero'nun izini bulduğu taktirde bin dolar vereceğimi söyledim. Adamlar ele geçmemek için devamlı yol değiştirirler... Yolu öğrenirsek tuzak kurup avlarız...

— Peki, oturduğu yere gidemez miyiz?

— imkânsız. Orada makineli tüfekli en az yetmiş adamı vardır. Ayrıca, evin yolu üzerinde sayısız tuzak doludur... Hava düzelse askerlerden bir helikopter alabiliriz. Tabii, dolar karşılığı. Ama, bu havanın düzeleceği yok...

Otele dönüp yemek salonuna girdiler.

Malko, Guzman'ın birkaç kilometre ötede bulunduğunu düşündükçe öfkeden kuduruyordu.

Yemeklerini bitirmek üzereyken garson yanlarına geldi.

— Senyor, size telefon var...

Birlikte kalktılar, tezgâha yürüdüler.

Malko ahizeyi aldı.

— Alo?

— Senyor Linge?

Malko afalladı. Tingo Maria'da adını bilen kimse yoktu ki!

— Evet.

— Yarın sabah burayı hemen terketmelisiniz.

— Neden?

— Sağlığınız için, Senyor Linge!

Telefon kapanmıştı.

XV. BOLUM

Malko ahizeyi bıraktı ve Cummings ile masalarına döndüler.

Amerikalı bu telefon olayına hiç şaşırmamış gibiydi.

— Bu iki şeyi açıklıyor, dedi Malko'ya. Birincisi haberler çok çabuk yayılıyor, ikincisi de başımız yakında derde girebilir...

— Arayanın Jesus Herrero olduğunu mu düşünüyorsunuz?

— Başka kim olabilir?

— Nereden haber almış olabilir?

Cummings kürdanla dişlerini karıştırmaya başladı.

— Frejolito olabilir. UMIPAR'ın komutanı Carbuccia da olabilir... Ya da telefondaki santral memurlarıdır. Burada herkesten kuşulanmak gerek. Dünyanın bir uçundayız. Bizden başka yabancı yok kentte. Burada her şey bilinir, herkes tanınır. Mesela şurada oturan çift... Adam uyuşturucu imalatçılara mal temin eden biri. Aseton ve kloridrik asit satıyor. Bunu oda hizmetçisinden öğrendim. Burada uyuşturucu kaçakçıları çok güçlüdür. Çünkü çok paraları vardır, istediklerini öldürebilirler, hiçbir şey olmaz... Birisine bir soru sordular mı cevabını hemen ve saygılı biçimde alırlar. Kimi zaman cevap, soru sorulmadan da verilir...

Malko'nun cesareti kırılmıştı.

— Öyleyse burada bilgi toplamamız imkânsız.

— Hiç de değil, dedi Amerikalı. Herkesin fazladan paraya ihtiyacı vardır. Mesela Komutan Carbuccia. Sonra sizin şu Frejolito... Dolarları gördüler mi, dilleri açılır. Ama size yardım edebilecek en emin kişi Oscar. Onun paraya ihtiyacı yok, ama aynı ipte cambazlık yaptığı Herrero'ya gizli bir kını vardır...

— Frejolito'yu bu akşam göreceğim, dedi Malko.

Amerikalı suratını buruşturdu.

— Dikkatli olun. Tingo geceleri çok tehlikelidir. Yanınıza çevreyi tanıyan goriller vereceğim... Benimkiler burada işe yaramaz.

Kalktı, telefona gitti. Uç dakika sonra geri döndü.

— Tamam, işi ayarladım. UMİPAR'dan iki görevli istettim. On beş dakika sonra burada olacaklar. Sizi koruyacaklar.

* *

Malko arkasındaki iki gorili evin önünde bırakarak ilerledi ve kapıyı çaldı.

Kapı yaşlı bir kadının üzerine açıldı.

— Senyor Frejolito? dedi Malko.

— Si..Si!..

Malko içeri girerek kadını izledi, içeriye esrar kokusu hakimdi. Kadın Malko'yu loş bir salona sokarak çekildi. Oda çepeçevre divanlarla kaplanmıştı ve önlerine yer yer küçük masalar konmuştu.

Frejolitonun dazlak kafası karanlık bir köşede belirdi. Samimi bir dost gibi Malko'ya

ilerledi.

— Biraz gevşemek ister misin, amigo?

Cevap beklemeden Malko'yu koridora çıkardı ve peşinden sürükledi. Birkaç metre ötedeki bir kapının önünde durdu, kanadı açtı. Malko içerde bir düzineye yakın küçük kız gördü. Üzerlerinde sadece külot vardı. Yerdeki bir masanın çevresine toplanmışlar, domino oynuyorlardı. Kapının açılmasıyla birlikte ayağa kalktılar ve radyodaki müziğe uyarak dansa başladılar.

— Bunlar göçmen, dedi Frejolito. Teröristler yüzünden çiftliklerden kaçmışlar, ben de onlara yardımcı oluyorum.

Kızlardan biri Malko'ya yaklaşarak küçük göğüslerini vücuduna sürmeye kalktı.

Malko hemen geriledi.

— Teşekkür ederim, buraya bunun için gelmedim ben.

— Yazık! dedi Frejolito. Çok da kibar kızlardı...

Oturma salonuna geçtiklerinde Perulu Malko'ya bir müz uzattı.

— Al şunu. Bana iki milyon papel borçlusun.

Malko'nun şaşkınlığını görünce muzı alıp hafifçe yarısına kadar soydu, içinde plastik torbaya sarılı bir şey vardı.

— Malı bununla götürebilirsin, iyi kalite bir mal aldın.

Malko borcunu dolar olarak ödedi.

— Peki, Jesus Herrero'dan ne haber? Hakkında bilgi topladın mı?

Perulu gülümsedi.

— Evet, ama kolay olmadı. Herrero çok güçlü ve çok tehlikeli biridir. Ama, sanırım sana

yardım edebileceğim.

— Nasıl?

— Yarın bir arkadaşım seni otelde bulacak. Dokuza doğru. Yüz bin sole karşılığında seni Herrero'ya götürebilir. Onu dışarda yemek yenen yerde bekle. Kendisine seni tarif ettim. Sana benim tarafımdan geldiğini söyleyecek.

— Güzel, dedi Malko. Adios!

Malko kendini dışarı atarak temiz havayı ciğerlerine çekti. Gorilleri az ilerde, duvar dibine çökmüş bekliyorlardı. 'Chicago' dışında her yer bomboştu.

Otele döndüklerinde, Malko Turistas'ın merdivenlerini tırmanarak Cummings'in odasına gitti. Odada lamba yanıyordu, ama içersi boştu. Dışarı çıkarak resepsiyona indi. Memur, Amerikalının bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra yaya olarak gittiğini söyledi. Zaten, Range Rover da orada duruyordu.

Malko teşekkür ederek yatmak üzere odasına çıktı.

* *

Dağ tepelerinden inen bulutlar vadiye doğru kayıyordu. Yağmur hâlâ devam ediyordu. Malko kulak kabarttı. Ne bir helikopter sesi vardı, nede uçak.

Koridorda ilerledi ve Cummings'in oda kapısını çaldı. Cevap yoktu. Kapıyı açıp içeri girdi. Lamba hâlâ yanıyordu ve yatak bozulmamıştı... Bu oldukça tuhaftı. Resepsiyona indi. Onlar da bir şey bilmiyordu.

Telefonu açıp Lima'dan bir numara istedi. Saat sabahın sekiziydi. On dakika kadar

bekledikten sonra General San Martin'in sesini duydu. Ona olanları kısaca anlattı

— General Goritti'yi görün, dedi Perulu general. Benim eski dostumdur. Şu an havalimanının yanında askeri bir garnizonun komutanıdır. Size yardımcı olur. Oscar'ı da unutmayın. Bana çok şey borçludur. Size verdiğim mektubu kendisine iletin ve...

Konuşma kesilmişti.

Malko odasına dönüp silahını aldı ve terasa çıktı. Cummings'in dört adamı oradaydı ve şeflerinin nereye gittiğini de bilmiyorlardı.

— Şefiniz kim burada? diye sordu Malko

Uzun boylusu ayağa kalktı.

— Benim, senyor. Adım Francisco.

Masada oturan en gençleri gülerek ekledi:

— Daha doğrusu, Loco Francisco* deriz ona!

— Francisco, dedi Malko, Range Rover'a atla ve kentte dolaşıp Bay Cummings'i ara.

— Emredersiniz!

Adam yıldırım hızıyla uzaklaştı. Amerikalının kaybolması Malko'yu endişelendiriyordu. Odadan Range Rover'ın anahtarlarını alan Francisco Malko'nun yanına geldi.

— Senyor, bu işe Ruben'i göndereceğim, dedi kısa boylu birini işaret ederek. Ben Filadelfo ve Gonzalo ile yanınızda kalacağım.

Malko üç gorilin korumasında kahvaltıya oturdu.

Kahvesini henüz bitirmişti ki, Francisco'nun omzu üstünden elli metre ötedeki ormanda birinin dolaştığını gördü. Elinde ip ve bastonu

* Deli Francisco.

andırır bir sopa vardı. Adam, Frejolito'nun gönderdiği haberci olacaktı. Hafifçe doğrularak adama el salladı. Aynı anda, Francisco'nun silahını çekerek adama doğrulttuğunu gördü. Adamın tuhaf bir hali vardı. Otele geleceği yerde, bulunduğu noktadan ayrılmıyordu. Birden, elindeki sopayı başının üzerinde çevirmeye başladı...

Sopa elinden kurtuldu ve onlara doğru uçmaya başladı.

Uç goril yay gibi yerlerinden fırlayarak kendilerini yüzükoyun yere attılar.

Malko yaklaşan sopaya bakarken, aklı bir anda başına geldi. Bulunduğu yerden ayrılarak kendini birkaç metre ötedeki barın arkasına attı.

Sopa az önce ayrıldığı yere düştü ve müthiş bir gürültüyle patladı. Patlamanın etkisiyle kopan tahta parçaları ve kıymıklar çevreye yayıldı.

Camlar kırıldı, televizyon patladı. Malko ile goriller aynı anda ayağa kalktılar. Goriller silahlarını çekerek adamın peşinden koşmaya başladılar. Malko da arkalarından ormana girdi, ilerden silah sesleri ve çığlıklar geldi. Malko yüz elli metre sonra nehir kıyısına çıktığında yerde yatan yabancıyı gördü. Sırtı kurşunlarla delik deşik olmuştu.

Çıra gibi yanan Turistas'dan koyu bir duman yükseliyordu.

Malko geri dönerek otele koştu. Hizmetliler kovalarla yangını söndürmeye çalışıyorlardı, içeri girmenin imkânı yoktu. Malko mektubu üzerinde taşıdığına sevindi.

Frejolito nun onu tuzağa düşürmesi Malko'

öfkelenirdi. Adam iyi alay etmişti onunla. Şimdi yapılacak tek şey, Frejolito'yu yakalamak ve konuşturmak, ikincisi de John Cummings'i bulmak...

Tam bu sırada, ağaçların arasından koşarak bir kadın hizmetkâr çıktı. Hem bağıyor, hem de yarısı silinmiş "Havuz" yazan tabelayı işaret ediyordu.

Malko, peşinde goriller olduğu halde, o tarafa yürüdü. Dev tropik bitkilerin ardında gerçekten bir havuz vardı, ama içinde ancak bir karış su bulunuyordu. Malko yaklaştı ve havuzun dibinde bir ceset gördü. Boyundan ve cüssesinden bunun Cummings olduğu anlaşılıyordu.

Malko havuza inerek cesede yaklaştı.

Amerikalı başına bir şey vurularak öldürülmüştü. Havuzun suyu kanı temizlemişti, saçlarının arasındaki yara belli oluyordu. Biri bir Bahaneyle onu dışarı çekmiş ve aniden saldırarak işini bitirmişti. Amerikalı belindeki tabancayı çekecek zaman bulamamıştı.

Malko havuzdan çıktı. Goriller şaşkın şaşkın seyrediyorlardı. Loco Francisco'nun kendisine gizlice bir işaret yaptığını gördü.

Yan tarafta UMİPAR'ın mavi renkli arabası durmuştu, içinden şişko biri çıktı. Malko ona doğru yürüdü

— Siz Komutan Carbuccia mısınız?

— Evet.

— Ben John Cummings'in arkadaşayım.

— öyle mi? Kendisi nerede?

— Şurada, dedi Malko.

Adamı havuz kenarına götürdü. Komutan dikkatle baktı ve kendi kendine mırıldandı.

— Bir kaza olmalı... Senyor Cummings çok içerdi. Herhalde ayağı kaydı ve...

— Üzerimize dinamit atan da herhalde bize şaka yaptı, diye tamamladı Malko öfke içinde.

*

**

Polis bunun da ihtimal dahilinde olabileceğini belirtir bir işaret yaptı... Adamları Cummings'in cesedini çıkarmak için havuza inmişlerdi. Malko Cummings'in neşeli halini düşündükçe kahroluyordu. Böyle bir yerde ölmek ne kötüydü! O dev gibi adam şimdi bir et yığınıydı.

*

**

Komutan Carbuccia Malko'nın yanına döndü.

— Senyor, dedi, Senyor Cummings dün akşam benden bazı bilgiler istemişti... Sanırım, aradığınız kişiler çok güçlü ve çok tehlikeli... Uçağa atlayıp Lima'ya dönseniz iyi olacak. Sizi burada koruyamam. Eğer...

Adam devamlı terliyordu.

Malko sözünü kesti.

— Komutan, dedi, John Cummings sizden beni Oscar Huancaya'ya götürmenizi istemişti.

— Evet, ama...

— Beni ona götüreceksiniz? Kendisine verilecek bir mektubum var.

Adam sinirli hareketlerle saçlarını düzeltti.

— Bilmem ki Senyor Huancaya sizi...

— Kabul edecektir, diye tamamladı Malko. Bu dostunuz John Cummings'e yapacağınız son hizmettir.

— Peki, dedi adam. Sizi oraya ben

götüreceğim. Ama peşin söyleyeyim, Senyor Oscar çok zorlu biridir...

— Ben de öyle, dedi Malko.

XVI. BÖLÜM

UMİPAR'ın aracı bir süredir virajlı yollardan tepeye doğru tırmanıyordu. Tingo Maria'yı arkada bırakalı hayli olmuştu. Simdi, yemyeşil bir okyanusta gibiydiler. Gorillerin bulunduğu Range Rover arkalarından geliyordu. Komutan bir sigara yaktı. Malko'ya da ikram etmesine rağmen, Avusturyalı almadı.

— Oscar Huancaya'yı iyi tanır mısınız?

— Evet.

— Öyleyse sorun yok. Burada Tingo Manada hükümet başkanından daha güçlüdür.

— Neden?

— Buranın en zenginlerinden biridir de ondan... Krallar gibi yaşar. Her ay Caracas ya da Medellin'den orkestra getirtir. Ayrıca, çok da eli açıktır. Onu sevmeyen yoktur.

— Frejolito adında birini tanır mısınız? dedi Malko.

— Elbette.

— Oscar Huancaya'nın adamı mıdır?

Komutan suratını buruşturdu.

— Frejolito mu? O mendebur mu?.. O Oscar Huancaya'nın ayakkabılarını bile boyamaya layık değildir. Yoksul kişilere pis ve karışık mal satar. Pislüğün tekidir.

— Niye onu tutuklamıyorsunuz?

— Burada uyuşturucu bölgenin tek geçim kaynağıdır. Herkesi tutuklamamız söz konusu

bile olmaz...

Araba dar ve kötü bir patıkaya girmişti. Bir virajı aldıklarında yolları çalılıklar arasından çıkan adamlarca kesildi. Ellerindeki silahları arabaya çevirmişlerdi.

— Geldik, dedi komutan.

Arabayı durdurup aşağı indi ve adamlarla konuşmaya gitti. Adamlardan birinde telsiz vardı. Birkaç kelime konuştuğundan sonra, Malko'yu işarette çağırdılar.

Malko yanlarına gittiğinde telsizli olanı:

— Senyor Huancaya sizinle görüşecek, dedi. Araba ve diğer adamlar burada beklesinler.

Tartışacak durumda değildi.

Malko adamların peşine takılıp arabalarına bindi. Sol tarafta çalılıklar arasına yerleştirilmiş 12.7'lik bir uçaksavar makineli vardı. Biraz ötede de bir kulübenin önünde kağıt oynayan silahlı beş adam bulunuyordu.

Doğrusu, Oscar Huancaya iyi korunuyordu.

Yol beyaz bir barikatla bitti.

Barikatın arkasında yemyeşil bir çimenlik uzanıyordu. Bunun ortasında da ahşap bir bina vardı.

Malko arabadan inip eve doğru ilerledi. Yolunu kesen iki koruma görevlisi üzerini aradı, sonra içeri girmesini işaret etti.

Malko ortasında büyükçe bir masanın bulunduğu salona girdi. Mobilyaların Avrupa'dan getirildiği belliydi.

— Tingo Maria'ya hoş geldiniz! dedi kalın bir ses.

İçeri yüz kilo civarında biri girmişti. Kalın bıyıkları ve mavi gözleri vardı.

Kendini koltuklardan birine bıraktı ve

Malko'ya karşısındakine oturmasını işaret etti.

— Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim, dedi Malko. Ortak dostumuz sizin hakkınızda çok şey anlattı...

General San Martin'in verdiği mektubu uzattı. Oscar mektubu açıp dikkatle okudu, sonra Malko'ya dönerek:

— Tingo Maria'yı nasıl buldunuz? diye sordu.

— Çok misafirperver bir kent. Bir saat önce beni öldürmeye kalktılar. Dün akşam da bir dostumu temizlediler.

— Sahi mi?

— Evet. Sizinle dün görüşmemem çok büyük bir şanssızlık. General San Martin size güvenebileceğimi söylemişti...

— Tabii, tabii... Pepe eski bir dostumdur. General Velasco hainine karşı birlikte çarpışmıştık...

Sustu. Telsizlerden birinden bir konuşma gelmişti. Oscar telsizi alıp dışarı çıktı, bir şeyler konuştuktan sonra geri döndü.

— Arazimi görmek ister misiniz? diye sordu Malko'ya. Hava pek iyi sayılmaz, ama yine de dolaşabiliriz.

Malko öfkeden kuduruyordu. Şişko herif kendisiyle dalga geçiyordu. Oscar'a doğru eğilerek:

— Senyor Huancaya, dedi, beni buraya General San Martin yolladı. Görevim, Aydınlık Yol'un önemli bir üyesini saf dışı etmek. Söz konusu kişi Jesus Herrero'nun koruması altında bulunuyor. Yardıma ihtiyacım var. Jesus Herrero'nun nerede bulunduğunu biliyor musunuz?

Adam gülümsedi.

Elbette biliyorum. Benim komşumdur. Birkaç kilometre ötede bir çiftliği var. Güzel bir arazidir. Onunla tanışmak ister misiniz?

— Tanışmanın bir şey halledebileceğini sanmıyorum, dedi Malko. Senyor Herrero beni Manuel Guzman'a sağladığı yardım ölçüsünde ilgilendiriyor.-Onu Peru dışına çıkartmaya çalışıyor. Tingo Maria yetkilileri yetersiz de olsa, bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

Oscar Huancaya bakışlarını ona çevirdi.

— Ben politikayla değil, işle ilgilenirim, Senyor Linge. Ticaretten büyük zevk alıyorum. Ama sizin de sabırsızlığınızı anlıyorum. Yalnız, dostum Herrero çok güçlüdür ve kafasına koyduğu şeyi yapar. Zaten, o da sizi bekliyor...

— Anlamadım...

—Az önce arayan oydu. Komutan Carbuccia sizi buraya bıraktığını ona bildirmiş.

Bir bu eksikti! Malko öfkesini gizlemekten acizdi.

— Senyor Huancaya, dedi, soruma cevap vermediniz. Bana yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz? Etmeyecekseniz ordu birliklerini çağıracağım...

Şişko Perulu saf saf ona baktı.

— Ordu mu? Çok iyi fikir, ama bu havada helikopterleri uçamaz ki! Ayrıca, Herrero'nun hakkından gelecek kadar adamları da yok. Dostumun elinde mayın ve ağır silahlar var. Durum sandığınız kadar basit değil.

Kapıya vuruldu, içeri giren adam yaklaşarak Oscar Huancaya'nın kulağına bir şey söyledi. Şişko Perulu dinledikten sonra adamı savdı ve

Malko'ya döndü.

— Gelin dostum, size bir şey göstereceğim.

Kalktı, kapıya doğru yürüdü. Malko da onu izledi. Çimenliğe bakan bir pencerenin önüne geldiler. Dışarda mavi renkli, UMİPAR'ın araçlarına benzer bir araç vardı. İçindeki dört kişi radyo dinliyorlardı.

— Polis mi bunlar? diye sordu Malko umutla.

Perulu güldü.

— Hayır. Bunlar Jesus Herrero'nun adamları.

Malko'yu kolundan tutarak içeriye sürükledi. Tekrar yerlerini aldıktan sonra söze girdi:

— Çok güç durumdayım.

— Neden? diye sordu Malko.

— Pepe San Martin eski bir dostumdur. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemem. Onunla ortak birçok hatıramız var. Ondan gelen mektup benim için altın değerindedir. Kendisinden istediğim hiçbir şeyi geri çevirmemiştir...:

— Peki, canınızı sıkan nedir?

— Jesus Herrero da eski bir dostumdur. İş arkadaşımıdır. Kızının nikâhında şahidi oldum. Torununun vaftiz babasıyım Ama görüyorsunuz işte, sizi aldirtmak için adamlarını gönderiyor.

— Niye?

— Tabii ki, sizi öldürtmek için. Onu anladığım kadarıyla rahatsız etmişsiniz. Jesus önemli biridir, ona kulak asmanız gerekirdi. Sözleri hiçbir zaman hafife alınmamalı.

General San Martin dostlarını seçmesini bilmiyordu!

Oscar devam etti:

— Tam bir çıkmazdayım. Herrero'ya sizi

görmediğimi de söyleyemem. Çünkü komutan olanı biteni haber vermiş ona...

— Komutanın ona karşı görev yapması gerekmez mi?

— Elbette, ama komutanın üniversitede okuyan üç çocuğu ve paraya düşkün bir metresi var. Bütün bunları iki kuruş maaşla nasıl becersin? O da haklı, yaşamak zorunda...

Malko ayağa kalktı, öfkeden gözleri yeşile dönüşmüştü. Oscar Huancaya'yı boğmamak için kendini zor tutuyordu.

— Bana yardım etmeyeceğinize göre, ziyaretimi unutun! dedi Peruluya. Ben başımın çaresine bakarım.

Perulu alaylı bir ifadeyle ona baktı.

Siz kararlı ve cesur bir insansınız. Hayatınızı böyle pis bir yerde sona erdirmemelisiniz. Biraz bekleyin.

Telsizi alıp birkaç kelime konuştu, sonra gülümseyerek masaya bıraktı.

— Sabırlı olun. Sizin için bir şeyler yapabileceğim galiba.

Birkaç saniye sonra kapı hafifçe vuruldu ve hemen ardından aralandı. Eşikte rüya gibi bir melez belirmişti. Üstünde vücudunu saran bir blucinle tişört vardı.

Oscar, Malko'ya dönerek:

— Senyor Linge, dedi, Pepe San Martin'e olan dostluğum beni size yardıma zorluyor.

— Sahi mi? dedi Malko kuşkulu bir biçimde.

içeri giren melezle adamın söyledikleri arasında bir ilişki kuramıyordu.

— Melina'yı takip edin, dedi şişko adam.

Malko genç melezin peşine takılarak kori-

dorda ilerledi. Genç melez bir kapıyı açtı. Malko gözlerine inanamadı. Hollywood artislerinin yatak odalarından farksız bir odaydı burası. Ortada kocaman bir yatak vardı. Eşyaların hepsi Romero imzasını taşıyordu. Malko peşlerinden gelen Oscar Huancaya'ya döndü.

— Ne demek oluyor bu?

Perulu yatıştırıcı bir el hareketi yaptı.

— Burası sizin odanız, dedi. Melina da size arkadaşlık edecek. Zamanı gelince sizi Lima uçağına kendi ellerimle götüreceğim.

Malko öfkeden boğulmak üzereydi.

— Senyor Huancaya, siz benimle alay mı ediyorsunuz?

— Kesinlikle etmiyorum. Neden böyle düşünüyorsunuz?

— Tingo Maria'ya tatil yapmaya gelmedim ben.

— Senyor Linge, anladığım kadarıyla siz durumu yanlış değerlendiriyorsunuz. Dostum Herrero çok güçlü biridir. Sizi ölüme mahkum etti. Tingo Maria'da sizi ona karşı koruyacak kimse yoktur. Bu evden dışarı adım attığınız anda, kendinizi ölmüş bilin. Herrero bana karşı gelmez. Gerçi bu davranışıma biraz gücenecektir, ama durumumu anlattığımda bana hak verir. Erkek adamdır...

— Bu bir tür adam kaçırma! dedi Malko. Beni burada zorla alıkoyuyorsunuz.

Oscar Huancaya şaşırılmış gibi yaptı.

— Bu çok çirkin bir kelime, Senyor Linge. Ben sizi size karşı koruyorum. Herreronun şeref meselesi yaptığı işi bitirmesi için iyi havaya ihtiyacı var. Bu arada sizi ona zarar vermeyecek biçimde Lima'ya gönderebilsem gönderirdim,

ama bu Şu an için mümkün değil. Bu Şekilde davranmakla her iki dostuma da ihanet etmemiŐ olacağım. Bu arada sempatik birinin hayatını da kurtarmış olacağım. Melina...

Genç melez kırıtarak Malko'ya yaklaştı.

— Senyor sıcak bir banyo almak isterler mi? diye sordu tatlı bir sesle.

Malko sessiz ve hareketsiz kalakaldı.

Elinde silah yoktu. Herrero'nun katilleri kapıda bekliyordu. Kendi ayağıyla kurdun ağzına düşmüştü. Oscar Huancaya onu serbest bıraktığında, Manuel Guzman Kolombiya'ya doğru uçuyor olacaktı.

Dışarda, biraz uzakta John Cummings'in kendisine bıraktığı adamlar vardı. Onlara bir haber uursa, buradan belki kurtulabilirdi.

Ama nasıl?

Burada ummadığı bir tuzaağa düşmüştü.

Odadan ıktı, koridoru hızla geçti ve çimenliğe açılan kapıyı açarak dışarı ıktı.

Mavi arabanın kapıları bir anda açıldı ve Herrero'nun dört katili önüne dikildi.

Malko geri döndü.

Ev sahibi Oscar alaylı bir ifadeyle onu seyrediyordu.

XVII. BÖLÜM

Oscar Huancaya'nın sesi Malko'yu düşüncelerinden ayırdı.

— Teklifimi kabul etseniz iyi olacak, Senyor Linge, Tabii, intihar etmek istemiyorsanız... Kaçmaya kalkarsanız, bu adamlar sizi öldürmek ve cesedinizi patronlarına götürmek için emir aldılar. Onlarla tartışmaya kalkmak, bir parsla anlaşmaya çalışmak gibidir. Hepsisi de sizi öldürmekle programlanmış hayvanlardır...

Malko içeri girdi ve Perulunun peşinden bir koltuğa oturdu. Genç melez hâlâ kapıda bekliyordu.

Derin sessizlik bir korna sesiyle bozuldu. Jesus Herrero'nun katilleri sabırsızlanıyordu. Melina Malko'ya yaklaşarak:

— Senyor! diye fısıldadı.

Malko tereddüt ediyordu. Genç melezin peşinden gittiği taktirde görevi o an son bulmuş olacaktı. Gözlerinin önünde John Cummings'in cesedi canlandı ve Oscar'a doğru ilerledi. Adamı boğmamak için kendini zor tutuyordu... Adam kendinden beklenmeyen bir çeviklikle yerinden kalkıp masasının arkasına geçti ve çekmecelerden birini araladı, içinde bir tabanca vardı. Perulu silahın kabzasını yakalamıştı bile.

Malko'nun hareketsizliğini gören şişko Perulu elini silahtan çekti, işte o an, Malko göz açıp kapayıncaya kadar bir zaman içinde silahı

çekmecedan kaptı ve sürgüyü çekerek namluya kurşun sürdü.

Oscar Huancaya'nın yüz hatları bir anda gerilmiş, bakışlarında bir şaşkınlık belirmişti. Gerileyerek sırtını duvara dayadı.

— Senyor, diye kekeledi, beni herhalde...

— Korkmayın, dedi Malko alaylı bir sesle, sizi öldürmeyeceğim. Yalnız, misafirperverliğinizi kabul edemeyeceğimi bildirmek zorundayım...

— Siz çıldırılmışsınız! diye patladı Perulu. Dışarı çıksanız bile on metre bile gidemezsiniz. Bu adamlar...

— Onları bırakın, kendi adamlarınızı düşünün. Onlar size itaat eder.

— Ne demek bu?

— Adamlarınızı buraya çağırın ve onlara beni bekleyen adamları öldürmelerini emredin. Bu iş hall olunca, sizinle birlikte çıkıp arabanıza bineceğiz. Benim sağ salim kente gitmemi sağlayacaksınız. Umarım, dostunuz Herrero sizin bulunduğunuz arabaya ateş etmeye kalkmaz...

Oscar sapsarı kesilmişti.

— Bu imkânsız, dedi Perulu. Bunu kabul etmiyorum.

— Pekâlâ.

Tabancanın namlusu aşağı doğru indi. Malko dikkatle nişan aldı ve tetiği çekti. Patlama odada tuhaf bir biçimde yankılandı. Oscar Huancaya şaşkın şaşkın kan fışkıran dizine baktı, soma boğazlanıyormuş gibi bir çığlık attı.

On saniye soma içeri ellerinde silahlarıyla iki adam girdi ve gördükleri manzara karşısında şaşkın kalakaldılar. Silahın namlusu şimdi

patronlarının sol kulağındaydı. Oscar Huancaya bir şeyler haykırınca adamlar silahlarını indirdiler.

— Sanırım, artık sözlerimi ciddiye alırsınız, dedi Malko. Şimdi isteklerimi yapın.

Şişko Perulu adamlarına birtakım emirler verdi, iki adam dışarı fırladı. Melina bir dolaptan pansuman için öteberi aldı. Oscar Huancaya bir süre topallayacaktı...

Şişko ağlar bir suratla Malko'ya döndü:

— Senyor, lütfen beni buna zorlamayın... Alın şu anahtarı...

Cebinden çıkardığı küçük anahtarı uzattı. Malko'nun kımıldamadığını, görünce melez kadına bir emir verdi. Melina anahtarı alıp yürüdü. Duvardaki bir tabloyu yana çekti. Arkasında gizli bir kasa belirdi. Kapağını açtı. Kasanın içi para doluydu.

— Bütün parayı alın ve buradan gidin. Gitmenize izin vermeleri için emir vereceğim. Mercedes'imle sağsalim Lima'ya varırsınız...

Malko kasaya bakıyordu, içi yüz dolarlık banknotlarla doluydu. Kokain paraları...

— Dediğimi yapın, diye ısrar etti Perulu. Başımı Jesus ile belaya sokmayın...

— Asıl siz isteğimi yapın, dedi Malko, yoksa öteki dizinize de ateş edeceğim. Kaybedecek vaktim yok. Sizi Tingo Maria'da bırakacağım. Dostunuz Herrero'ya gelince, dizinizin durumunu görünce size hak verir.

Oscar deli gibi bağırdı:

— Çıldırmışsınız siz. Sizi öldürecek o. Ona karşı bir şey yapamazsınız. Tingo Maria'da kimse elinizden tutmaz.

— Görürüz, dedi Malko

Oscar'ın iki adamı tekrar içeri girdi, ama bu kez ellerinde silah yoktu. Patronlarına yaklaşıp:

— Senyor Oscar, dedi biri. Adamlara söyledik, ama gitmek istemiyorlar. Almaya geldikleri kişiyi istiyorlar...

Oscar Huancaya'nın gözleri yerlerinden fırlayacak gibiydi.

— öldürün onları! diye bağırdı. Temizleyin hepsini!

Adamlar bir an sessiz durdular, ama patronlarının kararlı halini görünce dışarı çıktılar. Bir süre sonra, otomatik silahların sesleri duyuldu. Malko elinde olmadan yüzünü buruşturdu.

Kapı açıldı, içeri adamlardan biri girdi.

- Emriniz yerine getirildi, senyor.

Malko Oscar'a döndü.

— Söyleyin arabanızı hazırlasınlar. Direksiyonda biri bulunsun.

Perulu emri tekrarladı. Sonra Malko'ya döndü.

— Nereye gidiyoruz?

— Görürsünüz.

Oscar Huancaya Melina'nın yardımıyla ayağa kalktı ve inleyerek ilerledi. Malko adamın küfürlerine aldırmadan harekete geçti. Kasanın önüne geldiğinde paraya ihtiyacı olabileceğini düşünerek masanın üzerindeki çantayı alıp içini dolarlarla doldurdu. Oscar iri iri açılmış gözlerle onu seyrediyordu.

— Korkmayın, dedi Malko, sizi soymuyorum. Her an paraya ihtiyacım olabilir ve şu an bankaya gidecek vaktim yok.

Malko kasadaki paranın dörtte üçünü bırakın-

ca Oscar rahat bir soluk aldı.

Sonra, Perulunun arkasına yaklaşarak namluyu sırtına dayadı.

— Gidelim.

Uç dakika soma Mercedes hareket etti. Malko nun silahı Perulu patronun boynundaydı. Geldikleri yoldan aşağı indiler. Giriş bölgesinde John Cummings'in adamlarıyla Range Rover duruyordu. Malko arabayı durdurarak şoföre:

— Şu adamlardan birini çağırın, dedi.

Şoför hemen fırladı. Oscar sızlanıp duruyordu. Malko'ya dönerek:

— Biraz acele edin, diye uyardı. Jesus adamlarının dönmediğim görünce kalkıp kendi gelebilir buraya. Gelirse, her ikimizi de öldürür.

Loco Francisco koşarak geldi.

— Bizi izleyin, dedi Malko. Müdahale olmadıkça ateş açmayın... Kente gidiyoruz.

Arabalar peşpeşe hareket etti.

Öscar Huancaya dizini tutarak fok gibi soluyordu. Yirmi dakika soma Tingo Maria'ya giden asfalt yola çıktılar.

— Turistas'a gidiyoruz, dedi Malko.

Otelin önünde tek bir araba bile yoktu. Oscar, Malko'ya döndü.

— Sizi burada bulamaz mı sanıyorsunuz? dedi.

— Burada kalmayacağım ki!

Malko arabadan indi ve Loco Francisco'ya Oscar'a göz kulak olmasını emretti.

Odasına koştu, kapıyı açtı ve hareketsiz kaldı.

Yatağında bir kadın yatıyordu. Kadın başını kaldırıncı onu tanıdı. Kahvaltı sırasında terasta görmüştü. Kocasıyla oturuyordu. Bombalı

saldırı sırasında kocasını kaybetmişti.

Malko yaklaşınca kadın yataktan kalktı ve Malko'nun boynuna sarıldı. Malko kendini kurtardı.

— Ne istiyorsunuz?

Kadın yerli dilinde bir yığın laf etti. Malko hiçbir şey anlamamıştı. Kadını iterek eşyalarını aldı ve dışarı fırladı. Kadın yalınayak peşinden koştu, onu bırakmaya niyetli değildi. Birlikte resepsiyonun önüne geldiler. Memur:

— Gidiyor musunuz, senyor? dedi.

— Evet, dedi Malko. Niye sordunuz?

Adam sevinmiş gibiydi.

— Böylesi iyi oldu. Senyor Herrero sizi otelede tutmamamı, aksi halde başıma dert alacağımı söyledi. Bu kadın da burada kalamaz. Onu da götürmeniz gerek...

— Ama onu tanımıyorum bile, diye karşı çıktı Malko.

Adam başını öne eğdi.

— Tanımamanızın önemi yok, senyor... Kalırsa onu öldürürler. Çünkü sizin odanızda kaldı. Kolombiyalıları bilmezsiniz, sırf bunun için onu öldürürler...

İnanılmaz bir şeydi, ama adamın yalan söylemediği de ortadaydı.

— Pekâlâ, dedi, gelsin bakalım.

Malko kadınla birlikte arabaya döndü.

— Vamos! dedi.

— Nereye?

— Askeri komando birliğine!

Şoför tek kelime etmeden hareket etti.

Rio Huallaga köprüsünden geçip havaalanı yanındaki askeri birliğin yolunu tuttular.

Biraz soma ilk barikatla karşılaştılar. Silahlı

üç asker vardı. Ama Oscar Huancaya'yı görünce hemen yol verdiler. Bir kilometre sonra havaalanının binası farkedildi. önünde üç helikopter duruyordu. Yollarını yine nöbetçiler kesti. Oscar bir şeyler söyledi ve yol açıldı. Askeri kamp ilerde, tepelerin yamacında kurulmuştu.

Malko Oscar Huancaya'ya döndü.

— işte geldik. Yardıma çok teşekkür ederim. Hemen gidip dizinizi tedavi ettirin. General San Martin'e bana nasıl yardıma bulunduğunuzu ileticeğim...

Mercedes'ten indi.

Oscar Huancaya kapının kapanmasını beledikten sonra:

— Sersem, dedi, San Martin'i asla göremeyeceksin. Burada, Tingo Maria'da geberip gideceksin.

Mercedes lastiklerini öttürerek hareket etti.

Malko döndü, belinde Colt bulunan bir subayla karşılaştı.

— Senyor, dedi subay, şu an askeri bir garnizonda bulunuyorsunuz...

— General Goritti'yi görmek istiyorum.

Subay komutanının adını duyunca yumuşadı.

— General Lima'da Senyor. Yağmur nedeniyle gelemedi.

Yine yağmur!

— Yerine kim bakıyor?

— Albay Vialobos.

— Onu göreyim. Ben General San Martin'in dostuyum.

Subay Malko'yu bir binaya götürdü. Kendilerini savaş kıyafeti giymiş başka bir subay

karşıladı.

— Ben Albay Vialobos... Adınız, senyor?

— Linge... Malko Linge.

Malko'ya oturması için yer gösterdi.

— Sizin için ne yapabilirim?

— Çok şey, karşılığını verdi Malko. Buraya Aydınlık Yol şefi Guzman'ın kaçmasını engellemeye geldim. Guzman şu an Jesus Herrero'nun koruması altında bulunuyor. Bu görevi General San Martin ve Haberalma örgütünüzle birlikte yürütüyorum, yani...

Albay sözünü kesti:

— Biliyorum. Jesus Herrero telsizle durumu anlattı bana. Aşağı yukarı bir saat önce. Çok üzgünüm, ama sizi burada konaklatamam. Yanınıza vereceğim bir arabayla Turistas Oteli'ne geri dönebilirsiniz. Yanınızdaki adamlarınızla tabii.

Malko şaşkın şaşkın albaya baktı, inanılır şey değildi.

Bu askeri birliğin görevi terörle mücadele etmektir, ama Albay Vialobos onu göz göre göre ölüme yolluyordu.

Jesus Herrero'nun adamları onları bekliyor olmalıydı ve Vialobos denen bu sersem de, bundan haberi vardı...

Subay yerinden kalktı ve uzaklaştı...

XVIII. BOLUM

— Albay!

Perulu subay döndü. Malko yağmurdan sırlıklam olmasına rağmen aldırılmıyordu. Subaya yaklaşıarak:

— Bu davranışınız beni çok şaşırttı, dedi.

— Bunda şaşacak bir durum yok, dedi albay. Burada teröristlerle mücadele edecek kadar adamım yok. Elimde üç helikopter var ve bunlardan biri çalışmaz durumda...

— Ama Guzman, Jesus Herrero sayesinde yurt dışına kaçacak...

— Bizim uyuşturucu kaçakçılarıyla işimiz yok, dedi albay. Aksine, onlardan zaman zaman bilgi ve yardım da alırız. Karşılığında da onların işine burnumuzu sokmayız. Tabii, teröristlere silah temin etmedikleri müddetçe... Siz bu dengeyi bozmaya kalkıyorsunuz. Jesus Herrero ülkenin en güçlü adamlarından biridir ve şu an çok öfkeli bir durumda. Adamlarımın bir baskına uğramalarını istemem. Yapacağınız tek bir şey var: Lima'nın yolunu tutmak...

— Ve de Manuel Guzman'ın kaçmasına göz yummak!..

— Bunun önemi yok. Nasıl olsa Kolombiya' da ölecek. Guzman için kontrol altında tuttuğum araziye tehlikede bırakmam...

Göz göze geldiler. Malko bir an düşündükten sonra:

— Büronuza girelim, dedi. Size bir şey göstermek istiyorum.

Albay Vialobos sikkın bir tavırla bürosuna döndü. Malko içeri girdiğinde kapıyı kapattı ve elindeki çantayı masaya koyarak açtı.

Perulu şaşkın şaşkın çantanın içindeki yüzlük dolarlara baktı.

— Bana yardım ederseniz, bu para sizin. Bununla istediğinizi yaparsınız...

Çantadaki para albayın beş yüz yıllık maaşıydı.

Adam Malko'ya yaklaştı.

— Ciddi misiniz? Burada binlerce dolar var.

— Biliyorum, dedi Malko. Paralar sizin olacak. Karşılığında da iki şey istiyorum. Beni ve adamlarımı bir süre burada barındıracaksınız ve Jesus Herrero'nun gizli uçuş yolunu söyleyeceksiniz. Gerisini ben hallederim.

Albay para çantasını itti.

— Üzgünüm, ama ikinci isteğinize cevap veremem. Bilmiyorum.

Malko tereddüt etti.

— Bu durumda paranın tamamını alamazsınız.

Elini çantaya daldırdı ve dolar destelerinden alabildiği kadarını ceplerine doldurdu, sonra çantayı albayın önüne itti.

— Şimdi oldu, dedi albav. Sizi askeri bölgede bulunan villama yerleştireceğim. Nöbetçiler tarafından korunan bir yerdir. Orada emniyette olursunuz.

— Teşekkür ederim, dedi Malko.

Albay para çantasını kapıp masanın altına koydu. Yüzü asıktı.

— Tingo Maria'nın en güçlü iki adamını

peşinize taktınız, dedi. Hayatınız her an tehlikede artık...

— O benim sorunum, dedi Malko. Siz şimdi soracağım sorulara cevap verin. Tingo Maria civarında uçakların inip kalkacağı gizli pistler çok mu?

— Yüz kilometre çaplı bir daire içinde yaklaşık yirmi dört tane.

— Jesus Herrero bunlardan kaçını kullanır?

— Her seferinde birini. Pistler yağmur nedeniyle çok çabuk bozular. Durmadan tamirat görür ve yenileri açılır.

— Bu işleri kim yapar?

Albay şaşkın şaşkın Malko'ya baktı.

— Kim mi? Tingo Maria'daki insanlar tabii. Göçmenler, köylüler, işsiz güçsüzler...

— Son bir sorum daha var: Yağmur daha ne kadar devam eder?

— Bir gün, üç gün, bir hafta... Bilemem. Burada benim bildiğim rekor on bir gündür. Bu seferki üç gündür yağıyor...

— Bu havada hiçbir uçak inip kalkmaz mı?

— Bu bölgede kesinlikle hayır. Uyuşturucu kaçakçıları deli değil. Onların pistleri bizimkilerden kat kat kötü... Gelin, sizi evinize götüreyim...

Malko subayın peşinden dışarı çıktı. Adamlarını ve dul kadını aldı.

Birlikte, albayın konforlu görünen villasına doğru ilerlediler.

*

**

iki katlı bina gerçekten rahattı. Malko giriş katına, dört goril de üst kata yerleşti.

Harekete geçmesi için geceyi beklemek

zorundaydı. Loco Francisco ve adamları ile albayın koruması altında çok iş yapabilirlerdi... Tabii, orman içindeki yirmi dört pistten hangisinin kullanılacağını öğrendikleri taktirde...

Malko vakit geçirmek için yattı. Arada bir uyanıyor, tekrar uyuyordu. Gözlerini son açtığıında başını pencereye çevirdi ve beklenmedik bir şeyle karşılaştı: Gökyüzünde yıldızlar vardı. Bir anda yataktan fırladı ve hemen dışarı çıktı. Yağmur durmuş, bulutlar dağılmıştı. Ay ışığı altında dağların tepeleri görünüyordu.

Hava düzelmişti.

Derin bir soluk alarak odasına döndü. Fazla zamanı yoktu artık. Manuel Guzman ertesi sabahtan itibaren her an kaçabilirdi.

Kafasında planladığı harekât tarzını uygulamaya geçmesinin zamanı gelmişti. Tabancasını beline sokup dışarı fırladı. Bu iş için yalnız olmasında yarar vardı. Yolun karanlık kısımlarını tercih ederek hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Bir süre sonra TingoMaria'da olacaktı.

Kente girdiğinde etrafta kimseler yoktu. Uzaklardan samba müziği duyuluyordu. Kaldırımların dip tarafından ilerleyerek "Chicago" ya girdi.

Hiçbir şey beceremese bile, eski hesabı kapatmış olacaktı.

Aradığı binayı bulunca hiç tereddüt etmeden içeri daldı. Kapı açıktı. Frejolito bir masanın başına çökmüş birasını yudumluyordu. Malko arkasından usulca yaklaştı.

Frejolito onu son anda farkederek ayağa fırladı.

— Senyor...

— Ses çıkarma!

Emrine güç katmak için silahın namlusunu ona doğrultmuştu. Malko adamı tehditle dışarı çıkardı, elli metre ötedeki bir arsaya götürdü.

— Dizçök!

Frejolito emri uyguladı.

Malko silahın horozunu kaldırdı. Mekanik sesi duyan Perulu titremeye başladı.

— Seni gebertmeye geldim, dedi Malko.

— Yo , hayır, senyor!.. Yapmayın!.. Beni onlar zorladılar, korkuttular...

Malko namluyu şakağına dayayarak bastırdı

— Gebereceksin.

— Senyor, beni aileme bağışlayın, diye inledi Perulu. Ne isterseniz yaparım...

Malko fırsatı kaçırmadı.

— Ben tek şey istiyorum.

— Nedir?

Jesus Herrero'nun hangi pisti kullanacağını öğrenmek istiyorum.

— Fakat senyor, ben bunu bilemem ki!..

— öyleyse duanı et!

Frejolito bir an düşündü, soma atıldı.

— Senyor, bir dakika!.. Belki bir yolunu bulup öğrenebiliriz...

XIX. BOLÜM

Malko her ihtimale karşı silahını indirmedi. Frejolito'nun yüzünü karanlıkta göremiyordu, ama adamın her şeyi yapmaya hazır olduğunu hissediyordu.

— Nasıl öğreneceğiz?

— Jesus Herrero'nun son pistinde çalışan birini tanıyorum. Şu an Tingo Maria'da hâlâ. Ondan öğrenebiliriz. Adı Miguelito...

— Nerede oturuyor bu adam?

— Hemen her yerde. Evi yok. Sokaklarda sürter. Ama onu bulabilirim. Bugün ona esrar satmışım. Uzun boylu zayıftır ve topallayarak yürür.

— Peki o pistin benim aradığım yer olduğunu nereden bileceğim ben?

— Üzerinde bekleyen uçaktan, dedi Perulu serseri.

— Ne uçağı?

Malko şaşırılmıştı.

— Dört gün önce inen uçaktan söz ediyorum. Yağmurdan hareket edemeyip orada kalmış. Pilotu bir Kolombiyalı. Benim eve gelip kızlardan biriyle gönlünü eğlendirmişti. O söyledi.

Malko umutsuzca göğe baktı. Yıldızlar gitgide netleşiyordu. Hava bozmadığı taktirde önünde birkaç saatlik zamanı kalmıştı.

Malko adama döndü.

— Bu hava bozar mı?

— Bozmaz, senyor. Ay çok net.

Adam haklıydı.

— Pekâlâ, dedi Malko, şimdi nereye gidiyoruz?

— Banco de la Nacion'un duvar dibinden işe başlayalım, dedi Perulu.

Malko silahının kabzasını biraz daha sıktı.

— Dikkat et, dedi adama. Bir terslik olursa, kurşunu beynine yersin.

Frejolito anladığını belirtir bir işaret yaptı ve hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Malko yıldızlara bakarak peşine düştü.

Zaman gitgide daralıyordu.

*

**

Miguelito bankanın duvar dibinde yoktu. Frejolito Malko'yu peşinden sürükleyerek kentin en pis yerlerinde dolaştırmaya başladı. Her geçen saniye Malko'nun aleyhine çalışıyordu.

Nereye baksalar, elleri boş dönüyorlardı. Perulu serseri son çare olarak nehir kıyısına indi. Çalılarının arasından geçerken birden durdu, Malko'ya döndü.

— işte orada!

Nehir kıyısındaki akasya ağacının dibinde bulunan bankta biri yatıyordu.

Frejolito adamın yanına koşarak diz çöktü ve sarsmaya başladı.

— Miguelito!

Cevap yok. Adam esrardan baygın uyuyordu.

Frejolito Malko'nun yardımıyla adamı ayağa kaldırdı. Miguelito anlaşılmaz birkaç söz mırıldandı. Malko sabrını tüketmeye başlamış-

tı.

— Bunu nasıl kendine getireceğiz? diye sordu Malko.

— Nehir! dedi Frejolito.

Adamı sürükleyerek kıyıya indirdiler ve nehre soktular. Soğuk su bile Miguelito'yu kendine getiremiyordu.

— Çıkaralım, dedi Malko, yoksa boğulacak.

Frejolito hırsla adamı tokatlamaya başladı. Sonuç yoktu.

— Onu evime götürelim, dedi Frejolito. Evde ilaç var. Bir iğne yaptım mı, iki dakikada kendine gelir.

Uyuşturucu zehirlenmelerine karşı kullanılan kalp takviye edici bir ilaç olmalıydı bu.

Miguelito'yu sırtlayan Perulu yola koyuldu. Adamın cesetten farkı yoktu. Eve ulaştıklarında Miguelito'yu divana uzatan Perulu serseri aceleyle koluna bir iğne yaptı.

iki dakika soma Miguelito gözlerini açtı. Peşpeşe içtiği dört kahvenin ardından da biraz kendine gelir gibi oldu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Şaşkın şaşkın etrafına bakmıyordu. Vücudunun her yanı titremeye başlamıştı.

Malko adamı sakinleştirmek için cebinden yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp burnunun ucunda salladı. Bu onun için bir servet demekti.

Frejolito sakin bir sesle ve tane tane konuşarak kendisinden ne istediklerini anlattı.

Miguelito'nun cevap vermesi beş dakika sürdü. Gözlerini kapadı ve kendini divana bıraktı.

— Hatırlamıyorum. Çok uzaklarda kaldı bu... Beni rahat bırakın...

Malko kulağına eğilerek fısıldadı.

— Beni oraya götürürsen sana iki yüz dolar veririm...

Paraları çıkarıp burnuna tuttu.

Miguelito gözlerini açtı.

— Yürüyecek halim yok benim. Sonra, orayı hatırlamıyorum bile...

— Arabamız var, diye kandırdı Malko.

Miguelito Malko'nun uzattığı paralara bakıyordu.

— Frejolito, bana bir sigara ver. Parasını yarın öderim...

Perulu cebinden çıkardığı esrarlı sigarayı yaktı ve uzattı. Miguelito birkaç duman çekince kendine geldi. Malko'nun verdiği paraları okşuyordu.

— Çok para bunlar!

Ayağa kalkmaya çalıştı.

— Haydi gidelim, dedi. Pisti bulmaya çalışacağım. Monzon yolu yakınlarındaydı.

Malko Frejolito'ya döndü.

— Bir taksi bul.

Frejolito dışarı fırladı.

Malko Miguelito'nun koluna girerek onu açık havaya çıkardı.

— Şimdi hatırlıyor musun?

— Evet... Evet... Askeri garnizonun yanından dönülüyor, Morizon yolu üzerinde. Nehir suyunun çıktığı vadi tarafında...

Bir araba sesi duyuldu. Taksi gelmişti.

Frejolito Malko'ya yaklaştı.

— Şoför yüz dolar istiyor.

— Tamam, dedi Malko, gidelim.

Şoför şaşkın şaşkın Malko'ya baktı. Gecenin bu vaktinde ormanda dolaşmaya giden yabancıya hiç rastlamamıştı.

Miguelito şoförün yanına oturdu. Malko ve Frejolito arkaya geçtiler. Tingo Maria'dan çıktıktan bir kilometre soma, Miguelito sağa dönmeleri gerektiğini söyledi. Dar bir patikaya girdiler. Yolda tek bir canlı yoktu.

Ormanın göbeğindeydiler.

*

**

Saat sabahın bir buçuğu olmuştu.

Miguelito ter içinde kalmıştı. Yanlış yollar tarif ediyor, gidiyorlar, geri dönüyorlar, başka bir yola giriyorlardı...

Malko adamın dolarları cebe atmak için yalan söylediğine inanmak üzereyken, önlerinde bir ışık yandı.

Şoför frene bastı.

Ağaçların arasından silahlı bir asker çıktı. Bir diğeri de ağacı siper almış bekliyordu. Gece devriyesiyle karşılaşmışlardı.

Miguelito arkaya döndü.

— Tamam buldum. Bu yoldu işte!

Asker yaklaştı, şoföre uzun uzun bir şeyler söyledi.

Şoför arkaya döndü.

— Geçmemize izin vermek için bir dolar ya da sigara istiyor, dedi.

Malko beş dolar uzattı.

Asker gecenin bu saatinde buralarda ne maksatla dolaştıklarına akıl erdiremeyerek geri döndü.

— Şimdi dümdüz gideceğiz!

Araba tekrar hareket etti. ilerledikçe yolun bozukluğu azalmaya başlamıştı. Biraz sonra iki tepe arasındaki bir vadiye çıktılar.

— Dur! diye bağırды Miguelito.

ilerde bir buldozerin açtığı toprak zeminli bir pist farkediliyordu. Sağ tarafta ise, bir Piper Comanche tipi uçak vardı.

Frejolito Malko'nun kolunu çekti.

— Senyor, burada fazla kalmayalım. Çok tehlikeli. Belki arabanın sesini duymuşlardır.

Malko adama ilk kez hak verdi. Görünürde nöbetçi yoktu, ama yine de temkinli olmak gerekiyordu.

Dönüş yolu daha çabuk bitti. Pist, Tingo Maria'ya yirmi kilometre mesafedeydi. Yollar bomboştu. Malko şoförün dişlerinin takırdadığını farkettiler. Frejolito'ya dönerek:

— Bunun nesi var? diye sordu.

— Korkuyor senyor. Jesus Herrero buralara geldiğimizi duyarsa onu ailesiyle birlikte öldürürmüş...

— Herrero bunu nereden bilecek? Ben söyleyecek değilim ya.

— Ben de söylemem, dedi Frejolito. Yoksa beni de öldürür. Ama Miguelito... Bence onu...

Malko sözünü kesti.

— Hayır. Onun kılına bile dokunmayacaksınız. Eğer başına bir şey gelirse, ben de seni öldürürüm.

— Tamam, tamam! dedi Frejolito.

Malko Frejolito ile Miguelito'yu kente bıraktıktan sonra aynı taksiyle askeri kampa döndü. Kamp yakınında inerek villaya doğru ilerledi.

Görevi sonuçlandırmak için önünde birkaç saatlik zamanı vardı ve bu işi elindeki dört adamla gerçekleştirmek zorundaydı.

Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Pırıl pırıl bir gün olacaktı.

Jesus Herrero'nun gücüne karşı elinde bir

tek silah vardı: Sürpriz.

Bir kez daha hayatıyla yazı tura oynamak zorundaydı.

XX. BOLUM

Binaya girdiğinde, John Cummings'in gorilleri uyuyordu. Loco Francfscso kapının kapandığını'duyunca fırladı.

Malko yarı ingilizce yarı ispanyolca ne yapacaklarını anlattı.

— On beş dakika sonra burada buluşuruz, dedi.

John Cummings'in adamları birkaç dakika içinde hazırlandılar. Şefleri öldüğünde otomatik olarak Malko'nun emrine girmişlerdi. Her birinde 45'lik birer Colt ve uzun mesafe silahı olarak da birer FAL vardı.

Sessizce Range Rover'a doluştular. Loco, Malko'nun yanına oturdu, diğerleri de arkaya.

Malko arabayı çalıştırdığında, gürültünün bütün kampı uyandıracığını sandı. 'Ama hiçbir şey olmadı. Çıkışta, nöbetçi kendilerini selamladı.

Araba havaalanının önünden döndü ve yola çıktı.

Piste yaklaştıklarında, yol üzerinde durdular. Palalarla bitkileri keserek arabayı sakladılar ve yollarına yaya olarak devam ettiler.

Malko en başta yürüyordu ve son derece sinirliydi. Frejolito onları ele verdiyse, makineli tüfek kurşunlarıyla karşılaşmaları işten bile değildi.

Havada müthiş bir nem vardı. Giysileri

şimdiden tenlerine yapışmıştı. Malko vadiye çıktığında geniş bir yay çizerek pusu kuracağı noktaya doğru ilerledi. Bu nokta, uçağın yüz metre berisindeydi.

Yıldızlar yavaş yavaş sönükleşiyor, havada belli belirsiz bir aydınlanma seziliyordu. Çevrede kimseler yoktu.

*

**

Güneş, tropikal bölgelerde olduğu gibi aniden çıkıverdi ve çevre insanın içine sıcaklık veren çeşitli canlı renklere büründü.

Dev bir çalılık topluluğu arkasında yere yatmış olan Malko gözünü vadiye açılan yolun girişine dikmişti. Henüz herhangi bir hareket yoktu. Gözlerini çevrede gezdirdi ve tam karşısındaki tepede saç damlı ve tek katlı binalar gördü. Jesus Herrero'nun çiftliği orası olmalıydı, öntarafta ise, küçük uçakların rahatlıkla inip kalkabilecekleri kırmızı topraklı bir pist vardı.

Uçak pistin ucunda, kalkışa hazır bir biçimde duruyordu.

Çevresindeki gorilleri aradı, göremedi. Hepsi becerikli biçimde sinmişlerdi.

Bir süre sonra, tepedeki binalardan vadiye doğru bir minibüsün indiğini farketti. Birkaç dakika sonra aracın motor sesini de duydu.

Gözünü araçtan ayıramıyordu. Minibüs bir ara ağaçların arasında kayboldu, sonra, uçağın yanında bir noktada tekrar belirdi ve durdu. Araçtan inen adamlar pist başındaki taşları temizlemeye koyulduklarında, pilot olması gereken bir diğeri de uçağın kontrolünü yapmaya başladı, içine girdi, dışarı çıktı, sonra

tanadın üzerine bir harita yayarak incelemeye başladı.

Uçuş hazırlığı yaptığı belliydi.

Malko'nun tahmini doğru çıkıyordu.

Manuel Guzman bu gizli pistten havalanarak ülkeyi terkedecekti. Herrero gibi güçlü biri bile onu daha fazla yanında alıkoymıyordu.

Şimdi bütün mesele Guzmanın kaçışını önlemeye kalmıştı. Bunu nasıl yapacaklardı?

Malko kaç kişiyle karşılaşacaklarını bilmiyordu. Karşılıklarına bir avuç adam da çıksa bunun önemi yoktu. Çiftlik kuşuçuşu beş yüz metre ötedeydi. Yardım gelmesi göz açıp kapayıncaya kadar bir zaman içinde gerçekleşebilirdi.

Pilot haritasını katlamıştı. Malko saatine baktı: Tam yediydi: Adamlar pilotu bırakarak minibüse bindiler ve hareket ettiler. Pilot bir sigara yaktı. Hareketlerinden son derece rahat olduğu anlaşılıyordu.

Malko sürünerek Loco Francisconun yanına gitti.

— Uçağa doğru yaklaşalım, dedi. Çok çabuk hareket etmemiz gerekecek. Koruma görevlilerini safdışı bırakacağız ve Manuel Guzman'ı alıp kaçacağız...

Bir tutsakla Range Rover'a ulaşmaları en az yirmi dakikalarını alırdı.

Keşif bitki örtüsünden yararlanarak uçağın yirmi metre kadar yakınına sokuldular. Tam bu sırada bir gürültüyle irkildiler. Uçağın birinci motoru çalışmıştı. Onu ikincisi izledi. Pilot gaz verip keserek motorları deniyor ve ısıtıyordu.

Gürültü, minibüsün gelişini örtmüştü. Malko aracı farkedince yere sindi. Araç durdu.

kapısı açıldı. Arabanın zeminine yayılmış bir yatakta biri yatıyordu. Yanında bir kadın vardı.

Malko kalbinin sıkıştığını hissetti. Kadın, Monica Perez'den başkası değildi. Genç kadının elinde bir Uzi, başında da kask vardı.

*

**

Bellerinde tabanca bulunan iki kişi daha çıktı minibüsten. Yatağın yanında duran iki büyük çantayı aldılar. Monica gözlerini adamlardan ayırmıyordu. Çantalara büyük önem verdiği belliydi.

Vakit gelmişti!

Malko ve gorilleri aynı anda saklandıkları yerden çıktılar ve silahlarını minibüse çevirdiler.

— Kımıldamayın! diye bağırdı Malko motor seslerini bastırmak için.

Uçağın içinde bulunan pilot durumdan haberdar değildi, iki koruma görevlisi ellerindeki çantaları yere bırakarak kollarını havaya kaldırdılar.

Monica çantalara yardım etmek için minibüste bıraktığı Uzi'sine bir hamle yapmak istedi, ama üzerine çevrili silahların ciddiyetini fark ederek vazgeçti.

— Delirmişsiniz siz! diye bağırdı. Kimsiniz siz?..

Devam edecekti, ama birden sustu.

Malko'yu tanımıştı.

Delice bir çığlık atarak Malko'nun üzerine doğru yürüdü. Bir anda tırnağını yüzüne çevirerek göz altından çenesine kadar yanağını yırttı. Malko ellerini yakalayarak onu hareketsiz kıldı. Monica bu kez yüzüne tükürdü.

— Katil! Alçak! Demek buraya kadar

geldin...

Malko telaşla çiftliğe bir göz attı. Her saniyenin büyük önemi vardı. Jesus Herrero'nun iki adamıyla şoförü yüzükoyun yere yatmışlardı.

— Minibüse atlayın! diye emretti Malko.

Monica Perez koluna yapıştı.

— Sersem! Onu işkence görsün diye askerlere mi teslim edeceksin? Hasta o yakında ölecek. Baksana haline!..

Malko'yu minibüse sürükledi. Malko'nun adamlarından ikisi araca binmişlerdi bile. Diğer ikisiyse, yere yatırdıklarını kolluyorlardı. Uçağın motorları tam gaz çalışıyordu.

Malko minibüste yatan adama doğru eğildi. Yüzünün rengi solmuş, gözlerinin altı çukura kaçmıştı. Peru'nun en çok aranan adamı Manuel Guzman idi bu. Adamın soluk alıp almadığı bile belli değildi. Üre komasına girmişti.

Monica Malko'nun kolunu tuttu.

— Dircote'yi hatırlıyor musun? dedi. Ona ne yapacaklarını tahmin edersin öyleyse. Böbrek makinesine bağlanmazsa ölecek.

Malko düşünüyordu.

Hükümet güçlerinin elinde akıl almaz işkencelere maruz kalanları, köylerde teröristlerce paladan geçirilen masumları düşündü. Kim haklıydı ve gerçek neredeydi?

Monica panter gibi tırnaklarını koluna geçirmiş sinir içinde bağıırıyordu:

— Hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun?

Evet, hatırlıyordu.

Uçağın motor gürültüsü sinirleri daha da gerginleştiriyordu. Karara varması için birkaç

saniyesi vardı. Bu adamı engellemek için hayatını tehlikeye atmıştı.

Manuel Guzman inleyerek soludu.

Malko yerde duran iki çantayı farkettiler ve kararını verdi. Şu ana kadar bir el silah atılmamıştı. Çiftliğin dikkatini çekmeden bu işten sıyrılma şansı hâlâ mevcuttu.

— Pekâlâ, dedi. Çabuk onu uçağa bindirin!

Monica bir an şaşkın şaşkın ona baktı, sonra kollarına atıldı.

— Oh! Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim!

Malko'dan ayrılarak koştu, yerdeki çantaları aldı. Malko yolunu kesti.

— Yo, onlara el koyuyorum.

Monica bir anda çılgına döndü, iki goril kadını zorla tuttular.

— Sana dostunun hayatını bağışlıyorum ama onları almana izin veremem. Burada bir terörist örgütü safdışı bırakmak için bulunuyorum ve bunu da yapacağım. Çantadaki bu belgeler sayesinde birçok masumun kanı akmayacak...

Loco Francisco ile adamlarına döndü.

— Hastayı uçağa taşıyın. Çabuk!..

Adamlardan üçü yatağı kenarlarından tutarak uçağa taşırken, dördüncüsü de Herrero nungorillerini kontrol altında tutuyordu. Malko iki çantayı aldı ve minibüse attı.

Monica'nın gözleri alev saçıyordu.

— Tingo Maria'yı terkedemeyeceksin! diye bağırdı. Gerekirse seni Lima'ya kadar izleyeceğim ve bulup kalbini oyacağım.

Malko başını salladı.

— Sen de onunla gidiyorsun, dedi. Burada kalıp başına bir şey gelmesini istemem.

— Hayır, diye bağırdı Monica. Seni gebertmek için burada kalacağım. Seni...

— Götürün şunu!

iki adam genç kadının kollarına girerek uçağa sürüklediler ve zorla içeri soktular. O ana kadar hiçbir şeyin farkında olmayan pilot bu kez huylandı ve pencereden başını uzattı. Malko silahı burnuna dayadı.

— Hey, neler oluyor?

Malko namluyu pilota doğru uzattı.

— Seni ilgilendirmez. Şimdi derhal havalan, yoksa hiçbir zaman havalanamayacaksın.

Malko silahı uçağın gövdesine çevirdi.

— Havalan, yoksa yakıt deponu uçururum.

Pilot camını kapadı, motorlara güç verdi ve frenleri bıraktı.

Commanche ok gibi fırlayarak hızlanmaya başladı. Pist sonuna geldiğinde iniş takımları yerden kesildi, sola yatarak irtifa aldı.

Malko üzerinden büyük bir yükü atmış gibiydi.

Uçak gökyüzünde ufacık bir nokta olduğunda, Malko adamlarına döndü.

— Bırakın gitsin bu üçü.

Herrero'nun adamları yerden kalktılar ve arkalarına bile bakmadan koşarak uzaklaştılar.

Malko sevinçten havalara uçmak istiyordu. Görevini tamamlamıştı. Ele geçirdiği belgeler örgütün ölmek üzere olan şefinden çok daha değerliydi. Artık Aydınlık Yol'un sonu gelmişti.

Bir saat sonra Tingo Maria'da ordunun güvencesinde olacaktı.

Hızla minibüse koştu. Binmek üzereyken Francisco'nun değişen yüz hatlarını farketti.

— Senyor, şuraya bakın!

Malko adamın gösterdiği yöne döndü.
Vadiden çıkmak için kullanacakları yoldan
bir araç geliyordu üstlerine.
içi silahlı adamlarla dolu ve 50'lik bir
makineleyle donanmış bir Range Rover idi bu.
Jesus Herrero son sözünü söylememişti
henüz.
Makinelinin namlusundan sarı bir alev çıktı
ve aymanda çevrelerindeki çalılar parçalanarak
havaya uçtu.

XXI. BOLUM

Malko şoföre bir omuz atarak direksiyona geçti. Francisco gelen araba yönüne ateş ederek kapıyı kapadı.

Malko arabayı geri manevrayla çalılara aldı. Önlerinde iki çıkış yolu vardı: Biri, Herrero'nun çiftliğine çıkan patika, diğeri de pistin sonundaki nereye çıktığı belli olmayan toprak yol.

— Yukardan da gelenler var! diye bağırdı Francisco.

Çiftlik yolu kapanmıştı.

Malko vitesi bire geçirerek minibüsü hareket ettirdi, ve pist sonundaki toprak yola doğru direksiyon kırdı.

Francisco ile adamları pencereden peşlerindeki ateş açmışlardı. Malko kurtulma umudunun artmaya başladığını düşündüğü bir anda, araba yoğun bir çamura gömüldü, bir iki sıçramadan sonra kaldı. Tekerlekler orta göbeğe kadar çamura gömülmüştü.

Malko yere atladı. Yaya olarak kurtulmaları mümkün değildi. Francisco ile adamları da minibüsten çıkıp aracı siper almışlardı.

Hapı yutmuşlardı.

Ağır makineliilere karşı FAL ile ne yapabilirdi?.

50'lik yine ateş kustu. Minibüsün arka ve ön camı havaya uçtu.

Tam bu sırada, Malko helikopterlere özgü o karakteristik motor sesim duydu. Gözlerini gökyüzünde gezdirdi, ama bir şey göremedi. Yeni bir ateş açıldı. Malko koşarak yakındaki bir ağacın arkasına sindi. Motor sesi yaklaşmaya devam ediyordu. Birden, bir tepenin ardından bir helikopter belirdi.

MI 6 tipi büyük bir helikopterdi bu.

Malko'nun bulunduğu noktaya yaklaşıyordu. Malko aracın gövdesindeki yazıyı okudu: "Fuerza Aero de Peru".

Peru Hava Kuvvetleri'nin aracı çiftliğin üzerinden dönerek tepeden aşağı inen Range Rover'ı yalayarak geçti ve minibüsün bulunduğu noktanın yakınında yere indi.

Helikopterden RayBan gözlüklü biri atladı.

Malko, Albay Vialobos'u hemen tanıdı. Helikopterin çift motoru çalışmaya devam ediyordu. Albay iki elini ağzına götürerek bağırırdı:

— Çabuk gelin! Sizi götüreceğiz.

Tartışılacak durum değildi. Malko minibüsten iki çantayı aldı ve adamlarıyla birlikte helikoptere doğru koşmaya başladı.

Araca biner binmez havalandılar. Malko aşağıya bakarak:

— Üzerimize ateş açmazlar mı? diye sordu albaya.

— Yo, buna cesaret edemezler.

MI 6, asansör gibi dikine yükseliyordu. Belli yüksekliğe ulaştınca yana yatarak ilerledi ve yan taraftaki vadinin yolunu tuttu.

Malko albaya döndü.

Albay Vialobos gözlüğünü çıkararak:

— Bu sabah şafakta emir aldım, dedi. Çok

yukarlardan gelen bir emir. Anlaşılan, General San Martin çok aktif biri. Başkanın yakın dostu olmalı... Manuel Guzman nerede?

— Gitti, dedi Malko. Sonra anlatırım, ama Aydınlık Yol ile ilgili bütün belgeler elimde. Beni nasıl buldunuz?

— işe Herrero'nun çiftliğinden başlamaya karar vermiştim. Onu uyarmak istiyordum. Bu arada Guzman'ı götüren pilot ile Herrero'nun telsiz konuşmalarını aldık. Pilota sizi burada temizleyeceğini söylüyordu...

Askeri helikopter gelmese, istediği de olacaktı.

Orman hızla kayıyordu altlarında. Malko birden çok yorgun olduğunu hissetti.

Helikopter askeri alana indiğinde, Albay Vialobos:

— Lima uçağı saat ikiyi on geçeye gelecek, dedi. O ana kadar benim korumam altındasınız.

XXII. BÖLÜM

Kalkışa hazırlanan Peru Havayolları'nın küçük Fokker'ının çevresinde küçük bir ordu bulunuyordu. Askerler yolcular dışında kimseyi yaklaştırmıyorlardı uçağa.

Albay Vialobos Malko'ya uçağın içine kadar eşlik etmişti. Elinde Malko'nun kendisine vermiş olduğu dolar dolu çanta vardı. Malko para çantasını ona doğru iterek subayın elini sıktı.

— Yardımaınıza teşekkür ederim, albayım. Dolarlara gelince, onu gerekli ve iyi yerlere harcayın. Gördüğüm kadarıyla birliğinizin birçok eksigi var...

Vialobos'un tartışacak zamanı yoktu. Fokker havalanmak üzereydi.

Malko'yu ayakları dibindeki içi belge dolu çantalarla bırakarak:

— Size Lima'da karşılama hazırlamışlar! dedi ve uçaktan çıktı.

*

Fokker'ı karşılamaya gelen asker ve sivil kalabalığın ortasında General San Martin küçücük kalmıştı.

SAS yere ayak hasar basmaz, general yanına gelerek ona sarıldı.

— Ülkeme unutulmaz bir yardımda buldunuz, dedi.

Malko yol boyunca elindeki belgelere göz atmıştı. Hepsi de Aydınlık Yol'un örgütlenme biçimiyle ilgiliydi. Adresler, üyelerin adları ve takma adları, planlar, hepsi bunların içindeydi. Terör örgütüne bunlar aracılığıyla kesin bir darbe indirilecekti...

General San Martin emekliye ayrılmış olmasına rağmen, Aydınlık Yol'a karşı yürütülecek operasyonda önemli bir görev almıştı.

Malko generalin Mercedes'iyile yirmi dakika içinde villasına geldi.

Onları Katia karşıladı. Genç kızın gözleri pırıl pırıldı. Üzerinde topuklarına kadar inen uzun bir etek vardı. Dar tişörtü göğüslerinin diriliğini daha çok ortaya koymuştu.

Malko'nun koluna girerek:

— Bu yaptıklarınız harika bir şey! dedi gülümseyerek.

— Teşekkür ederim.

Katia kulağına eğildi.

— Artık beni bu akşam yemeğe götürürsün, dedi fısıltılı bir sesle.

Malko ona baktı.

— Yemekten sonra olacaklara da katlanabilecek misin?

Katia babasına bir göz atarak:

— Elbette, dedi.

“...Malko kendisine uzatılan ahizeyi alıp kulağına götürdü.

– Alo?

– Senyor Linge mi?

Malko afalladı. Tingo Maria’da adını bilen kim olabilirdi?

– Evet.

İspanyol aksanıyla konuşan İngilizce ses devam etti:

– Yarın sabah buradan ayrılmalısınız, senyor.

– Neden?

– Sağlığınız için, senyor!

Telefon kapanmıştı...”

Yasal Peru hükümetini devirerek sol bir iktidar kurmayı amaçlayan terörist bir örgütü dağıtmaya karar veren CIA için sorunun tek hal yolu, örgüt şefinin öldürülmesidir. Şef Manuel Guzman “av”, Malko “avcı” olacaktır... Lima’ya ayak basan Malko, kendisinin avcı değil, ancak av olabileceğini anlar, ama iş işten geçmiştir artık...”

